Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

BIBLIOTHECA UNIV. HELS.

KOMMUNISTI

№ 7 Huhtikuun 15 p:nä. № 7

SISÄLTÖ:

1 9 3 3
LENINGRAD
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

TÄRKEÄ KIRJAUUTUUS

Valtion kustannusliike Kirjan kustannuksella on juuri suomenkielisenä ilmestynyt E. Tamarkinin ja S. Possen toimittama

LENININ OPPI PUOLUEESTA

Oppikirja nuorisoliittoaktiiville ja nuorisoliittolaisten poliittisen alkeiskoulun päättäneille. Sisältää Leninin, Stalinin y. m. teoksista lainauksia, jotka valaisevat Leninin puolue-opin tärkeitä kysymyksiä

Siv. 282, hinta 2:50

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE; LENINGRAD. Harkovskaja 7. V/K KIRJA.

№ 7 (115) HUHTIKUUN 15 p. 1933

Toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen kevätkylvön bolshevistisen toteuttamisen puolesta

ALKAVAN kevätkylvön, toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen kevätkylvökamppailun, täytyy tapahtua maatalouden bolshevistisen johdon puolesta käytävän taistelun merkeissä uusissa työehdoissa maaseudulla, jolloin kollektiivitalouksien rakennustyön voiton ohella kasvaa suuresti kommunistien osuus ja vastuunalaisuus maatalouden edelleen kohottamisessa.

Tämän kevään käytännöllisessä työssä puoluejärjestöjen täytyy suorittaa tutkinto kykeneväisyydestään taistella bolshevistisesti sosialistisen maatalouden lujittamisen ja sen korkeammalle asteelle kohottamisen puolesta. KK;n ja KKK:n tammikuun täysi-istunnon päätöksissä ja puolueemme johtajan, tov. Stalinin, täysiistunnossa ja kollektivistien edusta jakokouksessa pitämissä puheissaan antamissa poikkeuksellisen tärkeissä ohjeissa, joissa hän tyhjentävällä leniniläisellä syvällisyydellä kehitti puoluejärjestöjen työn taisteluohjelman maaseudulla, määritellään tämän kevään tehtävät.

Kaikki aineellis-teknilliset edellytykset kylvöjen menestyksellisesti suorittamiseksi ovat meillä olemassa. Suuri vaikeus kadosta kärsineillä alueilla (Ukraina, Pohjois-Kaukaasia) on voitettu, valtio on antanut näille alueille huomattavaa apua siementen varustamisessa. Laki kiinteistä viljanhankinnoista on luonut uusia kiihokkeita ja kohottanut kollektivistin harrastusta kylvöjen aikanaan suorittamiseen, maaperän parempaan muokkaamiseen, jne.

Maaseudun lujittaminen vahvoilla poliittisten työntekijäin kaadereilla on kylvösuunnitelmien toteuttamisen mitä tärkein poliittinen edellytys. Puolue järjestää kone-traktoriasemille ja suurimpiin neuvostotalouksiin politosastot, lähettäen tällä hetkellä maaseudulle tuhansia koeteltuja bolshevikki-organisaattoreita uuden kollektiivitalousjärjestelmän lujittamiseksi.

Kevätkylvöjen hyvin suorittamisesta, siihen valmistautumisen oikein järjestämisestä, rehellisestä, omantunnontarkasta työstä ja säälimättömästä taistelusta ei vielä lopullisesti hävitettyä kulakkia vastaan riippuu tov. Stalinin antaman tunnuksen — **«on tehtävä kaikki kollektivistit varakkaiksi»** — menestyksellinen elämässä toteuttaminen.

Neuvostomaaseudun **muoto** on muuttunut. Lujittuu uusi kollektiivitalousjärjestelmä. Kulakisto on murskattu, kapitalismin juuret maataloudessa juurittu; sosialismin voitto on maaseudulla taattu. Vanhan venäläisen maaseudun talous, joka kutoutui pienistä ja kääpiömäisistä tavaratalouksista, tuomiten monia miljoonia pien- ja kääpiötalouksia köyhyyteen, nälkään ja ankaran kulakkiriistännän alaisuuteen, on perusteellisesti uudelleenjärjestetty.

Mahtavan sosialistisen teollisuuden

perustalla, joka varustaa maatalouden traktoreilla ja omassa maassa valmistetuilla uudenaikaisilla maatalouskoneilla, neuvostotalouksien rakentaminen, mahtavan kone-traktoriasemien verkoston muodostaminen, joka käsittää jo 38,5 milj. ha. v. 1933 kevätkylvöistä, sekä täyskollektivisoimisen ja sen pohjalla kulakiston luokkana likvidoimisen bolshevistisen politiikan menestyksellisen toteuttamisen perustalla on SNTL:sta muodostunut maailman mahtavin maataloutta harjoittava maa. On ratkaistu historiallinen tehtävä: pieni, individuaalinen, hajanainen talonpoikaistalous on siirretty sosialistisen suurmaanviljelyksen raiteille. On järjestetty yli 200 tuhatta kollektiivitaloutta, 5 tuhatta neuvostotaloutta ja 2,446 kone-traktoriasemaa. Kollektiivitaloudet käsittävät 62,4 % talonpoikaistalouksista.

SNTL:n maatalous siirtyy toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäiseen kevääseen huomattavasti lujittuneella teknillisellä perustalla.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana sijoitettiin maatalouden sosialistiseen sektoriin (kollektiivitaloudet, neuvostotilat, KTA:t) 15,700 milj. rpl. Tästä summasta 12 miljardia valtion laskuun. Neuvostotilojen ja kollektiivisten talouksien sosialistisilla vainioilla työskentelee 150 tuh. traktoria. KTA:lla työskentelee yli 2 tuhatta kombainia ja 7 tuhatta autoa. Erilaisia maanviljelyskoneita on annettu maataloudelle 1,700 milj. ruplan arvosta. Tämän lisäksi on ulkomailta tuotu maanviljelyskoneita ja lannoitusaineita 378 milj. kultaruplan arvosta. Joukko mitä suurimpia ensiluokkaisia tehtaita kehittää yhä laajemmaksi maanviljelyskoneiden tuotantoa.

Juuri **neuvostovalta,** antaen Lokakuun vallankumouksessa köyhille ja keskivarakkaille kirkon ja kulakiston maat, muodastaen sosialistisen teollisuuden, likvidoiden ratkaisevimmissa piireissä kulakiston luokkana täyskollektivisoinnin pohjalla, antoi työtätekevälle talonpoikaistolle mahtavaa apuaan sen siirtyessä sosialistisen suurmaatalouden, kollektiivitalouksien tielle.

Verrattuna vuoteen 1928 on SNTL:n maatalous v. 1933 kevääseen mennessä **kaksinkertaistuttanut** koneperustansa. Maatalousasiain kansankomissariaatin KTA systeemi laajenee vuoden loppuun mennessä 2,766. Pääomasijoitukset maatalouden sosialistiseen sektoriin tulevat v. 1933 käsittämään 2,147 milj. rpl.

Sosialistisen teollisuuden tulee tänä vuonna antaa maataloudelle 60,500 uutta traktoria, käyntiin alkava Tsheljabinskin tehdas antaa tästä määrästä 2 tuh. voimakasta ketjutraktoria.

Kylvöalojen kasvuun nähden maatalouden sosialistisen uudelleenjärjestelyn menestys täyskollektivisoinnin ja mekanisoimisen pohjalla antoi meille mahdollisuuden ratkaista ensimmäisen v i i s i vuotissuunnitelman tehtävän. SNTL:n yleinen kylvöala kasvoi neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien pohjalla ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana 21 milj. hehtaarilla. Kolme ensimmäistä kollektiivitalouksien bolshevistista kevättä kulkivat kollektiivitalouksien viljelysalojen laajentamisen merkeissä. Nyt «on tullut aika, jolloin **talouden laajentamisesta** on käännyttävä taisteluun maan paremman muokkauksen puolesta, taisteluun satoisuuden kohottamisen puolesta tärkeimpänä ja keskeisimpänä tehtävänä maatalouden alalla sen kehityksen tällä asteella» (KK:n ja KKN:n päätös 29/IX 1932).

Toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden ohjelma, joka edellyttää 133,5 milj. ha. kylvöä, mistä summasta 95 milj. ha. on kylvettävä keväällä (38,5 milj. ha syyskylvöjä), asettaa tärkeimmäksi tehtäväksi **satoisuuden kohottamisen.** Jyväviljalajien satoisuutta on kohotettava 13 %, puuvillan 8 %, pellavan 20 %, auringonkukan 25 % ja sokerijuurikkaan 32 %. Suunnitelmien kylvöaloihin nähden asettamien tehtävien tinkimättömän täyttämisen

ohella on taisteltava kaikella bolshevikeille ominaisella energialla laadullisten osoittimien täyttämisen puolesta.

Oikea vuoroviljelyksen järjestäminen ja agroteknillisten toimenpiteiden joukkomitassa käyttäminen — kaikki nämä ovat välttämättömiä edellytyksiä satoisuuden kohottamiselle ja työn laadun parantamiselle maataloudessa. Suunnatonta hyötyä tässä antaa ennenkaikkea kylvöjen aikamäärien noudattaminen. Tämä merkitsee, että on hyvin ja suunnitelmallisesti järjestettävä ihmisten työ, elävän vetovoiman ja traktorin käyttö.

Esimerkkinä täytyy olla tuhannet **etumaisimmat kollektiivitaloudet** jotka ovat saavuttaneet korkean satoisuuden, täsmällisesti täyttävät valtion niille asettamat velvollisuudet ja systemaattisesti kohottavat kollektiivitalouden tuottoisuutta. Kevätkylvö sitoutuu kiinteästi taisteluun kollektiivitalouksien organisatooris-taloudellisen lujittamisen puolesta. Bolshevistinen kevätkylvökamppailuun valmistautuminen muodostuu seuraavista perusrenkaista: siementen ajallaan varustaminen, traktorin ja hevosen kylvöihin valmistaminen. Näiden renkaiden yhdistäminen kylvöjen suorituksen **perusehtoihin — pysyvän prikaatin** lujittamiseen, **työn oikeaan järjestämiseen** ja taisteluun työkurin puolesta on se vipusin, jonka avulla menestyksellisesti toteutetaan kylvöt ja taloudellisesti lujitetaan kollektiivitaloudet.

On ajallaan varustettava siemenet, pantava kuntoon traktorit ja hevoset, ajallaan ja järjestyneesti lähdettävä kylvöihin, paljastettava kaikki kulakkien manööverit ja säälimättömästi lyötävä kulakki — tähän kaikkeen kutsuivat parhaat kollektivisti-iskurit ensimmäisessä edustajakokouksessaan. Tämä kollektivisti-iskureiden vetoomus valmistautumisesta kevätkylvöihin on saanut jo laajan kantavuuden. Tähän mennessä pidetyt alueiden kollektivistien katselmukset saattavat kollektivisti-iskureiden edustajakokouksen päätökset laajojen kollektivistijoukkojen keskuuteen.

Kysymykset siemenistä, traktorista ja hevosesta ovat kaikki mitä tärkeimpiä kevätkylvöjen kysymyksiä. Mutta mitään eivät ole ymmärtäneet maaseututyön uusista tehtävistä ja tov. Stalinin puheista ne huonot kommunistit, joille ei vielä nytkään ole selvinnyt se, että kylvöjen menestyksellisesti suorittaminen sitoutuu kiinteästi yhteen elävien ihmisten bolshevistisesti järjestämisen kanssa, että pääasia kylvöissä on — kollektivistien ja neuvostotalouksien työntekijäin työn oikein järjestäminen. On merkattava parhaat iskurit, vedettävä heidät taisteluun kylvöjen puolesta, kehittäen iskuruutta ja sosialistista kilpailua.

Kaikin keinoin on jokaisen kollektiivitalouden aikanaan varustettava tarpeellinen määrä siemeniä, puhdistettava ne ja noudatettava oikeita kylvönormeja. Sellaisia kollektiivitalouksia, jotka ovat kärsineet kadosta ja epäedullisista ilmastollisista suhteista ja sen vuoksi jääneet siementä vaille, auttaa valtio. Kansankomissaarien neuvoston ja NKP(b):n KK:n päätöksellä annetaan Ukrainan aroalueen kollektiivisille talouksille ja neuvostotiloille koroton siemenlaina, joka käsittää 20,300 tuh. puutaa, samoin muutamille Pohjois-Kaukaasian alueille (Kubani) 15,300 tuh. puudan suuruinen siemenlaina. Taistelu siemenistä on luokkataistelun eräs kärkevimpiä rintamaosia. Luokkavihollinen koettaa kaikella tavoin särkeä siementen varustelun kollektiivitalouksien sisäisistä varastoista, käyttäen omaksi hyödykseen hallituksen ja puolueen päätöstä siemenillä avustamisesta. Täytyy ajoissa paljastaa kulakkien vehkeilyt, on suojeltava siemenet pilaantumiselta ja estettävä niiden e p ä t a r koituksenmukainen käyttö.

Siemenien varustamisen ohella on hyvin tärkeänä tehtävänä myöskin **traktorin ajallaan kylvöihin valmistaminen.** Valtio on antanut maaseudulle 150 tuh. traktoria. Nämä kalliit

koneet vaativat huolellista hoitoa. Käytännössä kuitenkin hyvin usein traktorien hoidossa on vastuutto muutta, traktoristeja vaihdetaan liian usein. Useasti pannaan ohjauspyörään laiskuri, joka pakoilee muita töitä. Usein myöskin saa traktorin käsiinsä todellisen olemuksensa peittänyt vihollinen, — kulakki, tuholainen, valkokaartilainen jne, — joka särkee traktorin ja tietoisesti saattaa sen käyttökelvottomaksi.

Erikoisen tärkeä merkitys on traktorin **korjauksen laadulla.** Tämä on nyt pääkysymys. Luokkavihollinen, joka työntyy korjausverstaisiin, kohdistaa tuholaistyönsä traktorien korjaukseen, pyrkien korjaustyön varjolla saattamaan traktorit muutaman päivän kuluttua käyttökelvottomiksi. On voimistettava vallankumouksellista valppautta myöskin traktoreiden korjaustyössä.

Eräs luokkataistelun muoto on taistelu tekniikkaan perehtymisestä. Täytyy osata bolshevistisesti yhteen sovittaa maataloudessa uusi tekniikka oikean proletaarisen johdon kanssa. Maaseudulla on jo tuhansia traktoristeja, jotka hoitavat traktoria oikein ja säilyttävät sitä kuin silmäteräänsä. Mutta traktoristien joukossa on myöskin kulakkimaisia epäsikiöitä. Harjoittaen koneiden särkemistä nämä kulakkiagentit yrittävät kaikella tavoin särkeä uuden järjestelmän perusteita, hävittää yhteiskunnallista omaisuutta. Vain säälimätön taistelu luokkavihollista vastaan takaa meille menestyksen tänä keväänä. **On välttämätöntä tarkistaa traktoristien rivit,** ajettava pois kulakkien pojat, kykenemättömät ja laiskat työntekijät ja täydennettävä nämä rivit kollektivistien asialle antautuneilla ja uskollisilla ihmisillä, vain he voivat suorittaa työtä traktorilla. Hyvin tärkeätä on kiinnittää traktorit vakituisesti määrätyille traktoristeille ja noudattaa uutta **palkkajärjestystä** traktoristeihin nähden.

Kone-traktoriasemat «ovat maatalouden sosialistisen uudelleenjärjestämisen ja kollektiivitalouksien teknillisesti uudestiaseistamisen tärkein vipusin». Jotta ne voisivat tämän tehtävänsä kunnialla täyttää, vaaditaan KTA:ain lujittamista ei vain taloudellis-teknillisessä mielessä, vaan myöskin organisatoorisessa ja poliittisen johdon lujittamisen mielessä. Käytännössä monet KTA:t eivät kuitenkaan vielä riittävästi toteuta taloudellis-teknillistä johtoa. On vielä paljon puutteita. Useassa tapauksessa KTA:n johtaja ei tunne vastuunalaisuutta traktorien hoidossa. Esiintyy suorastaan rikoksellista huolimattomuutta valtion omaisuuden hoidossa. Ei ole riittävää huolenpitoa satoisuuden kohottamisesta niiden kollektiivitalouksien viljelyksillä, joita KTA palvelee. Kuinka sellaiset KTA:t, jotka eivät itse hoida hyvin talouttaan, voisivat ohjata kollektiivitalouksia ja olla organisatooris-taloudellisen lujittamisen vipusimina? Niillä KTA:lla, joissa on jo järjestetty **poliittiset osastot, missä on laajasti** alettu puoluetyö joukkojen keskuudessa, on havaittavissa ratkaiseva käänne taloudellisen ja teknillisen lujittamisen alalla. Tärkeä toimenpide KTA:n työn lujittamisessa on uusi mallisopimus KTA:n ja kollektiivitalouden väjillä. Tähän saakka vallinneen rahallisen korvauksen vaihtaminen luontaismaksuun kollektiivitalouksien taholta KTA:lle niiden suorittamista töistä kollektiivitalouksissa, joka luontaismaksu suoritetaan määritellyn hinnoittelun mukaan, (vissi prosentti sadosta) — pakoittaa KTA:n tekemään paremmin työtä, kiinnittämään huomiota kollektiivitalouksien satoisuuden kohottamiseen ja lujittamaan kollektiivitalouksien työn ohjausta.

Vuoden 1933 kuluessa täytyy kaikissa kollektiivitalouksissa toteuttaa uusi vuoroviljelys. Oikea vuoroviljelys neuvostotiloilla ja kollektiivitalouksissa on mitä tärkein vipusin satoisuuden kohottamiseksi. Muutamissa paikoin on havaittavissa vuoroviljelyksen ja suunnitelman vastakkain asettamista, jota ei saa sallia.

Yritetään antaa vuoroviljelykselle sellainen agroteknillinen perustelu ja järjestää eri viljelyslajien sellainen vuorojärjestys, ettei sen vallitessa voida täyttää valtion asettamia suunnitelmallisia tehtäviä eikä jyväviljan viljelyssuunnitelmia. Tällaiset pyrkimykset täytyy päättävästi lopettaa. Vuoroviljelys tulee järjestää siten, ettei ainoastaan säilytettäisi entisiä viljelysaloja tai muutamissa piireissä laajennettaisi **jyväviljanviljelyksessä** olevaa maa-alaa, vaan että turvattaisiin myöskin rehuperustan kasvu karjataloutta varten; jyväviljaalueilla on vähennettävä teknillisillä kasveilla kuormitusta ja pantava pääpaino näiden viljelyslajien satoisuuden kohottamiseen.

Traktoreiden kunnostamisen ohella on erikoisen tärkeä merkitys myöskin **hevosten kunnostamisella kylvöjä varten.** Antaen poikkeuksellisen merkityksen hevosille on puolueemme ja hallitus tehneet erikoisen päätöksen vetokarjan kevätkylvöihin valmistamisesta. Vain kollektivisoimisliikkeen vannoutuneet viholliset saattoivat väittää, että traktorin käytäntöönotto on poistanut hevosen tarpeellisuuden kollektiivisissa talouksissa. Puolueemme on aina painostanut, että vain näiden molempien — traktorin ja hevosen — rinnakkainen hyväksikäyttö antaa mahdollisuuden kollektiivitalouden edelleenlujittamiseen.

Huolimaton ja vastuuton hevosen hoito sekä hevosten hoitajiksi työntyneiden entisten santarmien, kulakkien ja valkokaartilaisten tuholaistoiminta on johtanut usein siihen, että köyhät talonpojat, jotka aikaisemmin olivat kärsineet hevosenpuutteesta, nyt kollektiiviseen talouteen mennessään ja saadessaan huostaansa hevosen eivät ole kyenneet suojelemaan sitä, minkä proletaarinen valtio oli heidän suojeltavakseen antanut. Viipymättä on poistettava hevosten hoitajiksi työntyneet luokkaviholliset, lujasti muistaen kollektivisti-iskureiden vetoomus: **«Hevosmiehen, samoin kuin traktoristinkin tehtävä on tällä hetkellä kaikkein kunniakkain ja vastuunalaisin tehtävä kollektiivitaloudessa».**

«Viimeistään maalisk. 1 p:ään mennessä — sanotaan KK:n ja KKN:n päätöksessä helmik. 10 päivältä — on tarkistettava hevosten ja ajohärkien hoitajien kokoonpano tarkoituksella asettaa tähän tärkeään työhön vain koeteltuja ja täysin rehellisiä kollektivisteja ja neuvostotilojen työläisiä; kaikki luokkavieraat ainekset on poistettava hevosten hoitajain tehtävistä. Valitut hevosten hoitajat on kiinnitettävä vakituisesti työhön antaen kullekin korkeintaan 10 hevosta hoidettavakseen.»

Tällä hetkellä koko maassa suoritettavan hevosten tarkastuksen täytyy saada aikaan ratkaiseva käänne hevosten hoidossa. Taistelu työkarjan parantamisen puolesta on taistelua satoisuuden kohottamisen ja työn paremman laadun puolesta. Hevosen jokapäiväinen puhdistaminen, kavioiden puhdistaminen, ajallaan kengittäminen, oikea ruokinta ja juotto ja yleensä taloudellinen ja huolellinen suhtautuminen työkarjan hoitoon — kaikki nämä ovat kysymyksiä, joiden ympärillä on kehitettävä sosialistista kilpailua, niin että luotaisiin välttämättömät edellytykset kylvösuunnitelmien toteuttamiselle.

Kollektiivitalouden **tuotannollisen elämän** kysymysten täytyy tulla puolue- ja nuorisoliittosolujen työn **tärkeimmäksi sisällöksi** tällä hetkellä. Täytyy joka hetki muistaa, että «siirtyminen kollektiiviseen talouteen ei vähennä, vaan lisää huolenpitoamme maataloudesta, ei vähennä, vaan lisää kommunistien johtavaa osuutta maatalouden kohottamisessa» (Stalin). Kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen puoluesolujen työtä puolue tulee arvostelemaan erikoisesti nyt edessäolevan puoluepuhdistuksen yhteydessä sen mukaan, miten solu kokonaisuudessaan ja yksityiset kommunistit ovat kyenneet omaksumaan kollektiivitalouden ja neuvostotilan tuotannolliset ja työn järjestelyn kysymykset, sen mukaan, miten käydään tais-

telua työkurin kohottamiseksi, kylvöjen menestyksellisesti suorittamiseksi ja kuinka järjestetään kollektivistijoukkoja ja neuvostotilojen työläisiä näiden tehtäväin toteuttamiseen.

Neuvostotilojen täytyy olla esimerkillisinä sosialistisen maataloustuotannon järjestäjinä. Kuitenkin monissa neuvostotalouksissa vallitseva epätaloudellisuus useassa tapauksessa estää niitä muodostumasta tällaisiksi. Monissa neuvostotalouksissa on pikaisesti saatava aikaan ratkaiseva käänne. Myöskin luokkavihollinen on suorittanut tuholaistyötään neuvostotalouksissa. Luokkavihollisten neuvostotalouksista karkoittaminen on eräs kevätkylvöjen menestyksellisesti toteuttamisen ehto.

Erikoisen tärkeän osuuden on saanut taistelu työkurin kohottamisen puolesta. Monissa kollektiivitalouksissa on työkurin ja työn luettelointin heikkous johtanut siihen, että kollektiivisesti työskentelevien hyvien kollektivisti-iskureiden työtä ovat häirinneet laiskurit, varkaat ja muut sellaiset, toimien kulakkien eduksi. Kollektivistien yhden huonon osan työ on hävittänyt rehellisesti ja tunnontarkasti työskentelevien etumaisimpain kollektivistien työn tuloksia ja särkenyt kollektiivitaloutta.

Uuden, sosialistisen kurin lujittaminen on proletariaatin ja etumaisimpain kollektivistien pikkuporvarillista kurittomuutta vastaan käymän luokkataistelun perusmuoto. Kollektivisti-iskurin täytyy taistella säälimättömästi laiskureita ja tyhjäntoimittajia, näitä sosialismin vihollisia ja desorganisoivalla työllään kulakkeja auttavia kulakkihäntyreitä vastaan. «Se joka ei tee työtä tai tekee sitä huonosti ei voi kulkea samaa tietä meidän kanssamme, hänellä ei ole paikkaa työtätekevän kollektivistiperheemme keskuudessa, hän ei ole neuvostovallan, vaan meidän vihollisemme — kulakin ja tuholaisen — tuki». Näin sanoivat kollektivisti-iskurit ensimmäisessä edustajakokouksessaan. Huonon työn järjestelyn vuoksi valtio ja kollektivistit ovat menettäneet miljoonia tonneja viljaa. Sen vuoksi kollektivisti-iskurit edustajakokouksessaan yksimielisesti tervehtivätkin SNTL:n TpKK:n päätöstä kaikkien sellaisten sakoittamisesta ja kollektiivitaloudesta eroittamisesta, jotka kieltäytyvät työstä ilman päteviä syitä. «Kaikkien rehellisten kollektivistien nimessä annamme juhlallisen lupauksen bolshevistisesti ja työläisen sisulla ryhtyvämme työhön järjestyksen ja sellaisen lujan työkurin, jollaisen työläiset ovat järjestäneet tehtaissa ja työpaikoilla, aikaansaamiseksi kollektiivitalouksissa. Laiskurilla, lorvailijalla ja saboteeraajalla ei saa olla sijaa riveissämme! Hänelle ei saa löytyä leivän palaa eikä pienintäkään nurkkausta kollektiivitaloudessa!» — näin sanoivat kollektivisti-iskurit.

Laiskureihin, lorvailijoihin ja saboteeraajiin ei voi vaikuttaa vain agitatiometoodein. Meidän täytyy bolshevistisen agitation rinnalla osata taitavasti vaikuttaa järjestyneen yhteiskunnallisesti sellaisiin, jotka jarruttavat yhteistä asiaa ja häiritsevät kollektiivitalouksien lujittamista ja joiden vuoksi parhaat kollektivisti-iskurit joutuvat kärsimään. **Jos näihin laiskureihin, lorvailijoihin ja saboteeraajiin ei vaikuta selitykset ja varoitus, on kollektivistien heitettävä heidät pois riveistään.**

Tärkeimpänä renkaana työnjärjestelyssä kollektiivitalouksissa on kysymys pysyvien prikaatien muodostamisesta. On kertakaikkiaan lopetettava vastuuttomuus, ja muodostettava pysyvä ja luja prikaati. On noudatettava sitä hallituksen päätöstä, jossa sanotaan, että peltotyöprikaateille annetaan työalue koko viljelysvuoron ajaksi, s.o. 4—8 vuodeksi, riippuen siitä, millainen vuoroviljelys kussakin kollektiivitaloudessa tulee hyväksytyksi. Tämä kohottaa vastuuntuntoa ja pyrkimystä työn laadun parantamiseen. Jokaiseen prikaatiin täytyy muodostaa ydinjoukko kommunisteista, nuorisoliittolaisista ja eturivin kollektivisteista. Kaikki

suunnitelmat kollektiivitalouden organisatooris-taloudellisesta lujittamisesta on turhaa ja vahingollista suunsoittoa, ellei lujiteta kollektiivitalouden tärkeintä tuotannollista ja järjestöllistä rengasta — pysyvää prikaatia. Erikoista huomiota on kiinnitettävä prikaatien jäsenten ja prikadiirien valintaan. Sosialistista kilpailua ja iskuruutta on kehitettävä prikaateissa ja eri prikaatien kesken. Prikaateille on kiinteästi ja pysyvästi määriteltävä työpaikat, työvälineet jne. Se pakoittaa prikaatin huolehtimaan työn **laadusta,** noudattamaan asetettuja määräaikoja työn suorituksessa sekä vastaamaan satoisuudesta ja työvälineiden kunnossapitämisestä. Samalla se antaa prikaatille tilaisuuden saada palkkansa työpäivien mukaisesti riippuen työn laadusta. Sosialistisen kilpailun kohteena täytyy olla ei kylvöjen määrä, vaan satoisuuden suuruus.

Töiden hinnoittelu ja työnormien määrittely on ollut tähän saakka epätyydyttävää. Se on vienyt siihen, että useasti rehellisesti työtätehnyt kollektivisti joka on työskennellyt raskaimmissa, vaikeimmissa ja tärkeimmissä töissä on saanut vuoden loppuun mennessä vähemmän työpäiviä kuin sellainen, joka on työskennellyt sekatöissä ja vähemmän tärkeissä töissä. Lopputuloksena peltotyöläiset osoittautuvat olevan huonommassa asemassa kuin muiden työalojen työläiset. Voidaanko sallia sellaista, että traktoristi, itsesitovan leikkuukoneen käyttäjä, kyntäjä, jne. saavat työstään paljon pienemmän korvauksen kuin ammattitaidottomat työläiset — yövahdit, lähetit jne?

SNTL:n TpKK:n III täysi-istunnon päätöksellä erilaisten töiden uudesta hinnoittelusta työpäivissä on erikoisen suuri merkitys työn tuottavaisuuden kohottamisella ja kollektivistin mielenkiinnon kohottamisella työhönsä. Tämän päätöksen toteuttamiseksi SNTL:n maa-asiain kansankomissariaatti laati uuden hinnoittelun erilaisille maataloustöille työpäivissä, jakaen työt 7 ryhmään riippuen niiden luonteesta. Työkurin lujittamisen ohella täytyy diferentioidun työnkorvauksen toteuttamisen ja uusien työnormien määrittelemisen taata työn tuottavaisuuden voimakas nousu kollektiivisissa talouksissa ja paremman palkan korkeammasta ammattityöstä.

Uuden diferentsiaalisen töiden hinnoittelun toteuttaminen kollektiivitalouksissa nostaa esiin kysymyksen työn oikeasta **luetteloinnista.** Luokkavihollinen on kohdistanut iskunsa kaikkein arimpaan kohtaan, jollaisena on luettelointi kollektiivitalouksissa. Se on työntynyt kollektiivitalouteen kirjanpitäjäksi, tilien hoitajaksi, varastomieheksi, jne. Nämä luokkavieraat ainekset ovat useassa tapauksessa harjoittaneet suurta väärennystä luetteloinnin suorittamisessa (tulojen ja omaisuuden luetteloinnissa sekä samoin työpäiviin nähden, antaen työpäiviä laiskureille ja tyhjäntoimittajille). Luokkavihollinen on yrittänyt täten kiertotietä suorittaa hajoittavaa työtään kollektiivisissa talouksissa. Tällainen hajoitustyö tulee katsoa kulakin auttamiseksi ja on siitä rangaistava kaikella ankaruudella yhteiskunnallisen (sosialistisen) omaisuuden suojelua koskevan lain perusteella.

*

Kollektivisti-iskureiden ensimmäinen edustajakokous, jolla oli tavattoman suuri historiallinen merkitys, osoitti koko maailmalle, että aikaisemmin unohdettu ja tilanherran ja kulakin riistämä työtätekevä talonpoika rakentaa nyt aktiivisesti uutta sosialistista elämää.

Jos Engels, puhuessaan venäläisen talonpojan asemasta, tuli johtopäätökseen, että «Venäjän kansan suurin enemmistö — talonpoikaisto — on kokonaisia vuosisatoja seissyt syrjässä historiallisesta kehityksestä», niin nyt kollektivisti-talonpoika, kukistettuaan proletariaatin johdolla tilanherrat ja kapitalistit ja likvitoiden kulakistoa tulee uuden elämän

rakentajaksi. Kollektivistin työ «**on todella suurta, historiallisia kohtaloita ratkaisevaa, luovaa työtä».**

Köyhän talonpoikaiston miljoonaiset joukot ovat, liittyen kollektiivitalouksiin, nousseet keskivarakkaan tasolle. Seuraava askel: työtätekevästä kollektivistista — entisestä köyhästä ja keskivarakkaasta — tulee varakas.

Tämä tosiasia jos mikään osoittaa puolueemme politiikan oikeaksi, ainoaksi oikeaksi politiikaksi, joka vie lopulliseen päämäärään, kommunismiin.

Tähänastisten saavutusten lujittamiseksi ja työn edelleen jatkamiseksi on erikoista huomiota kiinnitettävä puolue- ja nuorisoliittovoimiemme oikeaan sijoitteluun ja laajojen kollektivistijoukkojen mobilisoimiseen puolueemme johdolla edessäolevien tehtäväin täyttämiseen. Tänä keväänä kaikkien alueiden, piirien, neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien työtä täytyy arvioida ei vain kylvösuunnitelmien määrällisen täyttämisen, vaan ennenkaikkea sosialistisen kilpailun pohjalla saavutettujen laadullisten osoittimien mukaan. Tämän mukaan on arvioitava myöskin puoluesolujen ja yksityisten kommunistien työtä maaseudulla. Kaikessa maaseututyössämme ja eritoten tämän kevään tehtäväin täyttämisessä tulee ohjeenamme olla puolueemme johtajan, tov. Stalinin, puhe **Työstä maaseudulla** ja KK:n ja KKK:n tammikuun täysi-istunnon päätökset. Siinä ovat ne ohjaavat vipusimet, jotka takaavat varman voiton kevätkylvöjen suorittamisessa ja taistelussa kaikkia niitä aineksia vastaan, jotka pyrkivät jarruttamaan ja estämään sosialistista uudestirakennustyötämme maaseudulla.

A. STETSKIJ

Proletariaatin diktatuuri ja talousteoria

MARXIN muistolle omistetuissa kokouksissamme kiinnitetään suurta huomiota hänen oppiinsa proletariaatin diktatuurista. Tämä on ehdottomasti oikein, sillä Marxin oppi proletariaatin diktatuurista on koko marxismin ydin. Tämä kysymys esiintyy "vedenjakajana" marxismin väärentäjille, sosialidemokraateille, jotka väärentävät Marxia ja marxismia joka askeleella samaan aikaan yrittäen verhoutua Marxin nimeen. Yhä uudelleen on tämän yhteydessä muistettava Leninin sanat siitä, että "marxilainen on vain se, joka ulottaa luokkataistelun tunnustamisen aina proletariaatin diktatuuriin asti."

On paikallaan muistaa, että puolueemmekin sisällä taistelu opportunismia vastaan on käynyt proletariaatin diktatuurin peruskysymyksien puitteissa. Muistammepa vaikka Sinovjevin kirjat, joissa todistetaan, että proletariaatin diktatuuri ei ole leninismin peruskysymys. Muistammepa vaikka taistelun trotskismia vastaan, — sitä myös käytiin proletariaatin diktatuurin peruskysymyksien johdosta; proletariaatin diktatuurin peruskysymyksien johdosta käytiin taistelua myöskin oikeistoukloonia vastaan.

Juuri näissä proletariaatin diktatuurin peruskysymyksissä näemme marxismin tärkeimmän puolen kaikessa kirkkaudessaan — teorian ja käytännön yhtenäisyyden. Proletariaatin diktatuurin opissa ilmenee kaikkein selvimmin marxismin toinenkin puoli: se, että marxismi on ohje toimintaan.

Ja todellakin, oppi proletariaatin diktatuurista, joka on kaiken aikaisemman luokkataistelun kokemuksien suuremmoinen teoreettinen yhdistetty tulos, kapitalistisen yhteiskunnan kehityksen tutkimisen tulos,

on muuttunut nyt lihaksi ja vereksi, tullut yhteiskunnan uudistamisen aseeksi, maailman muuttamisen aseeksi.

Oppi proletariaatin diktatuurista omaa suuren merkityksen kaikille yhteiskunnallisten tieteittemme aloille. Sen tulee olla kaikkien yhteiskunnallisten tieteitten lähtökohtana. Tämä oppi ei kuulu yksistään valtion ja oikeuden teoriaan, vaan myöskin historiallisen materialismin teoriaan, se kuuluu myöskin poliittiseen taloustieteeseen.

Kuitenkin on sanottava, että poliittisen taloustieteen alalla proletariaatin diktatuurin kysymykset eivät ole saaneet riittävää valaistusta. Päinvastoin. Meillä on ollut suuri määrä kuitenkin jo nyt paljastettuja ja kumottuja teorioita, jotka neuvostotalouden analyysiä tehdessään pitivät juuri proletariaatin diktatuurin kysymyksen kiertämistä, hyvinkin sopivana. Muistakaamme trotskilaisen Preobrashenskin teoriaa, joka alottaa esityksensä suoraan sellaisella väitteellä, että neuvostotalouden tutkimisessa on välttämätöntä *syrjäyttää* kysymys proletariaatin diktatuurista. Muistakaamme Buharinin teoriaa, hänen niin kutsuttua "työkulujen lakia", hänen suhteellisuuden ja talouden eri alojen tasapainon mekaanista lakia. Loppujen lopuksi tämä teoria lähtee myöskin siitä, että neuvostotaloutta voidaan tarkastella eräänlaisena itsenäisenä alueena, että kysymys proletariaatin diktatuurista voidaan kiertää, että neuvostotaloudessa vallitsevat jotkut ulkonaiset, objektiiviset lait.

Jos tutkitaan näiden teorioiden muodollista puolta, niin havaitaan, että ne on rakennettu mitä törkeimmälle vertailun väärinkäytölle. Mikä loppujen lopuksi on Preobrashenskin kirja *Uusi talous?* Se on törkeä yritys sovelluttaa kapitalismista sosialismiin ylimenokauden talouteen se, mitä Marx on sanonut feodalismista kapitalismiin ylimenokaudesta, — yritys rinnastaa sosialistista kasaantumista *pääoman* alkuperäiseen kasaantumiseen. Buharinin teoria, jonka laki on itseasiassa mitä laihinta abstrakointia, joka on muka yleinen laki, sovellutettavissa niin kapitalismiin, kuin myös sosialismiin ynnä muihin yhteiskuntamuotoihin, — on mitä inhoittavinta porvarillisen poliittisen taloustieteen märehtimistä. Marxihan puhui ennenkaikkea kapitalistisen yhteiskunnan liikunnan laista, aina alleviivaten jokaisen talousmuodon erikoisuudet. Marx aina alleviivasi, että jokaisella yhteiskuntamuodolla on omat lakinsa, omat liikunnan muotonsa. Buharinilla sensijaan näemme yksinkertaista, mekaanista siirtämistä: koska kapitalistisessa taloudessa on joitakin objektiivisia lakeja, niin samat lait *siirretään* ylimenokauden talouteen.

Näistä teorioista heijastuu eräänlainen porvarillinen vaikutus teoreettisella rintamallamme, joka on saanut myöskin vastaavan poliittisen ilmaisunsa: yhtäältä trotskilaisten esittämässä talonpoikain riistopolitiikassa, toisaalta oikeistolaisten "ahtaihin paikkoihin" mukautumisen politiikassa, teollistuttamisen kieltämisessä, jälellejääneeseen talonpoikaistalouteen soveltautumisessa.

Melkein samalla tavalla puhui ylimenokauden taloudesta Gromanin ja Jurovskin vastavallankumouksellista tyyppiä oleva avomielisten porvarillisten taloustieteilijäin joukkio. Sillä hehän myöskin aivan samalla tavalla vakuuttivat että suunnitelmamme on vain prognoosi, että me voimme vain huomioida ne objektiiviset tendenssit, jotka jo vaikuttavat taloudessamme, ja että meidän on mukauduttava näihin objektiivisiin tendensseihin. Näinollen näiden teorioiden luokkasisältö on siinä, että meidän pitäisi mukautua pikkuporvarilliseen alkuvoimaisuuteen sensijaan, että alistaisimme tämän pikkuporvarillisen alkuvoimaisuuden, että taisteltaisi sitä vastaan, ja muuttaisimme sen, vieden talouttamme eteenpäin sosialismiin.

Mahdollisesti tuntuu siltä, ettei näistä teorioista kannata puhua eikä niitä muistella. Mutta, ikävä kyllä, niistä on puhuttava, sillä vaikka nämä teoriat tässä avoimessa muodossaan onkin jo tällä hetkellä kumottu eikä niillä enää ole mitään kannatusta, on niiden jätteillä vielä tilaa teoreettisella rintamallamme.

Tähän asti vielä on teoreettisissa töissä, artikkeleissa, ja taloustieteen oppikirjoissamme ylimenokauden taloutta käsiteltäessä yrityksiä kiertää peruskysymys, *proletariaatin diktatuuri,* ikäänkuin se kuuluisi vain neuvostovaltion ja -oikeuden teorioihin.

Yhä vieläkin jatkuu taloustieteilijöittemme kesken väittelyjä neuvostotalouden liikunnan laeista, minkä yhteydessä muutamat, erikoisesti kokemattomat toverit, varsinkin ne, jotka eivät ole vielä riittävästi tutkineet marxismia, vaativat kivenkovaan, että heille annettaisi jokin objektiivinen ulkopuolellamme oleva liikunnan laki, samanlainen kun on olemassa kapitalismin vallitessa. Mennäänpä niinkin pitkälle, että muutamissa seminaareissa tehdään seuraavanlaisia kysymyksiä: "Osoittakaa meille, missä on tämä neuvostotalouden solu?" — etsitään rinnastuksia kapitalismista, jossa, kuten tunnettua, tavara on solu.

Teoreetikkomme usein tulkitessaan ylimenokauden talouden kysymyksiä, rajoittuvat toteamaan, että Lokakuun vallankumouksen jälkeen proletariaatin diktatuuri kansallistutti maan, teollisuuden, liikenteen j.n.e., eivätkä sen koommin siitä mainitse tai mainitsevat siitä vain suunnitelmaan liittyvänä seikkana: proletariaatin diktatuurin suunnitelma, proletariaatin diktatuurin politiikka.

Tämä on ehdottomasti väärin. Tällainen proletariaatin diktatuurin kiertäminen ylimenokauden talouden esittämisessä ja tutkimisessa on marxismin vastaista. Meidän on sovellutettava dialektista metoodia tutkimustöissämme, ja dialektisen metoodin perusvaatimus on se, että ennenkaikkea otettaisiin huomioon sekä huolellisesti tutkittaisiin kehityksen jokaisen asteen erikoisuudet eikä yksinkertaisesti käytettäisi valmiita kaavoja ja mittoja.

Jos puhumme sen talousjärjestelmän erikoisuuksista, joka syntyi Lokakuun vallankumouksen tuloksena, niin ensimmäinen peruskohta, joka eroittaa tämän talousjärjestelmän edellisestä, on proletariaatin diktatuuri, joka ei ole vain suuri poliittinen voima, vaan joka myöskin on mahtava taloudellinen voima. Ja on selvää, että tämän seikan kiertäminen, yritykset sivuuttaa se ovat dialektisen metoodin perusvaatimuksen rikkomista.

Maassamme on proletariaatin diktatuuri, joka on keskittänyt käsiinsä talouden perustat, joka on kansallistuttanut maan, keskittänyt käsiinsä teollisuuden, liikenteen, pankit, joka omaa mahtavan vaikutuksensa vipusimen kaikkiin taloudellisen elämän aloihin, joka yhdistää itseensä yhä uusia ja uusia talousaloja. Tämä tosiseikka omaa suunnattoman, ratkaisevan merkityksen taloudellemme, ja me emme voi koskaan oikein esittää ylimenokauden talouden teoriaa, *ellemme ennenkaikkea ota tätä tosiseikkaa lähtökohdaksi, ja analysoi sitä.*

Jos tarkastamme tieteellisen sosialismin perustajain oppia, niin näemme, että he alituisesti alleviivaavat tämän proletariaatin diktatuurin osuuden.

Ottakaamme vaikkapa seuraava kohta *Kommunistisesta manifestista:*

"Proletariaatti on käyttävä valtiollista valtaansa vähitellen porvaristolta riistääkseen kaiken pääoman, keskittää kaikki tuotantovälineet valtion käsiin, t.s. hallitsevaksi luokaksi järjestyneen proletariaatin käsiin, ja mahdollisimman nopeasti lisätäkseen tuotantovoimien määrää.

Luonnollisesti voi tämä aluksi tapahtua vain jyrkän käskevästi käymällä käsiksi omistusoikeuteen ja porvarillisiin tuotantosuhteisiin, t.s. turvautumalla niihin toimenpiteisiin, jotka näyttävät taloudellisesti riittämättömältä ja kestämättömältä, mutta jotka liikkeen edelleen kehittyessä johtavat pitemmälle meneviin toimenpiteisiin, ja jot-

ka ovat välttämättöminä keinoina koko tuotantotavan kumoamiseksi."

Tarkastakaamme mainiot kohdat Marxin huomautuksista Bakenin kirjaan:

"Tämä tarkoittaa, että niin kauan kun vielä on olemassa muita luokkia, ja erikoisesti kapitalistiluokka, niinkauan kun proletariaatti taistelee sen kanssa (koska proletariaatin valtaantullessa eivät vielä häviä sen viholliset, ei katoa vanha yhteiskunnallinen järjestys) on käytettävä väkivaltaisia keinoja, sillä väkivalta on hallitsemisen väline; jos se itse jää vielä luokaksi ja jos ei vielä katoa taloudelliset ehdot, jotka synnyttävät luokkataistelua, t.s. luokat ovat olemassa, **ne pitää väkivaltaisesti poistaa ja uudelleen järjestää, niiden uudestaan järjestämisen prosessia pitää väkivaltaisesti jouduttaa.**"

Ottakaa *Leninin* teokset, joissa hän alituisesti alleviivaa proletariaatin diktatuurin osaa taloudellisten suhteiden uudistamisen aseena. Leninillä se on punaisena lankana kaikissa hänen töissään.

Ottakaamme tov. *Stalinin* teokset, hänen oppinsa proletariaatin diktatuurista, joka on Marxin, Engelsin ja Leninin oppien jatkoa ja jossa hän alleviivaa proletariaatin diktatuurin erästä tärkeätä puolta, sen osuutta sosialismin rakentajana, taloudellisten suhteiden uudistamisen aseena.

Ottakaamme loppujen lopuksi käytännöllinen työmme, koko puolueemme työ. Alituisesti, kaikissa taloudellisissa toimenpiteissämme nojaudumme ennenkaikkea proletariaatin diktatuuriin, sillä sen kautta puolue uudelleen rakentaa olevia taloudellisia oloja.

Marx alleviivasi, että "suurenmoisin tuotantovoima on itse vallankumouksellinen luokka". Ja tämä kaikkein suurenmoisin tuotantovoima on nyt muuttunut vallitsevaksi luokaksi, se toteuttaa nyt diktatuuriaan. Tämän yhteydessä muodostuu aivan toisenlainen keskinäis-suhde tuotantovoimien ja tuotantosuhteiden välille. Työväenluokka, ollen kaikkein huomattavin tuotantovoima, itse johtaa maatamme, johtaa talouttamme, itse muuttaa taloudellisia oloja, itse luo aineelliset edellytykset valtansa edelleen lujittamiselle, siirtymiselle sosialismiin, luokattoman yhteiskunnan rakentamiselle. Sillä onhan selvää, että kun puhutaan "liikunnan laeista", liikunnan lähteistä, koko taloutemme liikunnan perustasta, on meidän käännyttävä juuri proletariaatin diktatuurin puoleen, joka on hallitsevaksi luokaksi järjestyneen proletariaatin järjestö, ollen samalla perustuotantovoima.

Voidaksemme ymmärtää ylimenokautemme talouden erikoisuudet on huomioitava sekin, että par'aikaa jo siirrymme välttämättömyyden valtakunnasta vapauden valtakuntaan. Siksi emme voi nyt puhua sellaisista liikunnon laeista, jotka ovat ominaisia kapitalismille, jotka hallitsevat ihmistä, joiden edessä ihmiset sokeasti alistuvat. Tämä alleviivaa vielä kerran sen seikan, että kaikki jutut jostakin objektiivisesta, ulkopuolellamme olevasta neuvostotalouteemme vaikuttavasta liikunnan laista ovat vääriä ja meidän on kertakaikkiaan tehtävä niistä loppu.

Sensijaan, että tekisimme rinnasteluja vanhan talousjärjestelmän kanssa, on paljon tärkeämpää tarkastaa neuvostotaloutemme, ylimenokauden talouden todellista omalaatuisuutta, sen todellisia luonteenomaisia piirteitä.

Taloutemme eroaa edellisistä aikakausista, kapitalistisista ja kaikista muista aikakausista juuri *proletariaatin diktatuurissa,* joka toimii suunnitelmallisesti, joka ohjaa yhteiskunnallista kehitystä, ja johtaa yhteiskunnan sosialismiin.

Meidät eroittaa kapitalismin kaudesta se seikka, että kaikki perustuotantovälineet on keskitetty proletariaatin käsiin, proletariaatin diktatuurin käsiin, että kapitalistisen anarkian sijalle asetamme sosialistisen toiminnan ja sosialistisen rakennustyön suunnitelman.

Minusta tuntuu, että tätä eivät riittävästi huomioi ne toverit, jotka esim. kysymykseen: minkälainen on neuvostotalouden liikunnan laki? —

vastaavat, että suunnitelma on neuvostotalouden liikunnan laki: tai ne, jotka väittävät laajennettua sosialistista uusintamista taloutemme kehityksen laiksi.

Mutta kehittyneessä sosialismissa, kommunismissa, meillä tulee myöskin olemaan suunnitelma, siellä aivan samoin tulee tapahtumaan sosialististen suhteiden laajennettu uusintaminen. Missä tässä sitten on ero, missä sitten on sellaisen omalaatuisensa ilmiön erikoisuus kun ylimenokauden talous? Missä on omalaatuisuus? Siinä yksi kysymys näille tovereille. Toinen kysymys sisältäisi seuraavaa: jos määrittelemme sosialistisen taloutemme erikoisuuksia ja puhumme jostakin liikunnan laista, niin täytyy tässä liikunnanlaissa heijastua kaikki taloutemme ristiriidat. Onhan täysin tunnettua, että meidän pitää suorittaa sosialistista rakennustyötä ja toteuttaa suunnitelma ankarassa taistelussa vanhan jätteitä ja voimia vastaan, että meidän taloutemme ei ole samanlainen vielä tänä hetkenäkään, koska meillä on maassamme erilaisia yhteiskuntataloudellisten muotojen aineksia. Lenin osoitti meillä olevan patriarkaalista taloutta, yksinkertaista tavarataloutta, yksityis- ja valtiokapitalismia sekä sosialismia. Nyt näiden taloudellisten ainesten suhde on jyrkästi muuttunut. Ennen oli vallitsevana pieni tavaratalous. Nyt on vallitsevana taloudessamme sosialistinen sektori. Me likvidoimme kulakkitalouksia. Kaksi kolmasosaa talonpoikaiston pientavarataloudesta on kollektivisoitu ja muodostavat nyt sosialistisen sektorin elimellisen osan. Kuitenkin taistelu entisen talouden jätteitä ja tottumuksia vastaan jatkuu.

Miten tämä kaikki heijastuu suunnitelmassa? Muutamat toverit yrittävät selviytyä siitä ristiriidasta, johon ovat joutuneet, huolettomasti suunnitelmaa laajentamalla. He yhdistävät suunnitelmaan talouspolitiikan, yhdistävät siihen säännöstelyn, ja vieläpä miltei administratiiviset toimenpiteetkin jne, niin että itse suunnitelmakäsite menettää lopulta merkityksensä. Mutta kaikki nämä asiat eivät kuitenkaan ole yhdenlaisia: — talouspolitiikka on talouspolitiikka, säännösteleminen on säännöstelemistä, kilpailu on kilpailua, ja proletariaatin diktatuurin tulee toimia kaikkien näiden vipusimien summana. Meidän pitää toteuttaa kulakiston likvidoimispolitiikkaa, meidän on pitänyt sovelluttaa kauppakapitalisteihin nähden kilpailumetoodia, kuin myös ahdistamisen ja rajoittamisen metoodia, on käytettävä paitsi taloudellisia keinoja koko keinojen summaa, — ja mitä ei mitenkään voi sisällyttää pelkästään suunnitelmaan.

Toisaalta on otettava huomioon myöskin se seikka, että eri asia on suunnitelma, jonka annamme sosialistiselle laitokselle, ja eri asia se, kun puhumme kulakiston luokkana likvidoinnin tehtävästä ja myöskin likvidoimme luokkana tämän kulakiston. Kun laitoksemme johtaja saa suunnitelman, hän ottaa sen täytäntöönpanoa varten. Mutta kun me puhumme kulakiston luokkana likvidoinnista, toimimme aivan toisin. Me emme yksinkertaisesti anna kulakkitaloudelle suunnitelmaa ja sano: Ole hyvä ja likvidoidu, täytä siinä suhteessa meidän sosialistinen suunnitelmamme ja poistu näyttämöltä. Kulakiston luokkana likvidointi tapahtuu mitä ankarimman taistelun vallitessa ja tämän taistelun ase on proletariaatin diktatuuri.

> "Proletariaatin diktatuuri, — opetti Lenin, — on itsepintaista taistelua, veristä ja verötöntä, väkivaltaista ja rauhallista, sotilaallista ja taloudellista, pedagoogista ja hallinnollista, kaikkia vanhan yhteiskunnan voimia ja traditioita vastaan."
> (Kootut teokset XXV s. 191).

Siksi jos puhumme ylimenokauden talouden erikoisuuksista, ja omalaatuisuudesta, meidän on aloitettava *proletariaatin diktatuurin* erittelystä, joka on taloudellisten suhteiden uudistamisen ase. *Sen on oltava ylimenokauden talouden kaiken tutki-*

mustyön keskiö. Muuten me emme ymmärrä mitään emmekä saa syntymään mitään ylimenokauden talouden teoriaa.

Meillä kasvaa uusien, nuorten teoreetikkojen kaatereita. Meillä on jo paljon arvokkaita töitä. Mutta samalla Marxin kuoleman 50-vuotispäivä osoitti, että muutamilla tovereilla on kevyt, huoleton suhde teoreettiseen työhönsä. Tulevassa teoreettisessa työskentelyssämme on välttämätöntä kasvattaa suurempaa kunnioitusta teoreettiseen työhön, siihen, mitä kirjoitamme, sillä kaikki se synnyttää vastakaikua miljooneissa, koska jokaisella lehtiartikkelillamme, jokaisella sanallamme on merkitys miljoonaiselle kuulijakunnalle. Meidän on kunnioitettava tätä kuulijakuntaa ja annettava sille työntuloksia, jotka on vastaavasti muokattu, työntuloksia, jotka ovat puolueellemme ja kommunistisille tieteellisille laitoksillemme kyllin arvokkaita.

Saavutuksemme ja tehtävämme

PUOLUEEMME saavutukset maaseudun sosialistisessa rakennus- ja uudestijärjestelytyössä ovat yleisesti tunnetut. Puolue on ratkaissut historiallisen suurtehtävän saattamalla miljoonat pikkutuottajat maaseudulla yhteistetyn suurtuotannon tielle. Puolue on saanut keskivarakkaan vakuutetuksi kollektiivisen tuotannon paremmuudesta, se on organisoinut ja johtanut kollektivisoitumisvyöryä, luonut sosialistisen suurmaatalouden vaatiman uuden teknillisen perustan läpiviemällä neuvostomaan industrialisoimisohjelman, näin varmentanut kymmenien miljoonien kollektivistien elintason kohoamisen ja tällä pohjalla pannut sulun talonpoikaisväen jakautumiselle riistettyihin ja riistäjiin. Tämä suurtehtävä on menestyksellä ratkaistu sentähden, että puolue "on murskannut kulakiston luokkana ja vapauttanut vähäväkiset ja enemmät puolet keskivarakkaista kulakki-orjuudesta".

Mitkä olivat ensimmäisen viisivuotissuunnitelman tehtävät maataloudessa? Ne määritteli tov. Stalin KK:n tammikuun täysi-istunnossa seuraavasti:

"Viisivuotissuunnitelman tehtävät maataloudessa sisältyi siihen, että yhdistetään pirstoutuneet ja pienet yksityiset talonpoikaistaloudet, joilla ei ole mahdollisuutta käyttää traktoreita ja nykyaikaisia maatalouskoneita, suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi, jotka on varustettu korkealle kehittyneen maatalouden kaikilla nykyaikaisilla välineillä ja vapaille maille luodaan mallikelpoisia valtion talouksia, neuvostotiloja.

Viisivuotissuunnitelman tehtävä maataloudessa oli siinä, että Neuvostoliitto muutetaan takapajuisesta ja pikkutalonpoikaismaasta, kollektiivisen työn pohjalle järjestetyn ja suurimman tavaratuotannon antavan suurmaatalouden maaksi."

Tämän tehtävän on puolueemme ratkaissut tavattoman lyhyessä ajassa saaden sosialistisen tuotannon raiteille paljon suuremmat pientalonpoikain joukot kuin mitä ensimmäinen viisivuotissuunnitelma oli edellyttänyt. Viisivuotissuunnitelman laatijat edellyttivät, että "maataloustuotteiden perustuottajana, tuottaen vähintään 75 prosenttia koko maataloudellisesta tavaratuotannosta, on viisivuotiskauden päättyessä maatalouden yksityissektori siinäkin tapauksessa, että suunniteltu yhteistalouksien muodostaminen sujuu menestyksellisesti. Maan elintarpeilla varustamis-, eksportti- ja teollisuuden raaka-ainepohjan luomiskysymykset ratkaistaan pääasiassa yksityistalonpoikaiston köyhä- ja keskivarakasjoukkojen tuotannollisilla ponnistuksilla". (Viisivuotissuunnitelma, venäjänk. laitos I, siv. 80)

Tämän mukaisesti viisivuotissuun-

nitelma edellytti, että siinä tapauksessa, jos ei suunnitelman käsittämän kauden kuluessa satu yhtään katovuotta, käsittävät yhteistaloudet kauden lopussa 17,8 prosenttia kylvöalasta ja tuottavat 19,8 prosenttia jyväviljojen sadosta. Jos tämän ajan kuluessa sattuu katovuosi, niin vastaavat yhteistalouksia koskevat luvut ovat: 13,5 pros. kylvöalasta ja 14,6 pros. jyväviljasadosta.

Viisivuotiskauden aikana, nimittäin 1931 sattui tosiaan kato, joka kohtasi tärkeimpiä Volgan viljapiirejä, Uraalia ja Kasakstania. Kato käsitti 37 milj. hehtaaria ja aiheutti sen, että näillä seuduilla saatiin 10 milj. tonnia pienempi sato kuin keskinkertaisina vuosina.

Paitsi sitä, että mainittu kato alensi suuresti sadon yleismäärää, oli se myös mitä vakavin koetus vasta luodulle kollektiivi- ja neuvostotalouksien tuotannolle. 5-vuotissuunnitelmassa edellytettiin, että kadon sattuessa maatalouden yhteistetyn sektorin kasvu hidastuu. Ja kuitenkin nimenomaan sen johdosta, että katoalueilla oli jo siirrytty kollektiivitalouksiin, nämä alueet kestivät koetuksen paljon paremmin, kuin mitä aikaisemmin kadon sattuessa oli ollut laita. Kollektivisoimistemppo ei suinkaan hidastunut. Viime vuoden loppuun mennessä oli kollektiivitalouksiin liittynyt jo 14 1/2 miljoonaa talonpoikaistaloutta ja muodostunut 211,000 kollektiivitaloutta, joiden hallussa oli 77 % koko talonpoikaiston kylvöalasta. Ja on otettava huomioon, että tämän kauden kuluessa Neuvostoliiton viljellyn maan ala kasvoi tuntuvasti. Jo vuonna 1931 neuvostotilat ja kollektiivitaloudet tuottivat 74 ja 1/2 % koko tavaraviljan määrästä ja v. 1932 antoivat ne jo yli 80 % valtion koko hankintamäärästä. Viime vuonna oli kollektiivitalouksien osuus valtion hankintojen täyttämisessä tärkeimpien teknillisten kasvien alalla seuraava: ne antoivat yli 80 % valtion hankkimasta puuvillasta ja 60 % pellavasta. "Maan elintarpeilla varustamis-, eksportti ja teollisuuden raaka-ainepohjan luomiskysymykset" ratkaistiin pääasiassa kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen tuotantovoimilla.

Jos mieli täyttää viisivuotissuunnitelman merkitsemät tehtävät maan teollistuttamisen alalla, niin ei voinut jättää maataloustuotantoa ratkaisevalta osaltaan pienen, hajallisen talonpoikaistalouden varaan. Oli välttämätöntä luoda yhteistetty suurtuotanto ja saada se ratkaisevaan asemaan. Kun puolue teki viisivuotissuunnitelmaan tähän suuntaan tähtäävän korjauksen, piti se lähtökohtanaan sitä tov. Stalinin lausumaa ajatusta, "ettei loputtomasti, so. liian pitkää aikaa voi pitää neuvostovallan ja sosialistisen rakennustyön perustana kahta *erilaista* pohjaa, yhdistettyä sosialistista suurteollisuutta ja mitä pilkkoutuneinta ja takapajuisinta heikosti tavarallista talonpoikaistaloutta. On vähitellen, mutta järjestelmällisesti ja sitkeästi siirrettävä maatalous uudelle teknilliselle pohjalle, suurtuotannon pohjalle ja saatava se kulkemaan sosialistisen teollisuuden kanssa rinta rinnan. Joko me tuon tehtävän ratkaisemme ja silloin on lopullinen voitto varma, tahi jätämme sen tehtävän, emme sitä ratkaise — ja silloin palaaminen kapitalismiin saattaa tulla kiertämättömäksi".

Tehtävä on menestyksellä ratkaistu. Sosialistisilla taloustyypeillä, kollektiivitalouksilla ja neuvostotiloilla, on ratkaiseva valta-asema maataloudessa. Kulakki on lyöty taloudellisista asemistaan. Sen tuotantovälineet on pääosiltaan pakkoluovutettu. Ja toisaalta 25 miljoonaa maaseudun varatonta ja vähävaraista on päässyt vakavalle taloudelliselle pohjalle kollektiivitalouksien jäseninä ja isäntinä.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana on varsinaisten maatalouskoneiden määrä yli kaksinkertaistunut. Mainitun ajan kuluessa on neuvostomaan maatalous saanut

uutta maatalouskalustoa 1,600 milj. ruplan arvosta. Viisivuotissuunnitelman alkaessa laskettiin koko maatalouskoneiston ja kaluston yhteisarvoksi 1,150 milj. ruplaa. Uudenaikaisen koneiston sijoittaminen ja käyttäminen maataloudessa on ollut mahdollista tässä laajuudessa vain sen johdosta, että maatalouden käytettävissä oleva traktorimäärä on kasvanut tavattomasti. Kun vuoden 1928 lopussa laskettiin maataloudessa olevan 26,7 tuhatta traktoria, niin tammik. 1 p:nä 1933 oli maatalouden käytettävänä 148,5 tuhatta traktoria, joiden yhteinen hevosvoimamäärä nousi 2,225 tuhanteen hevosvoimaan.

Tällainen valtava maatalouden uudella tekniikalla varustaminen ratkaisi kysymyksen maataloustuotannon laajentamistempoista. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana ratkaistiin menestyksellisesti ensimmäinen osa maataloustuotannon kohottamistehtävästä, nimittäin kylvöalan laajentaminen. Kun nelivuotiskaudella (1924-28) kylvöalaa laajennettiin 14.9 milj. ha., niin viisivuotissuunnitelmaan sisältyväin neljän vuoden kuluessa laajennettiin kylvöalaa 21,4 miljoonalla hehtaarilla. Erikoisesti on tämän yhteydessä pantava merkille sosialistisen, hyvällä tekniikalla varustetun suurtuotannon osuus, sillä nimenomaan valtion neuvostotilat ovat tänä aikana nostaneet uutta maata viljelykselle n. 12 miljoonaa hehtaaria; loppu kylvöalan laajentamisesta lankeaa kollektiivitalouksien osalle ja ennen kaikkea juuri niillä alueilla, mihin voimaperäisemmin on keskitetty kone-traktoriasemat, nimittäin eteläisellä alueella, keskisellä mustanmullan alueella, Volga-Uralilla, keski-Aasiassa ja Siperiassa. Yleisen kylvöalan näin huomattavasti kasvaessa on sitäkin voimakkaammin kasvanut teknillisten kasvien kylvöalan osuus., nimittäin 8,8 milj hehtaarista v. 1928 15,05 milj. hehtaariin vuonna 1932. Varsinkin on kasvanut puuvillan ja pellavan kylvöala. Puuvillan kylvöala on kasvanut 971 tuhannesta hehtaarista 2,348 tuhanteen hehtaariin, pellavan 1,7 miljoonasta 3,15 milj. hehtaariin. V. 1928 käsitti teknillisten kasvien viljelysala 7,6 prosenttia koko kylvöalasta, vuonna 1932 käsitti se jo 11.2 prosenttia.

Tällainen kylvöalan ja etenkin teknillisten kasvien viljelysalan laajentaminen on ollut kollektivisoituneelle maaseudulle mahdollista koska nyt on ollut mahdollisuus siirtyä alkuperäisen, kehittymättömän maanviljelyskaluston käytöstä todella uusaikaisten maanmuokkaus- ja sadonkorjuukoneiden käyttöön. Ennen viisivuotissuunnitelman kautta olivat nuo alkuperäiset työvälineet sangen huomattavalla sijalla maatalouden työvälineinventariossa. Niinpä esim. sahra oli peruskyntövälineenä vielä 10 prosentilla kevätkylvöalasta. Sirppi ja viikate olivat tärkeimmät korjuuaseet 40 miljoonan hehtaarin viljelysalalla. Varstalla ja muulla käsipelillä puitiin 40 prosenttia jyväviljasadosta. On aivan selvää, että kun primitiiviset, alkeelliset työaseet käsittävät näin huomattavan osan maatalouskalustosta, niin tuntui tiukka työvoiman puute varsinkin kiireempinä kylvön ja korjuun aikoina. Viisivuotissuunnitelman kaudella on, kuten osoitimme, maatalous saanut valtaisan määrän sekä vetovoimaa että työkoneita ja kollektivisoiminen on yhdistänyt jo olemassa olleen entisen kaluston ja vetovoiman tehokkaampaan käyttöön.

Oppiakseen hallitsemaan sosialistisen maatalouden uutta tekniikkaa ovat tuhannet ja kymmenet tuhannet proletaarit ja kollektivistit opiskelleet — ja taas tuhannet opiskelevat parastaikaa — maataloudellisissa korkeakouluissa ja teknikumeissa. Vuonna 1932 oli maatalouskorkeakouluissa oppilaita 58,000, kun niitä v. 1928 oli 27,000. Maataloudellisissa teknikumeissa ja tehdaskoulutyyppisissä maatalouskouluissa oli viime vuonna opiskelijoita 199,800, kun niitä v. 1928 oli 62,000. Maataloudellisilla ammattikursseilla opiskeli vii-

me vuonna kaikkiaan lähes kaksi ja puoli miljoonaa henkilöä. Tähän armeijaan on lisättävä vielä 53 tuhantinen joukko, joka on kouluutettu organisatooriseen työhön maatalouden alalla.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman mitä tärkeimpiä voittoja on se, että kulakisto luokkana on murskattu ja sen tuotantovälineet maamme ratkaisevilla alueilla pakkoluovutettu. Mutta taistelu ei suinkaan pääty tähän. Mitä tiukimmin ja sisukkaimmin on jatkettava taistelua tuon vihollisluokan jätteitä vastaan. Jo Lenin sanoi: "Ei minkäänlainen epäilys ole mahdollista. Kulakit ovat neuvostovallan katkeria vihollisia. Joko kulakit surmaavat äärettömän määrän työläisiä tai työläiset tukahuttavat armottomasti kansan rosvo- ja kulakkivähemmistön kapinan työtätekeväin valtaa vastaan. Keskitietä ei tässä voi olla. Rauhaa ei tule: kulakki voi ja voi helpostikin sopia tilanherrain, tsaarin ja pappien kanssa, mutta työväenluokan kanssa *ei koskaan*. Ja sen tähden me nimitämme taistelua kulakkia vastaan *viimeiseksi* ratkaisevaksi taisteluksi."

Kärsittyään ratkaisevan tappion avotaistelussa kollektivisointia vastaan, kaivautuvat kulakiston jätteet kollektiivisiin talouksiin repiäkseen ja myrkyttääkseen niiden organismin sisältäpäin.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman suurten voittojen lujittamiseksi ja niiden suurtehtävien ratkaisemiseksi, mitkä ovat nyt toisella viisivuotiskaudella edessämme, on rikollisluokan jätteet kollektiivitalouksistamme mitä terävimmällä luokkavalppaudella esille kaivettava ja ulosheitettävä ja niiden vaikutus poisjuuritettava.

Nyt on puolueen edessä ensiluokkaisen tärkeänä tehtävänä kollektiivitalouksien lujittaminen sellaisiksi suurtalouksiksi, joita todella johdetaan bolshevistisesti, taistelu siitä, että maataloustuotannon alalla merkityt suunnitelmat täytetään. Niiden täyttämisestä ratkaisevasti riippuu koko kansantalouden suunnitelman täyttäminen. Tämän taistelun ratkaisevat ottelut käydään nyt käsillä olevan kevätkylvökamppailun yhteydessä. Siinä annetaan parhaat iskut nuorten kollektiivitalouksiemme taloudellisen ja poliittisen lujittamisen puolesta. Tässä ottelussa tarkistetaan myös maaseudun puoluejärjestöjen kunto ja jokaisen yksityisen puoluejäsenen arvo.

Niinpä sanookin puolueemme keskuskomitea päätöksessään 22/III-33: "KK erikoisesti korostaa, että samalla tavoin kuin kansalaissodan kaudella kommunistien ja puoluesolujen työtä rintamalla arvosteltiin sen mukaan, minkälainen oli taistelukuri, samalla tavalla kuin tehdassolun työtä arvostellaan sen mukaan, miten tuotanto- ja finanssisuunnitelma täytetään, samoin kollektiivitalouksien puoluesoluja, varsinkin edessäolevan puoluepuhdistuksen yhteydessä KK tulee arvostelemaan sen mukaan, miten solu kokonaisuudessaan ja kukin kommunisti erikseen pystyy hallitsemaan kollektiivitalouden tuotantoa, työn järjestämis-, normeeraus- ja hinnoittelukysymyksiä, miten käydään taistelua työkurin puolesta kollektiivitalouksissa, miten taistelua kylvöjen kunnollisen suorituksen puolesta, miten kollektiivitaloudet täyttävät velvollisuutensa proletaarista valtiota kohtaan, miten organisoidaan kollektivistijoukot näiden tehtävien suoritukseen".

O. PJATNITSKI

Tilanteesta Saksassa fasistien valtaantulon jälkeen [1]

HITLERIN-Hugenbergin-Papenin hallituksen astuminen valtaan synnytti vastalausemyrskyn kaikkialla Saksassa. Heti kun Hitlerin hallituksen nimittäminen tuli tunnetuksi, lähtivät työläisjoukot monissa kaupungeissa luonnonvoimaisesti mielenosoituksille. Useissa Saksan kaupungeissa (Lübeck, Strassburg) toimeenpantiin yleisiä mielenosoituslakkoja kommunistisen puolueen johdolla ja kaikissa kaupungeissa tapahtui verisiä yhteenottoja fasistibandiittien kanssa, jotka hyökkäilivät vallankumouksellisten työläisten kokouksiin, kansantaloille, kommunistisen puolueen huoneistoihin, työläiskortteleihin ja yksityisten työläisten asuntoihin.

Vastarinnan tekemiseksi fasisteille järjestettiin eri paikkakunnilla kaikkien suuntien työläisten yhtenäinen taistelurintama kommunististen järjestöjen johdolla. Fasistisen terrorin uhrien hautajaiset muodostuivat mahtaviksi työväenluokan yhteisrintaman mielenosoituksiksi.

Hitlerin fasistinen hallitus hajoitti parlamentin, Preussin maapäivät ja kaikki Preussin kunnallishallinnot, laskien siihen, että sen onnistuu provokation ja verisen terrorin avulla saada enemmistö edustuslaitoksissa. Se osoittautui fasisteille vaikeaksi tehtäväksi.

Aivan vaalien edellä fasistit polttivat parlamenttitalon, järjestivät ennenkuulumattoman verisen terrorin kommunisteja vastaan ja lakkauttivat, ei ainoastaan kommunistisia, vaan myöskin sosialidemokraattisia ja vasemmistoliberaalisia lehtiä siten ehkäistäkseen kaikenlaisen mahdollisuuden heidän bandiittimaisen provokationsa paljastamiseen. Saksan koko poliisikunta siirtyi kansallissosialistien käsiin. He *tekivät* vaalit. Siellä, missä ei terrorin avulla onnistuttu saamaan toivottuja tuloksia, rynnäkköjoukkolaiset yksinkertaisesti lisäsivät äänestyslippuja omaksi edukseen. Hitlerin-Hugenbergin-Papenin hallitus sai enemmistön ja hallitsee nyt Saksaa "laillisilla perusteilla".

Maailman talouspula on aiheuttanut erittäin raskaita iskuja sodan, tappion ja sodanjälkeisten sotakorvausmaksujen taloudellisesti hävittämälle Saksalle. Työväenluokan elintaso Saksassa on alempi kuin muissa suurissa kapitalistisissa maissa. Maatalouspula tuhoaa köyhää ja keskivarakasta talonpoikaistoa ja on saattanut maataloustyöläiset hirvittävään kurjuuteen. Sosialidemokraattinen puolue, reformistiset ammattiliitot ja katolinen keskustapuolue, jotka jäsenistönsä kautta ovat yhteydessä työläis- ja toimitsijajoukkoihin, eivät voineet suorittaa pulan kärjistymisen mukaan kasvavia porvariston vaatimuksia *kaikkien* pulan rasitusten latomisesta työtätekevien harteille. Ne pelkäsivät lopullisesti menettävänsä vaikutuksensa joukkoihin (Saksan kommunistinen puolue keräsi vaaleissa 1 milj. 150 tuh. uutta työläisääntä ja reformistisista ammattiliitoista on muutaman viime vuoden aikana eronnut yli 2 milj. työläistä).

Saksan porvaristo tunsi edullisemmaksi panna viralta lakeijansa. Ja tänä ratkaisevana hetkenä osoittautui, että Veimarin kokoomuksen puolueet olivat koko monivuotisen petturitoimintansa vuoksi siinä määrin menettäneet luottamuksensa työläisten, toimitsijain ja työtätekeväin talonpoikain huomattavan osan keskuudessa, etteivät he käyneet niitä

[1]) III luku kirjoituksesta "Kommunististen puolueiden saavutukset puutteet ja tehtävät" "Pravda" no 83, 1933.

todella puolustamaan fasistista hävitystä vastaan. Kansallissosialistinen puolue, ollen suurpääoman puolue, suuntasi pikkuporvarillisten joukkojen tyytymättömyyden ensikädessä kommunistista puoluetta vastaan, jonka vaikutus työläisjoukoissa nopeasti kasvoi, Veimarin kokoomuksen puolueita ja juutalaisia vastaan. Kansallissosialistinen puolue kehitti laajalti demagogiaa. Se lupasi työttömille työtä, nälkäisille leipää, talonpojille apua, työläisille palkankorotusta ja pikkuporvaristolle entisen suuren, mahtavan Saksan. Kansallissosialistista puoluetta rahastivat ei vain Saksan, vaan myöskin ulkomaiden porvarit, sillä oli laaja koneisto, sanomalehdistö, kustantamot j.n.e.

Porvariston koko valtiokoneisto milloin suojeli kansallissosialisteja milloin taas aktiivisesti asettui heidän puolelleen. Sen jälkeen, kun Papenin-Schleicherin hallitus, joka oli asetettu Brünningin hallituksen tilalle, osoittautui kykenemättömäksi panemaan täytäntöön työväenluokan asemaa jyrkästi huonontavan julkean erikoisasetuksen, ja sen jälkeen, kun Schleicherin hallituksen ei onnistunut löytää tilapäistäkään joukkotukea työtätekeviä vastaan suunnatun hyökkäysohjelmansa toteuttamiseksi, porvaristo kutsui Hitlerin hallitukseen.

Hitlerin-Hugenbergin-Papenin hallituksessa hitleriläisillä oli aluksi 3 salkkua ja saksalaiskansallisilla (natsionalisteilla) 8. Suurporvaristo ja suurtilalliset laskivat, että Hugenberg käyttää hitleriläisten järjestöä työläisten lyömiseksi ja että samalla saksalaiskansalliset kykenevät säilyttämään valtiovallan omissa käsissään. Kun kansallissosialistit verisen terrorin, provokation ja murhapolttojen avulla "saivat" 17 milj. ääntä, niin he valtasivat valtiokoneiston ei ainoastaan yleissaksalaisessa mitassa, ja Preussissa, vaan myöskin muissa liittovaltioissa. Nyt kansallissosialistit sanelevat ehtonsa saksalaiskansallisille.

Mitä voi antaa hitleriläinen "kansallinen vallankumous" työväenluokalle, köyhälle ja keskivarakkaalle talonpoikaistolle ja kaupunkien pikkuporvaristolle? Porvaristo on antanut kansalliselle blokille tehtäväksi työtätekevien elintason jyrkän alentamisen, työpalkkojen edelleen supistamisen, yhteiskunnallisen lainsäädännön, erikoisesti työttömyys vakuutuksen täydellisen tuhoamisen, tehdaskomiteain hävittämisen, ammattiliittojen muuttamisen avoimen luokkien välisen työkumppanuuden elimiksi ja pakkotöiden käytäntöönsaattamisen työttömiä varten. Pankit ja koronkiskurit laskevat voivansa "kansallisen hallituksen" avulla kiskoa lainansa keskivarakkailta ja köyhiltä talonpojilta. Peittääkseen valtiobudjetin vajaukset ja lisätäkseen lahjoja kapitalisteille ja suurtilallisille hallitus lisää työtätekevien niin välillistä kuin välitöntäkin verotusta. Sen suurtilallisten hyväksi harjoittama tullipolitiikka aiheuttaa väestön tarvitsemain elintarpeiden kallistumisen. Sellainen on se ohjelma, jota toteuttamaan porvaristo kutsui "kansallisen hallituksen".

Vaalien edellä Hitlerin-Hugenbergin-Papenin hallitus heitti prenikoita talonpoikaistolle: se pitensi moratoriota maataloutta varten lokakuuhun v. 1933. Mutta jo maalisk. 17 p:nä Herring ilmoitti Pommerin maapäivien istunnossa, että "vaikka Hitler esittikin heti ensimmäisessä hallituksen istunnossa kysymyksen avustuksesta talonpoikaistolle, niin ratkaisevan avun täytyy kuitenkin lähteä itsestään kansasta. Saksalaisten tulee ostaa vain saksalaisia tuotteita. Kaikkia virallisia asetuksia voimakkaampi olisi boikotin julistaminen taloille, joissa tullaan löytämään ulkomaalaista voita."

Kovin vähän jää näinollen jälelle fasistien talonpojille aikaisemmin antamista lupauksista. Puristus ulkoapäin, rajojen sulkeminen saksalaiselta vientitavaralta pakoittaa hitleriläiset luopumaan ohjelmastaan taloudellisen autarkian toimeenpane-

miseksi, eristetyn talouden politiikasta.

Samanlaista taktiikkaa käyttivät fasistit työttömien äänien kalastelemiseksi. Vaalien edellä "kansallinen hallitus" lisäsi työttömyysavustusta 2 markalla kuukaudessa ja päätti jakaa nälkäänäkeville piireille 700 tuh. z ruista ja 2000 z voita. Tämänkin manööverin tulee fasistien koko vastainen politiikka pian paljastamaan.

Mitä voi antaa tämä hallitus ulkopolitiikan alalla? Kykeneekö se todella vapauttamaan Saksan kansan Versaillesin kahleista ja tekemään lopun maan riippuvaisuudesta voittajamaiden mahtaviin imperialisteihin nähden? Saksalaiskansalliset ja kansallissosialistit ovat lietsoneet shovinistisia intohimoja, mutta he eivät ole kyenneet eivätkä tule kykenemään todelliseen taisteluun Versaillesin järjestelmää vastaan.

Kun parlamentin kommunistiryhmä vaati Youngin suunnitelman annuloimista ja kieltäytymistä Versaillesin sopimuksesta, niin fasistit joko poistuivat istuntosalista tai pidättäytyivät äänestämästä. Se riittävän selvästi näyttää, millainen on heidän Versailles-vastaisen demagogiansa todellinen arvo. Vaalikamppailun aikana he nostivat suuren melun Saksan tasavertaisuudesta ja Versaillesin sopimuksen annuloimisesta. Todellista taistelua Versaillesin järjestelmää vastaan ei ole nähtävissä, ellei ota lukuun "taistelua", jota kansallissosialistit ovat käyneet nostamalla lippujaan lähellä rajaa oleville asemarakennuksille, ja ryntäysjoukkolaisten katselmuksia Ranskaan rajoittuvalla rajavyöhykkeellä.

Tämän melun, joka vuorostaan lietsoo shovinismia toisissa porvarillisissa maissa, tuloksena voi olla vain varusteluun käytettävien määrärahojen kasvu, mikä lisää työtätekevien jo ilman sitäkin raskasta verotaakkaa. "Kansallinen hallitus" voi jakaa puolueittensa jäsenille lämpimiä paikkoja valtion ja kunnallisissa koneistoissa, mutta se ei paranna, vaan huonontaa työläisten, työttömien, toimitsijain ja köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikain tukalaa asemaa.

Voidakseen täyttää työtätekeviä vastaan suunnatun verisen hyökkäyksen ohjelman "kansallinen hallitus" koettaa tuhota työväenluokan etujoukon, kommunistisen puolueen, ja muuttaa sosdem puolueen tämän ohjelman kuuliaiseksi täytäntöönpanijaksi. Sitä varten sille on tarpeen muuttaa ammattiliitot politiikkansa välineiksi.

Saksan sosialidemokraattinen puolue ja sen pelitoverit Veimarin kokoomuksessa ammuttivat vallankumouksen aikana v. 1919 vallankumouksellisia työläisiä. Nosken ja Severingen työläisiin kohdistama valkoinen terrori oli säälimätön. Mutta joukkojen painostus oli niin voimakas ja porvaristo niin Venäjän Lokakuun vallankumouksen pelästyttämä, että Veimarin kokoomuksen oli pakko sietää 8-tunnin työpäivää, tehdaskomiteoita, yhteiskunnallista lainsäädäntöä, joukkotyösopimuksia y.m.s. — kaikkea sitä, minkä työläiset valtasivat vallankumouksessa v. 1918. Täten Veimarin kokoomus ensimmäisinä vuosina vallankumouksen jälkeen pidätti takanaan laajoja työtätekevien joukkoja.

Amerikkalaisten lainojen avulla vv. 1923—24 Saksan porvariston onnistui voittaa taloudellinen luhistuma, vakaannuttaa valuuttansa ja jälleenrakentaa tuotanto. Tämän väliaikaisen "vakaantumisen" perustalla Veimarin kokoomus lujitti porvariston valtiollista valtaa.

Toisissa oloissa astui valtaan kansallissosialismi. Maailman talouspulan kärjistyminen ja luotto- ja finanssijärjestelmän epäjärjestykseen joutuminen tärkeimmissä kapitalistisissa maissa ja erikoisesti Yhdysvalloissa sulkee "kansalliselta hallitukselta" mahdollisuuden saada ulkolaisia lainoja. Enemmänkin, Yhdysvallat tulee vaatimaan, että Saksa täydellisesti suorittaisi maksunsa yksityisten lainojen alalla (75 % Sak-

san kaikista yksityisistä veloista tulee Yhdysvaltain osalle).

Saksan ulkomaakaupassa viime vuoden lopussa tapahtunut tilapäinen, harhaluuloja synnyttävä elpyminen, jonka porvarilliset taloustieteilijät julistivat ulospääsyksi pulasta, on häipynyt olemattomiin. Taloudellinen luhistuminen Saksassa kasvaa. Toisaalta ne mitättömät tilapäiset almut, joita kansallissosialistit ja saksalaiskansalliset vaalien edellä ääniä kalastaessaan mielenosoituksellisesti jakoivat työtätekeville, otetaan nopeasti takaisin. "Kansallinen hallitus" tehostaa tavattomuuteen asti työtätekevien puristamista terrorin ja veristen vainotoimenpiteiden avulla. Mutta yksistään terrorilla ja verisillä vainoilla ei ole mahdollista kauan kestää edes takapajuisessa agraarimaassakaan. Vielä vähemmän se on mahdollista sellaisessa teollisesti kehittyneessä maassa kuin Saksassa, jossa on 15-miljoonainen proletariaatti, jolla on takanaan tosin voitetun mutta kuitenkin sankarillisen proletaarisen vallankumouksen kokemus.

Saksan työväenluokkaan ja työtätekeviin kohdistetun julman hyökkäyksen politiikka ehdottomasti johtaa fasistisen järjestelmän vararikkoon, jouduttaa proletaarista vallankumousta.

Saksan sosialidemokraattinen puolue ja reformististen ammattiliittojen johtajat eivät vain pelastaneet Saksan porvarillista järjestelmää vv. 1918—19, vaan yhteistoiminnallaan porvariston kanssa, saattamalla epäjärjestykseen työväenluokan taistelun, hajoittamalla sen rivit ja harjoittamalla avointa rikkuruutta ne myöskin raivasivat tien Hitlerin fasistiselle diktatuurille. Saksan kommunistinen puolue teki maalisk. 5 ja 12 p:n vaaleissa tyhjäksi hitleriläisten provokatooriset suunnitelmat kommunistien joukoista eristämiseksi. Mutta kommunistinen puolue ei ollut vielä riittävän voimakas, jotta olisi voinut yksinään järjestämällään vallankumouksellisella joukkotaistelulla, sosdem puolueen ja ammattiliittobyrokraattien vimmatusti pannessa vastaan, ehkäistä hitleriläisten tulon valtaan.

Saksan kommunistisen puolueen KK:n ja vallankumouksellisen ammattiliitto-opposition tammik. 30 p:nä ja maalisk. 1 p:nä 1933 sosialidemokraattiselle puolueelle ja Saksan ammattiliittojen keskusjärjestölle tekemät esitykset yhteisestä taistelusta fasismia vastaan tulivat hylätyiksi, samoinkuin sekin esitys, jonka Saksan kommunistisen puolueen KK teki heinäk. 20 p:nä 1932 yleislakon julistamisesta. Eri paikkakunnilla muodostunut kommunististen ja sosialidemokraattisten työläisten yhteisrintama ei voinut estää Hitlerin valtaantuloa. Mutta se on takeena siitä, että kommunistisen puolueen onnistuu, sosdem puolueesta ja reformististen ammattiliittojen johdosta huolimatta, järjestää laaja yhteisrintama taisteluun pääoman ja fasistien hyökkäystä vastaan ja johtaa mukanaan työväenluokan ja kaupunkien ja maaseudun työtätekevien enemmistö voitokkaaseen proletaariseen vallankumoukseen.

Saksassa muodostunut uusi tilanne aiheuttaa tärkeitä muutoksia Saksan kommunistisen puolueen puoluetyön ja ammattiliittotyön sisältöön ja metoodeihin. On välttämätöntä vaikkapa lyhyestikin pysähtyä niihin erikoistehtäviin, mitkä tämä uusi tilanne aiheuttaa.

Hitlerin valtaantuloon saakka Saksan kommunistinen puolue oli useimmissa liittovaltioissa täysin legaalinen ja joissakin puolilegaalinen. Nyt sensijaan sen tulee yhtäkkiä työskennellä ei ainoastaan vainonalaisena, vaan ennenkuulumattoman terrorin vallitessa.

Saksan kommunistinen puolue odotti, niinkuin saattoi nähdä sen lehdistöstä, lakkauttamista. Se oli jo kauan sitten puoliksi siirtynyt maanalle. Mutta monet kommunistisen puolueen vastuunalaiset työntekijät eivät odottaneet, että hävitys heti saa sellaisen laajuuden. Fasistien

toiminta meni aina siihen saakka, että ajaessaan takaa kommunistisen puolueen vastuunalaisia työntekijöitä he piirittivät kokonaisia työläiskaupunginosia. Niin piiritettiin useita Berliinin katuja — Veddingessa, Neuköllnissa ja Moabitissa — ja työlaiskaupunginosia muissa suurissa kaupungeissa. Talosta taloon he nuuskivat kaikki huoneistot etsiessään kommunistisen puolueen vastuunalaisia työntekijöitä. Jokainen, kuka ei ollut merkitty talonkirjaan, kuljetettiin poliisilaitokselle. Fasistit tunkeutuvat kommunistien ja vallankumouksellisten työläisten huoneistoihin ja tappavat heitä. He tappavat vangittuja kommunisteja, valtaavat puolue- ja ammattiliittotaloja ja muuttavat ne fasistisiksi lymyluoliksi. He polttavat kirjakaupoista ja varastoista viskomiaan kirjoja. He järjestävät illegaalisten lehtisten levittäjäin ajojahteja ja pidätyksiä j.n.e. Sellaisiin ennenkuulumattomiin joukkovainoihin ei Saksan kommunistisen puolueen jäsenten enemmistö ollut valmistautunut.

Ennen vaaleja fasistit eivät käyttäneet terroria sosialidemokraattisiin järjestöihin nähden. He hyökkäilivät kaikkien suuntien työläisten kimppuun ja viimemainitut yhdessä puolustautuivat fasisteja vastaan. Sosialidemokraattisen puolueen vastuunalaisiin työntekijöihin ja ammattiliittobyrokraatteihin fasistit eivät useimmissa tapauksissa koskeneet. Aivan vaalien edellä fasistit lakkauttivat myöskin sosialidemokraattiset lehdet. Heti vaalien jälkeen kansallissosialistit alkoivat vangita, hakata ja vieläpä tappaakin myöskin sosdem puolueen vastuunalaisia työntekijöitä. Fasistit hävittävät sosdem järjestöjen ja ammattiliittojen taloja ja polttavat sosialidemokraattisia kirjoja.

Luulisi, että tämän jälkeen sosdem puolueen johtajain ja ammattiliittobyrokraattien täytyisi hyväksyä Saksan kommunistisen puolueen esitys yhteisestä taistelusta fasistista provokatiota ja terroria vastaan ja yhteisen yleislakon julistamisesta. Mutta yhteisen taistelurintaman asemesta sosdem puolue ja ammattiliittobyrokraatit ovat löytäneet uuden "pienemmän pahan" kaavan. Hitler on muka tullut valtaan laillisella perustalla, koska Hindenburg antoi sen hänelle tehtäväksi, ja kansan enemmistö on tämän valtaantulon hyväksynyt. He lupaavat asettua legaalisen opposition asemaan, jos fasistit pysyttelevät Veimarin perustuslain puitteissa. Ja näin kirjoitetaan vaalien jälkeen, jolloin jopa Saksan porvarillinen liberaalinen lehdistökin kirjoittaa ennenkuulumattomasta vaaliterrorista. Sosdem puolue ja ammattiliittobyrokraatit ryhtyvät epäilemättä kaikkiin toimenpiteisiin pidättääkseen proletariaattia yhteisestä taistelusta kommunistien kanssa fasisteja vastaan. Sitä päättävämmin, järkähtämättömämmin ja tarmokkaammin kommunistit yhdessä sosialidemokraattisten työläisten ja reformististen ammattiliittojen jäsenten kanssa tekevät vastarintaa fasistisille bandiiteille kaikkialla, erikoisesti fasistien hyökätessä ammattiliitto- ja puoluejärjestön taloihin, ja järjestävät laajojen työläisjoukkojen protesteja.

Taistelu fasismia vastaan saa kärjistyneitä muotoja. Saksan kommunistinen puolue erinomaisesti ymmärtää, että sen on välttämätöntä mahdollisimman pian uudestirakentaa järjestönsä illegaaliseen järjestykseen. Saksan kommunistisen puolueen KK on, samalla kun se värvää yhä laajempia joukkoja taisteluun fasismia vastaan, alkanut julkaista illegaalista keskuslehteä ja julkaisee illegaalisia julistuksia kaikista tärkeistä kysymyksistä. Saksan kommunistinen puolue ymmärtää, että on välttämätöntä julkaista puolueen teoreettista lehteä, lujittaa yhteyttä aluekomiteain ja puolueettomain joukkojärjestöjen kommunististen fraktioiden kanssa ja parantaa niiden ohjaamista ja johtamista.

Puolueen paikalliset järjestöt asettavat tehtäväkseen kehittää työssään

laajaa alotteellisuutta ne eivät voi odottaa niin kauan kuin keskuksesta lähetetään ohjeet kaikista kysymyksistä, valmiit julistukset, alustelmat puhujia varten j.n.e. Puolueen paikalliset järjestöt ymmärtävät välttämättömäksi kehittää tarmokkaan toiminnan puolueen yleisten päätösten puitteissa paikkakunnan tilanteen mukaisesti ja julkaista itse illegaalisia lehtiä ja julistuksia.

Saksan kommunistisen puolueen tehtävänä on ei sanoissa vaan teoissa siirtää toimintansa painopiste tuotantolaitoksiin. Nyt tämä tehtävä saa erikoisen tärkeän merkityksen. Puolueella ei ole mahdollisuutta kutsua koolle työväenkokouksia. Sen takia suullinen ja kirjallinen agitatio tuotantolaitoksissa saa vielä suuremman merkityksen kuin aikaisemmin. Lakkojen valmistelu myöskin siirtyy tuotantolaitoksiin, sillä fasistit kieltävät ammattiyhdistyksiä toimeenpanemasta lakkoja, mikä tulee olemaan valttina ammattiliittobyrokraateilla. Lopuksi tuotantolaitoksissa on helpompi järjestää kaikkien suuntien työläisten yhteisrintama.

Illegaaliset puoluejärjestöt ymmärtävät välttämättömäksi käyttää työssään hyväkseen kaikkia legaalisia mahdollisuuksia. Legaalisten mahdollisuuksien oikealla hyväksikäytöllä on Saksassa tavaton merkitys. Kommunistien ja vallankumouksellisten työläisten tehtävänä on puoluejärjestöjensä johdolla kiinnittäytyä kaikkiin työläisten puolueettomiin joukkojärjestöihin, erikoisesti ammattiliittoihin.

Fasistit haluavat muuttaa Saksan reformistiset, "vapaat" ja katolilaiset ammattiliitot fasistisiksi korporatioiksi italialaiseen tapaan. Fasistien taatessa ammattiliittobyrokraateille heidän korkeapalkkaisten paikkojensa säilymisen löytyy moniaita d'Arragoneja myöskin Saksan ammattiliittojen keskusjärjestössä ja eri ammattiliittojen keskushallinnoissa. Sentähden kommunistit ja vallankumoukselliset työläiset ovat aivan oikeassa alottaessaan päättävän taistelun, varsinkin reformistisissa ja katolisissa ammattiliitoissa, ammattiliittobyrokraattien porvariston kanssa harjottamaa yhteistyötä vastaan, ammattiliittojen fasisoimista vastaan ja niiden proletariaatin luokkajärjestöiksi muuttamisen puolesta. Samaa työtä he kehittävät kaikissa muissakin reformistisissa ja katolisissa työläisten ja toimitsijain joukkojärjestöissä. Työn voimistamiseksi näissä järjestöissä kommunistinen puolue käyttää laajasti hyväkseen toimihenkilöiden vaaleja ammattiliitoissa ja tehdaskomiteain vaaleja, mikäli fasistit eivät tule niitä kaikkialla kumoamaan. Ennen Hitlerin valtaantuloa tapahtuneet vaalit ammattiliitoissa ja tehdaskomiteoissa toivat huomattavan äänimäärän kasvun kommunistiselle puolueelle.

Kommunistinen puolue asettaa tehtäväkseen kaikin keinoin voimistaa *työtä työttömäin keskuudessa.* Yhtäältä fasistit tuhoavat työttömyysvakuutuksen jätteet ja toimeenpanevat työpalkkain alennuksia, toisaalta he aluksi, saadakseen puolelleen aktiivisen, mutta luokkatiedottoman osan työttömiä, saattavat avata maksuttomia ruokaloita työttömille ja järjestää heitä varten "yleisiä" (pakko-) töitä.

Viime vaaleissa määrätty osa työttömiä kaiken todennäköisyyden mukaan luotti fasistien lupauksiin ja äänesti heitä. Työttömyys on kuitenkin ollut ei vain supistumatta, vaan myös yhä kasvanut. Yksistään tämä seikka pakoittaa Saksan kommunistisen puolueen voimistamaan toimintaansa työttömien keskuudessa XI täysi-istunnon ja Pragin konferenssin päätösten perusteella. Työttömien järjestön lujittaminen ja työn voimistaminen heidän keskuudessaan saa poikkeuksellisen merkityksen. Fasistinen demagogia voi tehdä turmiollisen vaikutuksen nälkäisiin työttömiin, ellei tälle demagogialle aseteta vastapainoksi meidän kommunistista toimintaamme. Sentähden työttömien järjestöt ei-

vät vain johda työttömien taistelua, mutta myöskin ymmärtävät välttämättömäksi taistella fasistien vaikutusta vastaan työttömien erinäisiin ryhmiin.

Saksan työläiset ovat tottuneet vuosikymmenen kuluessa joka päivä lukemaan omia lehtiään, ja nyt heidän on kommunististen lehtien puuttuessa pakko lukea sosialidemokraattisia tai vasemmistoporvarillisia lehtiä. Puoluejärjestöt ymmärtävät olevan välttämätöntä kehittää laajaa suullista agitatiota kaikkialla, missä vain on työläisiä, työläisnaisia ja nuorisoa, niin työssäkäypää kuin työtöntäkin, ja julkaista pieniä kirjasia ja julistuksia aktuellien päivänkysymysten johdosta.

Saksan kommunistinen puolue tekee kaiken välttämättömän, jotta ei ainoakaan syytös sitä vastaan jäisi vastausta vaille eikä ainoakaan fasistien rikos jäisi paljastamatta. Keskusjohto ja paikalliset puoluejärjestöt väsymättömästi, systemaattisesti ja päättävästi paljastavat fasistista hallitusta ja sitä kannattavia puolueita ja säälimättä paljastavat myös muka "oppositiossa" hallitusta vastaan olevien puolueiden (sosdem puolueen, katolisen keskustan) petturuuden. Tätä varten kommunistinen puolue aikoo käyttää myös kaikkia legaalisia mahdollisuuksia, erikoisesti edustuslaitosten puhujalavoja. Saksan kommunistisessa puolueessa oli ennen Hitlerin valtaantuloa yli 300 tuh. jäsentä. Työväenluokan vallankumoukselliset ainekset kannattavat nytkin puoluettaan ja tulevat astumaan sen riveihin.

Mutta ei ole suljettu pois mahdollisuus, että, niinkuin vastaavissa oloissa Italiassa, heikkoluontoiset ja pelkurit siirtyvät luokkavihollisen leiriin. Puolue tulee tietysti säälimättä paljastamaan nämä luopiot, jotka oman nahkansa pelastaakseen kavaltavat työväenluokan edut.

Saksan kommunistisen puolueen järjestöjen tehtävänä on viipymättä uudelleenjärjestäytyä toimintaan, kehittää taistelua pääoman ja fasistien hyökkäyksiä vastaan ja taistella kaikilla keinoilla aina poliittisiin joukkolakkoihin saakka.

KARL MARX

(Marx-Engels-Leninin instituutin teesit K. Marxin kuolinpäivän 50-vuotismuiston johdosta)

MAALISK. 14 p:nä v. 1933 tulee kuluneeksi puoli vuosisataa tieteellisen kommunismin suuren perustajan, kansainvälisen proletariaatin opettajan ja johtajan *K. Marxin* (1818—1883) kuolinpäivästä.

Jo Marxin ja Engelsin eläessä heidän vallankumouksellinen oppinsa saavutti ratkaisevan voiton ennen Marxia olleen sosialismin kaikista eri muodoista. Jo silloin kaikkien maiden etumaiset työläiset näkivät Marxissa tunnustetun opettajansa ja johtajansa. Jo silloin oli Marxin nimi koko maailman porvaristolle *kommunistisen vallankumouksen* vihattu symbooli.

Sen jälkeen on porvarillinen tiede lukemattomat kerrat yrittänyt *"kumota"* marxismin riisuakseen proletariaatilta aatteelliset aseet, tehdäkseen sen porvariston poliittiseksi lisäkkeeksi. Valtaluokat ovat lukemattomat kerrat yrittäneet *"kieltää"* marxismin, voimakeinoin pidättääkseen proletaarien vallankumouksellisen luokkatietoisuuden kasvua. Porvariston oppineista palvelijoista ja sen vankilapiiskureista huolimatta on *luokkataistelun jokainen uusi aste tuonut marxismille uusia vahvistuksia, uusia voittoja. Marxin lippu on tullut lipuksi miljoonille, jotka käyvät taisteluun kapitalismin vallankumouksellisen kukistamisen, proletariaatin diktatuurin, kommunismin voiton puolesta koko maailmassa.*

2. "Historian dialektiikka on sellainen, että marxismin teoreettinen voitto pakoittaa sen viholliset pukeutumaan marxilaisiksi" (Lenin) [1]). Kaiken kaltaiset ja vivahteiset opportunistit ovat yrittäneet väärentää Marxin oppia soveltaakseen sen porvariston tarpeiden mukaiseksi. He ovat asettaneet tehtäväkseen vaihtaa proletaarisen vallankumouksen taisteluteoria porvarillisen "demokratian" kautta "rauhallisen" sosialismiin kasvamisen petturimaiseen saarnaamiseen. Imperialistisen porvariston ostamaan ja turmelemaan työläisaristokratiaan nojaten saavuttivat opportunistit tosiasiallisen ylivallan sodanedellisessä II Internatsionalessa.

Mutta imperialismin kausi ei tuonut mukanaan petturien saarnaamaa "yhteiskuntarauhaa", vaan luokkaristiriitain tavattoman kärjistymisen koko porvarillisessa maailmassa. Yleismaailmallisen vallankumouksellisen liikkeen keskukseksi tuli Venäjä sen takia, että täällä oli kaikkien imperialististen ristiriitain solmukohta. Maailman työväenluokan etujoukoksi tuli Venäjän proletariaatti, jota johti bolshevikkien puolue Marxin ja Engelsin työn nerokkaan jatkajan *Leninin* johdolla. "Leninismi ei ainoastaan elvyttänyt uudelleen eloon marxilaisuutta, vaan... leninismi otti vielä askeleen eteenpäin, kehittäen marxilaisuutta edelleen kapitalismin ja proletariaatin luokkataistelun uusissa oloissa" (Stalin) [2]).

Näin muodostui *leninismi — imperialismin ja proletaarisen vallankumouksen kauden marxismi.* Leninismin ulkopuolella ei ole eikä voi olla meidän kaudellamme todellista marxismia.

3. Tasan 20 vuotta sitten, Marxin kuoleman 30-vuotispäivän yhteydessä, Lenin osoitti etukäteen sen suuren historiallisen voittokulun, minkä tuleva historiallinen kausi tuo marxismille.

Tämä ennustus toteutuu silmäimme edessä. Pystytettyään lokakuussa v. 1917 neuvostojen vallan, sankarillisessa taistelussa venäläisiä kapitalisteja, tilanherroja ja kulakkeja, interventtejä, vastavallankumouksellisen porvariston puolelle avoimesti siirtynyttä II Internatsionalea vastaan; ankarassa taistelussa luokkavihollisen agentteja, oikeisto- ja "vasemmisto-"opportunisteja vastaan, bolshevikkien puolue *Leninin ja Stalinin* johdolla säilytti ja lujitti proletaarisen diktatuurin ja on rakentanut sosialistisen yhteiskunnan perustuksen. *SSSR on Marxin työn ruumiillistuma. Ensimmäisen 5-vuotissuunnitelman voitto on marxismin suuri maailmanhistoriallinen voittokulku.*

Myöskin neuvostomaan rajojen takana Marxin asia vahvistuu ja voittaa. Ennen näkemätön talouspula järkyttää kapitalistisen yhteiskunnan perusteita. Porvarillinen maailma on vallankumousten ja sotien uuden sarjan kynnyksellä. Leninin luoma *Kommunistinen Internatsionale* johtaa työläisten, työtätekeväin ja siirtomaaorjain miljoonaisia joukkoja *uuteen rynnäkköön kapitalismia vastaan.*

PÄÄASIA MARXISMISSA ON OPPI PROLETARIAATIN DIKTATUURISTA

4. Marx ja Engels muodostivat vallankumouksellisen teoriansa perusteet viime vuosisadan 40-luvulla. Jo silloin he lausuivat, että työväenluokan tehtävänä ei ole vain ymmärtää ja selittää maailmaa, vaan myöskin *muuntaa* sitä. Marxismi on vallankumouksellisen teorian ja vallankumouksellisen käytännön eroittamaton yhtenäisyys. Nerokkaasti yleistettyään ja kriitillisesti muokattuaan sorrettujen luokkain koko

[1]) Lenin. Kootut teokset XVI nide, siv. 332.

[2]). Stalin. Leninismin kysymyksiä. V. 1932 Suom. painos, siv.6.

historiallisen kokemuksen, antoi Marx proletariaatille voittamattoman aseen taistelussa luokkavihollisiaan vastaan, oman diktatuurinsa, sosialismin voiton puolesta.

Marxin oppi "syntyi filosofian, poliittisen taloustieteen ja sosialismin suurimpain edustajain opin suorana ja välittömänä *jatkona*. Marxin oppi on kaikkivoipa sen takia, että se on oikea. Se on täydellinen ja eheä, antaen ihmiselle eheän maailmankatsomuksen, joka on sovittamaton kaikenlaisen taikauskon, kaikenlaisen porvarillisen orjuuden puolustamisen kanssa. Se on sen parhaimman laillinen seuraaja, mitä ihmiskunta loi XIX vuosisadalla saksalaisen filosofian, englantilaisen poliittisen taloustieteen, ranskalaisen sosialismin muodossa" (Lenin) [3].

Jo kauan ennen Marxia oli ihmisiä, jotka haaveilivat sellaisesta järjestelmästä, jonka vallitessa ei olisi riistoa eikä sortoa. Mutta vasta Marx muutti sosialismin näiden yksityisten utopistien haaveista *tieteeksi*. Marx ensimmäisenä paljasti ja tutki kapitalistisen yhteiskunnan *liikunnan lain;* hän todisti, että kapitalistinen kehitys johtaa kiertämättömästi proletaariseen vallankumoukseen. Marx todisti tieteellisesti, että *"kapitalistisen ja kommunistisen yhteiskunnan välillä on kausi jona edellinen vallankumouksellisesti muuttuu jälkimmäiseksi.* Tätä kautta vastaa myöskin poliittinen siirtymiskausi, ja tämän kauden valtio ei voi olla mikään muu kuin *proletariaatin vallankumouksellinen diktatuuri*" [4].

5. Pääasia marxismissa on oppi proletariaatin diktatuurista. "Mitä tulee minuun, — kirjoitti Marx v. 1852, — ei minulle kuulu se ansio, että minä olisin paljastanut luokkien olemassaolon nykyisessä yhteiskunnassa, eikä se, että minä olisin paljastanut niiden välisen taistelun... Se, mitä minä olen tehnyt uutta, oli seuraavan todistaminen: 1) että luokkien olemassaolo on sidottu vain määrättyihin historiallisiin taisteluihin, jotka ovat ominaisia tuotannon kehitykselle, 2) että *luokkataistelu välttämättömästi johtaa proletariaatin diktatuuriin,* 3) että itse *tämä diktatuuri muodostaa vain kaikenlaisten luokkien hävittämiseen ja luokattomaan yhteiskuntaan siirtymisen...*" [5].

Marxin oppi proletariaatin diktatuurista on eroittamattomassa yhteydessä hänen oppinsa kanssa *proletaarisesta vallankumouksesta.* Marx todisti, että paitsi proletaarista vallankumousta ei ole muuta tietä työväenluokan diktatuuriin. "Rauhallinen" kehitys sosialismiin on mahdoton siksi, että porvaristo ei luovuta taistelutta poliittista eikä taloudellista valtaansa. Voitollinen *aseellinen kapina on välttämätön, kansalaissota* on kiertämätön, jotta kommunistisen puolueen johtama työväenluokka, asettuen työtätekevien ja sorrettujen vallankumouksellisten joukkojen johtoon, väkivaltaisesti kukistaisi porvariston poliittisen herruuden ja pystyttäisi oman diktatuurinsa.

Vallan valtaaminen proletariaatin käsiin ei merkitse sitä, että valtiokoneisto yksinkertaisesti siirtyy porvariston käsistä työläisten käsiin. Marx väitti, että vallankumouksen on *rikottava, särjettävä* porvarillisen valtion byrokraattis-sotilaallinen koneisto ja korvattava se proletaarisella valtiolla.

Kymmenien vuosien kuluessa Marx perusteli, kehitti, puolusti reformisteja ja anarkisteja vastaan proletaarisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin oppiaan. Hän arvosteli säälimättömästi "sosiali-filantrooppien" harhaluuloja, että valtaa pitävä proletariaatti ei mukamas tule tarvitsemaan vallankumouksellisen väkivallan sovellut-

---

[3]) Lenin. Kootut teokset, XVI nide siv. 349.

[4]) Marx. Gothan ohjelman arvostelua. (Leninin lainaus kirjassa "Valtio ja vallankumous." Kustannusosuusk. "Kirja", v. 1926, siv. 90).

[5]) Marx. Kirje Weidemeyerille 5 p:ltä maalisk. v. 1852.

tamista. Proletariaatti tarvitsee diktatuuria nujertaakseen riistäjäin vastarinnan, hävittääkseen luokkien olemassaolon taloudelliset perusteet.

"Tämä merkitsee, — kirjoitti Marx, — että niin kauan kuin on vielä olemassa muita luokkia, varsinkin kapitalistiluokka, niin kauan kuin proletariaatti käy sitä vastaan taistelua (sillä sen tultua valtaan eivät vielä häviä sen viholliset, ei häviä vanha yhteiskuntajärjestelmä), on se pakoitettu käyttämään väkivallan välineitä, sillä väkivalta on hallinnan välikappale; jos se itse vielä pysyy luokkana ja eivät vielä ole hävinneet ne taloudelliset ehdot, joihin luokkataistelu, s.o. luokkien olemassaolo perustuu, on ne väkivaltaisesti poistettava ja muunnettava toisiksi, niiden muuntamisprosessia on väkivaltaisesti joudutettava" [6]).

6. Aikakausi jolloin Marx eli ja taisteli, oli (70-luvun alkuun saakka) porvarillisten vallankumousten päättymisen kausi. Mutta jo chartaliike Englannissa 40-luvulla ja Pariisin työläisten kapina heinäkuussa v. 1848 olivat proletariaatin valtavia yrityksiä horjuttaa kapitalistisen järjestelmän perusteita; Pariisin Kommuuni v. 1871 alkoi uuden historiallisen aikakauden, jolloin Lännen tärkeimmät maat olivat päättäneet porvarilliset vallankumoukset, proletariaatin diktatuurin puolesta käytävien uusien suurten taistelujen valmistamisen aikakauden.

Marx perusteli teoreettisesti ja osoitti käytännössä, millainen tulee olla työväenluokan strategia ja taktiikka *porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa*. Marx ja Engels alleviivasivat kaikin voimin tässä taistelussa *proletariaatin liittolaisia* — talonpoikaistoa ja kansallis-vallankumouksellista liikettä — koskevien kysymysten merkitystä. Arvostellen porvarillisen demokratian kaikkien suuntien päättämättömyyttä, puolinaisuutta ja epäjohdonmukaisuutta, Marx osoitti, että proletariaatin tehtävänä on *johtaa* kansan kapinaa orjanomistajatilanherroja vastaan, viedä *loppuun saakka* porvarillis-demokraattinen kumous, säälimättömästi, *plebeijiläisesti* hävittää feodalismin jätteet ja siten puhdistaa maaperä jatkuvalle taistelulle porvaristoa vastaan, avata tie sosialistiselle vallankumoukselle. "Marx ja Engels antoivat proletariaatin *hegemonianaatteen* perusluonnokset" [7]).

"Sen sijaan, että demokraattiset pikkuporvarit, — kirjoitti Marx, — tahtovat mahdollisimman pian lopettaa vallankumouksen... vaativat meidän etumme, meidän tehtävämme vallankumouksen tekemistä keskeytymättömäksi niin kauan, kunnes kaikki enemmän tai vähemmän omistavat luokat on poistettu vallasta, kunnes proletariaatti on vallannut valtiovallan, kunnes proletaarien järjestöt ei vain yhdessä maassa, vaan kaikissa maailman määräävissä maissa ovat päässeet niin pitkälle, että näiden maiden proletaarien välinen kilpailu lakkaa, ja kunnes ainakin ratkaisevat tuotantovoimat ovat keskitetyt proletaarien käsiin" [8]). Toisin sanoen, Marx kehoitti käyttämään loppuun asti laajojen kansanjoukkojen vallankumouksellisen energian, jotta kaikista riistäjistä saadun voiton jälkeen pystytettäisiin proletariaatin diktatuuri.

7. Marx osoitti ensimmäisenä työtätekevän *talonpoikaiston* tavattoman suuren merkityksen proletariaatin tärkeimpänä liittolaisena sen vallankumoustaistelun kaikissa etapeissa. "Minä tulen yhä enemmän vakuutetuksi, — kirjoitti Marx v. 1851 Engelsille, — että maatalouden ja siihen perustuvan yksityisomistuksellisen saastan muuntamisen tulee muodostua tulevan kumouksen

---

[6]) Marx. "Bakunin: Valtiollisuus ja anarkia". (Kts. "Letopisi marxisma". II nide, siv. 93).

[7]) Stalin. Leninismin kysymyksiä. V. 1932 suom. painos, siv. 348.

[8]) Marx ja Engels. Kootut teokset (venäjänk.), VIII nide, siv. 483.

a:ksi ja o:ksi"[9]). "Koko asia tulee Saksassa riippumaan, — kirjoitti Marx v. 1856, — mahdollisuudesta tukea proletaarista vallankumousta talonpoikaissodan jonkinlaisella uudella painoksella"[10]).

Marx paljasti nerokkaasti talonpoikaiston kaksinaisen olemuksen, jossa taistelevat työntekijä ja omistaja, "järki" ja "ennakkoluulo", "tuleva" ja "mennyt". Marx todisti tieteellisesti talonpoikaiston kiertämättömän luokkakerrostumiin jakautumisen kapitalismin olosuhteissa, maaseudun riistäjäyläkerroksen — talonpoikaisporvariston — muodostumisen ja riistettyjen joukkojen jatkuvan kurjistumisen, joille kapitalismi on vampyyri, "joka imee sydänveren ja pään aivot"[11]). "Tämän takia löytävät talonpojat itselleen luonnollisen liittolaisen ja johtajan *kaupungin proletariaatista,* jonka kutsumuksena on porvarillisen järjestelmän kukistaminen" (Marx)[12]).

Marx ja Engels viitoittivat tiet näiden talonpoikaiston perusjoukkojen vetämiseksi proletaarisen vallankumouksen puolelle. *Proletariaatin "on hallituksena ryhdyttävä toimenpiteisiin, joiden avulla talonpoika välittömästi parantaa asemaansa ja siirtyy itse vallankumouksen puolelle;* nämä ovat kuitenkin sellaisia toimenpiteitä, jotka pohjimmaltaan helpoittavat *siirtymistä maan yksityisomistuksesta yhteisomistukseen,* niin että talonpoika taloudellisesti tulee itse tähän" (Marx)[13]).

Ihmeteltävällä selvyydellä Marx ja Engels näkivät ennakolta *sosialistisen suurmaanviljelyksen kollektiivisten talousmuotojen* jättiläismäisen merkityksen siirryttäessä kapitalismista sosialismiin. "Että kommunistiseen talouteen siirryttäessä, — kirjoitti Engels, — meidän on laajassa mitassa käytettävä välirenkaana kooperatiivista tuotantoa, sitä Marx ja minä emme ole koskaan epäilleet. Asia on järjestettävä niin, että yhteiskunta — siis ensiaikoina valtio — pitäisi hallussaan tuotantovälineiden omistuksen ja tällä tavalla kooperatiivisen talouden yksityiset edut eivät voisi päästä etutilalle koko yhteiskunnan etuihin nähden...[14]) "Kysymys on — aluksi vuokrausperusteilla — suurten tilojen luovuttamisesta itsenäisille kooperatiivisille yhtymille, jotka harjoittavat taloutta valtion ohjauksen alaisina ja sillä ehdolla, että valtio pysyy maan omistajana. Tällä toimenpiteellä on se suuri etu, että sen asiallisesti ollessa käytännössä toteutettavissa, *ei sitä voi panna käytäntöön mikään muu kuin meidän puolueemme*...[15]).

8. Marx hahmoitteli vallankumouksellis-proletaarisen politiikan perusteet *kansallisuus-siirtomaakysymyksessä.*

Englantilaisten kapitalistien orjuuttaman Irlannin, tsaristisen Venäjän piiskan iskuista vaikeroivan Puolan, Italian ja Unkarin, Kiinan ja Intian esimerkin kautta Marx ja Engels esittivät klassillisia näytteitä johdonmukaisesti vallankumouksellisesta internatsionalismista. Marx sanoi, että ei voi olla vapaa se kansa, joka sortaa muita kansoja. Pitäen kansallisuus-siirtomaakysymystä proletaarisen vallankumouksen etujen alaisena, antoivat Marx ja Engels tavattoman suuren merkityksen kansallis-vallankumoukselliselle liikkeelle. He taistelivat säälimättömästi natsionalismia ja shovinismia vastaan työväenluokan riveissä, sitä vastaan, että suurvaltojen kansallisuuksien proletariaatti ei käsittänyt sosialistisia velvollisuuksiaan sorrettuja kansoja kohtaan.

9. Marx ja Engels näkivät mainiosti etukäteen ***kehitystien kapitalis-***

---

[9]) Marx ja Engels. Kootut teokset (venäjänk.), XXI nide, siv. 249.

[10]) Marx ja Engels. Kootut teokset (venäjänk.), XXII nide, siv. 139.

[11]) Marx ja Engels. Kootut teokset (venäjänk.), VIII nide, siv. 409.

[12]) Marx ja Engels. Sama.

[13]) Marx. "Bakunin: Valtiollisuus ja anarkia".

[14]) Engels. Kirje Bebelille 20 pv:ltä tammik. v. 1886.

[15]) Engels. Sama.

mista kommunismiin. "Marxin koko teoria, — kirjoitti Lenin, — on kehitysteorian sovelluttamista — johdonmukaisimmassa, täydellisimmässä, harkituimmassa ja sisältörikkaimmassa muodossaan — nykyaikaiseen kapitalismiin. On luonnollista, että Marxille nousi kysymys tämän teorian sovelluttamisesta myöskin *edessä olevaan* kapitalismin romahdukseen ja *tulevan* kommunismin *tulevaan* kehitykseen." [16])

Marx hahmoitteli tämän "tulevan kehityksen" perusvaiheet. Kommunistisen yhteiskunnan ensimmäisessä vaiheessa, jota tavallisesti nimitetään sosialismiksi, on vallalla periaate: *samasta määrästä työtä — saman verran tuotteita.* "Emme ole tässä tekemisissä, — kirjoitti Marx, — sellaisen kommunistisen yhteiskunnan kanssa, joka *on kehittynyt* omalla perustallaan, vaan sellaisen, joka vasta *astuu ulos* juuri kapitalistisesta yhteiskunnasta ja joka senvuoksi kaikissa suhteissa, taloudellisessa, moraalisessa ja henkisessä suhteessa kantaa vielä sen vanhan yhteiskunnan leimaa, jonka uumenista se on astunut ulos." [17]) Marx ei epäillyt sitä, että tänä kautena proletariaatin diktatuurin on käytävä päättävää ja säälimätöntä taistelua riistäjäluokkain jätteitä vastaan. Marx ja Engels kirjoittivat usein siitä, että tämä kausi tulee olemaan ankarana kouluna itse voittaneelle luokalle. "Vallankumous on välttämätön ei vain sen takia, että millään muulla keinolla ei ole mahdollista kukistaa *vallassaolevaa* luokkaa, vaan myöskin sen takia, että *kukistava* luokka vain vallankumouksessa voi vapautua kaikesta vanhasta saastasta ja tulla kykeneväksi luomaan uuden yhteiskunnan." (Marx ja Engels.)[18])

10. "Kommunistisen yhteiskunnan korkeammalla asteella sen jälkeen kun katoaa ihmistä orjuuttava alistuminen työnjakoon, kun samalla katoaa henkisen ja ruumiillisen työn vastakohtaisuus, kun työ lakkaa olemasta vain eläimisen välineenä ja tulee elämän ensimmäiseksi välttämättömyydeksi, kun yksilöiden kaikin puolin kehittyessä kasvavat sekä tuotantovoimat että kaikki yhteiskunnallisen rikkauden lähteet pulppuavat runsaana virtana, vasta sitten voidaan tyyten voittaa porvarillisen oikeuden ahdas näköpiiri, ja yhteiskunta voi kirjoittaa lippuunsa:"*jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeidensa mukaan*'." [19])

Mutta tämä kommunismin korkein vaihe on saavutettavissa vasta sen jälkeen kun tulee lopullisesti voitetuksi "tyhjäntoimittajain, herrasnulkkien ja konnien ym. 'kapitalismin traditsionien suojelijain'" vastarinta. [20]) "... inhimillisen yhteiselämän yksinkertaisten perussääntöjen noudattamisen *välttämättömyys* tulee hyvin pian *tottumukseksi.* Ja silloin tulee selki selälleen avatuksi ovi kommunistisen yhteiskunnan ensi asteelta sen korkeammalle asteelle, ja samalla valtion täydelliseen kuolemiseen." (Lenin.)[21])

11. Oppi proletariaatin diktatuurista, siirtymisestä kapitalismista kommunismiin on marxismin vallankumouksellinen perusolemus. Juuri tämän takia marxismin luopiot ovat valinneet tämän opin väärennystyönsä pääkohteeksi. Pyrkien esittämään Marxin porvarilliseksi liberaaliksi he ovat lausuneet, että termi "proletariaatin diktatuuri" on Marxilla "satunnainen sana" (Kautsky). Taistelussa luopioita ja väärentäjiä vastaan Lenin kehitti Marxin oppia proletariaatin diktatuurista ja kohotti sen

---

[16]) Lenin. Valtio ja vallankumous. "Kust. os. Kirja", v. 1926, siv. 88

[17]) Marx. "Gothan ohjelman arvostelua" Leninin lainaus kirjassa, "Valtio ja vallankumous". Kust. osuusk. "Kirja", v. 1926 siv. 96.

[18]) Marx ja Engels. Kootut teokset (venäjänk.), siv. 60.

[19]) Marx. Gothan ohjelman arvostelua. (Leninin lainaus kirjassa "Valtio ja vallankumous". Kustannusosuusk. "Kirja", v. 1926, siv. 99—100).

[20]) Lenin. "Valtio ja vallankumous". Sama painos, siv. 107

[21]) Sama, siv. 107.

korkeammalle asteelle. Leninin ja Stalinin johdolla bolshevistinen puolue on pannut tämän opin täytäntöön.

Marxismin filosofia on dialektinen materialismi.

12. Dialektinen materialismi on marxismin filosoofisena perustana. Dialektinen materialismi on vallankumouksellisen proletariaatin filosofia, terävä ase taistelussa työväenluokan diktatuurin ja kommunismin rakentamisen puolesta.

V. 1844—1845 lähtien Marx ja Engels puolustivat mitä päättävimmin *materialismia*, käyden leppymätöntä taistelua *idealismia* ja kaikkia sille tehtyjä myönnytyksiä *vastaan* (Bauer, Schtürner, Proudhon, Lassalle, Dühring ym.). Paljastaen porvarillisten filosoofisten järjestelmäin luokkaolemuksen Marx osoitti, että idealismi on aina tavalla tai toisella sidottu uskontoon. Marxin materialismi on *sotivaa ateismia*. Marxismi antaa proletariaatille aseet sen taistelussa uskontoa vastaan, paljastaen uskonnon synnyn historialliset ehdot, sen luokkajuuret ja sen hävittämisen yhteiskuntataloudelliset edellytykset. Marxismi pitää kaikkia nykyajan uskontoja riistäjäluokkain käsissä olevana aseena. "Uskonto on opiumia kansalle"(Marx).

13. Marx voitti vanhan materialismin (XVIII vuosisadan ranskalainen materialismi, Feuerbachin filosofia) peruspuutteet, sen mekanistisuuden, epähistoriallisuuden, abstraktisuuden, kuvailevaisuuden; hän rikastutti materialismin dialektiikalla — klassillisen saksalaisen filosofian suurimmalla saavutuksella. Mutta Marx ei yksinkertaisesti lainannut dialektiikkaa Hegeliltä, vaan perinpohjin muokkasi sen, "pyöräytti sen päälaelta jaloilleen" (Engels). Hegelin dialektiikka on idealistista dialektiikkaa; Marxin dialektiikka on materialistista dialektiikkaa.

Materialistinen dialektiikka on ratkaisevinta marxismissa. "Materialistisen dialektiikan soveltaminen koko poliittisen taloustieteen muokkaamiseen, sen perustasta lähtien, — historiaan, luonnontieteeseen, filosofiaan, työväenluokan politiikkaan ja taktiikkaan, — kas tämä kaikkein enimmän kiinnostaa Marxia ja Engelsiä, kas tässä kohdassa he tuovat kaikkein oleellisinta ja uusinta, kas tässä on heidän nerokas askeleensa eteenpäin vallankumouksellisen ajattelun historiassa" (Lenin)[22])

Dialektiikka on kaikkein monipuolisin, sisältörikkain ja syvällisin oppi kehityksestä. Kehityksen dialektinen käsitys eroaa perinpohjin vulgäärisesta evolutsioniaatteesta. Marxin mukaan kehitys ikäänkuin toistaa jo läpi käydyt asteet, mutta toistaa ne korkeammalla pohjalla ("kieltämisen kieltäminen"); se tapahtuu "asteettaisuuden katkeamain" kautta, määrän muuttuminen laaduksi; kehitys on ristiriitaista, hyppäyksittäistä, *vallankumouksellista.*

Materialistinen dialektiikka "samalla kuin siihen sisältyy olevaisen myönteinen ymmärtäminen, sisältää myöskin sen negationin (kieltämisen), sen välttämättömän häviön ymmärtämisen, koska se käsittää jokaisen syntyneen muodon vain kohtana kehityksen kulussa, ottaa huomioon siis myöskin sen katoavan puolen, koska se ei anna minkään itseensä vaikuttaa ja on olemukseltaan arvosteleva ja vallankumouksellinen" (Marx). [23])

14. Marx *ulotti materialismin johdonmukaisesti yhteiskunnallisten ilmiöiden alalle.* Marx osoitti, että yhteiskunnan realisena perustana on sen taloudellinen rakenne.

"Aineellisen elämän tuotantotapa, — kirjoitti Marx, — määrää yleensä elämän yhteiskunnalliset, poliittiset ja henkiset prosessit. Ei ihmisten tietoisuus määrää heidän olemistaan, vaan päinvastoin, heidän yhteiskunnallinen olemisensa määrää heidän

[22]) Lenin. Kootut teokset, XVII nide, siv. 30.

[23]) Marx. "Pääoma". I nide, suom. painos siv. 12.

tietoisuutensa.[24]) "Taloudellisen perustan muuttuessa tapahtuu nopeammin tai hitaammin kumous koko suunnattomassa päällysrakenteessa".[25]) Kuten Marx osoitti, yhteiskunnallinen tietoisuus jää jälkeen yhteiskunnallisesta olemisesta ("Minervan pöllö lentää ulos yöllä"). Vanhan yhteiskunnan jätteet eivät häviä ihmisten tietoisuudesta automaattisesti yhdessä vanhan yhteiskuntajärjestyksen hävittämisen kanssa. Nämä jätteet muodostuvat vastustusvoimaksi uutta yhteiskuntaa vastaan ja voivat tulla poistetuiksi vain ankaran taistelun kautta.

Porvarillisia abstraktisia "yhteiskuntaa yleensä" koskevia oppeja vastaan Marx asetti tieteen historiallis-konkreettisista yhteiskuntataloudellisista muodostumista, niiden syntymisestä, kehityksestä ja tuhoutumisesta. *Luokkataistelu*, joka saa korkeimman asteen *vallankumouksessa*, on Marxin mukaan historian liikkeellepaneva voima alkuperäisen yhdyskunnan hajoamisen jälkeen. Marxin *historiallinen materialismi* paljasti kaikki ristiriidat, antagonismin ja riiston muodot kapitalistisessa yhteiskunnassa; hän osoitti kapitalismin ohimenevän luonteen ja sosialistisen vallankumouksen kiertämättömyyden.

15. Marxin dialektiseen materialismiin sisältyy eroittamattomasti ankara tieteellisyys ja proletaarinen vallankumouksellisuus. Marx ja Engels olivat alusta loppuun saakka *luokka-* ja siis myös *puoluefilosoofeja*. Proletaarisen vallankumouksen pettänyt sosialidemokratia heitti syrjään dialektisen materialismin. Tultuaan porvariston pääasiallisimmaksi yhteiskunnalliseksi tueksi on se myöskin sotivan antimarxismin etujoukko. Sosialidemokratia julistaa marxismin filosofian "vanhettuneeksi", korvaa sen taantumuksellisten idealististen järjestelmäin jätteillä (uuskantilaisuus, machilaisuus, uushegeliläisyys ym.). Sosialidemokraatit kaikin tavoin laimentavat ja vääristävät Marxin vallankumouksellista dialektiikkaa, korvaten sen vulgäärisellä evolutsionismilla, mekanismilla ja sofistiikalla. Taistellen idealismia ja pappislaisuutta, mekanistista materialismia, taistellen kahdella rintamalla kaikenkarvaista filosoofista revisionismia vastaan *Lenin* kohotti uudelle tasolle dialektisen materialismin. Marxin ja Leninin materialistinen dialektiikka on NKP (b):n ja Kominternin mitä terävin ase taistelussa proletaarisen diktatuurin, sosialismin puolesta.

Marxin talousoppi.

16. Marxin talousoppi on *"Marxin teorian kaikkein syvällisin, monipuolisin* ja yksityiskohtaisin toteennäytös ja sovellutus" (Lenin).[26]) Marxin tärkein elämäntyö on hänen nerokas teoksensa *"Pääoma"*. "Siitä lähtien kuin maapallolla on ollut kapitalisteja ja työläisiä, — kirjoitti Engels, — ei ole vielä ollut yhtään ainoata kirjaa, jolla olisi ollut sellainen merkitys työläisille." [27])

Marx paljasti, että kapitalismi on olemukseltaan historiallisesti ohimenevä yhteiskuntamuoto, keksi kapitalismin *liikunnan lain*, sen synnyn, kehityksen ja tuhoutumisen lain. Marx osoitti proletariaatille sen historiallisen tehtävän — kapitalistisen riiston ja yleensä kaikenlaisen riiston hävittämisen.

Marx paljasti tavarakapitalistisen tuotannon peruslain — *arvolain*. "Pääomassa" Marx aloitti kapitalismin analyysinsä sen yksinkertaisimmasta "solusta" — tavarasta. Marx todisti, että kapitalismin kaikki ristiriidat sisältyvät itumuodossa jo tähän porvarillisen yhteiskunnan yksinkertaisimpaan "soluun". Sitä seuraavassa esityksessään Marx osoitti

---

[24]) Marx. Poliittisen taloustieteen arvostelua.

[25]) Marx. Sama.

[26]) Lenin. Kootut teokset, XVIII nide, siv. 15.

[27]) Engels. Marxin "Pääomasta".

näiden ristiriitain ja koko kapitalismin kehityksen. Marxin arvoteoria paljasti tavarafetishismin salaisuuden, "tavaramaailman mystillisyyden", joka hämää ihmisten väliset todelliset suhteet kapitalistisessa yhteiskunnassa.

17. Marxin taloustorian kulmakivenä on oppi *lisäarvosta.* Oppi lisäarvosta ja sen muodoista (suhteellinen ja absoluuttinen) paljastaa kapitalistisen riiston olemuksen. Se osoittaa porvarillisen järjestelmän perusristiriidan, työväenluokan ja porvariston välisen ristiriidan koko syvyyden, joka kiertämättömästi kärjistyessään johtaa tämän yhteiskunnan tuhoutumiseen ja sen korvaamiseen sosialistisella järjestelmällä.

Paljastettuaan *kapitalistisen kasaantumisen yleisen lain,* Marx osoitti, miten pääoman kasaantuminen johtaa siihen, että yhteen kohtioon keskittyvät yhä suuremmat rikkaudet, mutta toiseen — yhä suurempi kurjuus; mitenkä kapitalismin vallitessa työn yhteiskunnallisen tuotantovoiman kohottamisen kaikki metoodit suuntautuvat proletariaattia vastaan, muuttavat kaiken aikaa työläisen työajaksi, heittävät hänen vaimonsa ja lapsensa pääoman vankkurien alle; kuinka syntyy kapitalismin kiertämätön seuralainen — työn reserviarmeija; kuinka kapitalismin vallitessa tapahtuu kiertämätön *proletariaatin absoluuttinen kurjistuminen.*

Marxin suorittama pääoman kasaantumisen analyysi osoitti pääoman *kasaantumisen ja yhteenkokoontumisen,* väliryhmien — pienten itsenäisten tuottajain — poishuuhtoutumisen, porvariston ja proletariaatin välisen kuilun syventymisen kiertämättömyyden. Paljastettuaan *maakoron* (ehdottoman ja suhteellisen) perusolemuksen ja kapitalismin kehitysprosessin erikoisuuden maanviljelyksessä, Marx todisti, että kapitalismin vallitessa "talonpoikain riisto vain muodollisesti eroaa teollisuusproletariaatin riistosta", että kapitalistinen tuotantotapa on yhteensopimaton todella järkiperäisen maanmuokkauksen kanssa, että maatalouden jälkeen jääminen ja kaupungin ja maaseudun välisen ristiriidan syveneminen on kapitalismin kiertämätön seuralainen.

18. Marx ensimmäisenä esitti koko yhteiskunnallisen pääoman *uusintamisen* analyysin. Marx todisti aikajaksottaisten pulien kiertämättömyyden kapitalismin vallitessa ja osoitti, että pulien juuret ovat itse kapitalistisessa järjestelmässä, että pulien perustana on tuotannon yhteiskunnallisen luonteen ja yksityiskapitalistisen anastusmuodon välinen ristiriita. Tämä ristiriita ilmenee tuotannon anarkiassa, joka tulee erikoisen selvästi esille pulan aikana. Pulat edustavat "porvarillisen talouden kaikkien ristiriitain realista yhdistymistä ja väkivaltaista tasautumista" (Marx). [28]) Pulat ovat selvänä todisteena siitä, että "porvarilliset olosuhteet ovat tulleet liian ahtaiksi jotta niiden tuottamat rikkaudet voisivat näihin olosuhteisiin mahtua." [29])

Kapitalismin koko historiallinen kehityskulku aina nykyiseen mittakaavaltaan ja vauhdiltaan suunnattomaan kapitalismin yleisen pulan pohjalla kehittyvään pulaan saakka on osoittanut täysin oikeiksi Marxin ennustukselliset sanat *kapitalistisen kasaantumisen* historiallisesta tendenssistä: "... pääomaylimysten luvun yhä vähetessä ... kasvaa kurjuuden, sorron, orjuuden, rappeutumisen ja riistämisen määrä, mutta myöskin yhä paisuvan ja kapitalistisen tuotantoilmiön mekanismin itsensä kouluuttaman, yhdistyneen ja järjestyneen työläisluokan suuttumus. *Pääomayksinoikeus tulee sen tuotantotavan kahleeksi, joka on sen kanssa ja sen suojassa kehittynyt. Tuotantovälineiden yhteenkokoontuminen ja työn yhteiskunnallistumi-*

---

[28]) Marx. Lisäarvoteoria.

[29]) Marx ja Engels. Kommunistinen manifesti. "Kirja", v. 1921, siv. 42—43.

nen pääsevät kohtaan, jossa ne tulevat yhteensopimattomiksi kapitalistisen vaippansa kanssa. Se räjäytetään. Kapitalistisen yksityisomistuksen kuolinhetki on lyönyt. Pakkoluovuttajat pakkoluovutetaan." [30])

19. Meidän aikakaudellamme, mätänevän ja kuolevan kapitalismin aikakaudella, kapitalistisen omistuksen kuolinhetki on jo lyönyt; kuudennella osalla maapalloa pakkoluovuttajat on jo pakkoluovutettu. Täytettyään historiallisen tehtävänsä, on kapitalismi muuttunut jatkuvan kehityksen kahleeksi. Kapitalismin vararikko esiintyy erikoisen kirkkaana Neuvostoliitossa tapahtuvan sosialistisen rakennustyön mitä suurimpien saavutusten valossa, jotka havainnollisesti esittävät sosialistisen suunnitelmallisen talousjärjestelmän etuisuudet kapitalistisen tuotannon anarkiaan verrattuna.

Eivät edes kapitalismin asianajajat, niiden mukana myöskään sosialidemokraatit, jotka kaikin tavoin jankuttavat suunnitelmallisuuden "yhdistämisen" välttämättömyyttä kapitalismin kanssa, enää voi vaieta kapitalismin vararikosta. Marxin talousopissa ei ole sellaista rengasta, jota sosialidemokraatit eivät olisi yrittäneet julistaa "vanhettuneeksi", väärentää ja häväistä kapitalismin puolustamiseksi. II Internatsionalen yritykset "kumota" Marxin oppi porvarillisen yhteiskunnan kiertämättömästä tuhoutumisesta saa kruununsa "järjestyneen kapitalismin" ja sosialistiseen yhteiskuntaan valtiokapitalismin kautta kasvamisen petturimaisesta teoriasta.

Taistellen kapitalismin suoranaisia ja verhottuja asianajajia vastaan *Lenin* kehitti Marxin talousteoriaa ja rikastutti sitä opilla imperialismista kapitalismin korkeimpana ja viimeisenä vaiheena. Marxin ja Leninin talousteoria on pääoman vallan kukistavan ja uuden sosialistisen yhteiskunnan luovan proletariaatin strategian ja taktiikan järkähtämättömänä tieteellisenä perustana.

Marx on kansainvälisen kommunistisen puolueen perustaja ja johtaja.

20. *"Marx oli ennen kaikkea vallankumouksellinen . . . Hänen intohimonaan oli taistelu"* (Engels). [31]) Marx ei vain ensimmäisenä antanut tieteellistä pohjaa kansainväliselle työväenliikkeelle, vaan oli myös sen ensimmäinen *johtaja* ja *organisaattori.* Viime vuosisadan 40-luvulta lähtien Marx ja Engels kävivät sitkeää taistelua vallankumouksellisella teorialla varustetun, luokkataistelun strategian ja taktiikan osaavan *kommunistisen puolueen* — proletariaatin etujoukon — muodostamiseksi ja lujittamiseksi.

Marx oli ensimmäinen proletaarisen puolueen, *"Kommunistien Liiton"*, organisaattori ja johtaja. "Kommunistisen puolueen manifestissa" (1848) Marx ja Engels julistivat, että proletariaatti ei voi saavuttaa vapautustaan ilman puolueen — työväenluokan "kaikkein päättävimmän, muita yhä eteenpäin ajavan osan" — johtoa, joka muita selvemmin ja syvällisemmin näkee "proletaarisen liikkeen edellytykset, kulun ja yleiset tulokset", joka pyrkii "proletariaatin toimeenpanemaan valtiollisen vallan valtaukseen" ja "yksityisomaisuuden poistamiseen". "Ei vielä milloinkaan ainoakaan taktillinen ohjelma, — kirjoitti Engels "Manifestissa" v. 1885, — ole toteutunut siinä määrässä kuin tämä. Ollen esitetty vallankumouksen aattona, kesti se tämän vallankumouksen koetuksen; siitä lähtien joka kerta, kun jokin työväenpuolue on toiminnassaan siitä poikennut, on se saanut maksaa jokaisesta poikkeamisestaan. Ja nykyään, melkein neljänkymmenen vuoden kuluttua, se on johtolankana kaikille päättäville ja tietoisille Euroopan työväenpuolueille Madridista Pietariin asti." [32])

[30]) M a r x. "Pääoma", I nide. Suomal. painos siv. 702. (Suomennosta on hiukan korjattu. Suom.)

[31]) E n g e l s. Puhe Marxin haudalla.

[32]) E n g e l s. Marx ja "Uusi Reinin Lehti".

21. *V. 1848 Saksan vallankumouksen* aikana Marxin taktiikka oli ainoa oikea vallankumouksellis-proletaarinen taktiikka. "Uusi Reinin Lehti", jonka päätoimittajana Marx oli, Leninin sanojen mukaan oli "vallankumouksellisen proletariaatin paras ja sivuuttamaton äänenkannattaja".[33]) Silloisen pikkuporvarillisen Saksan olosuhteissa Marx tuki vallankumouksellisen demokratian kaikkein vasemmistolaisinta siipeä, ruoskien "Uuden Reinin Lehden" palstoilla porvarillisten demokraattien puolinaisuutta ja "parlamenttikretinismiä", kannattaen plebeijiläistä selväntekoa tilanherroista ja monarkiasta. Samalla Marx puolusti proletariaatin erikoisia tehtäviä, joka ei rajoitu porvarilliseen vallankumoukseen, joka pyrkii "kumousasian vasta *päättämään* proletaarisen valtiovallan pystyttämisellä, työntäen askel askeleelta toisen porvariston osan toisensa jälkeen vallan kukkuloilta" (Stalin).[34]) V. 1848—1850 työväenliikkeen riveissä Marx taisteli kahdella rintamalla: niitä vastaan, jotka rajoittuivat taloudellisiin vaatimuksiin ja olivat syrjässä proletariaatin poliittisesta liikkeestä (Born), ja "vasemmisto"-opportunistisia fraasimestareita (Willingin ja Schapperin ryhmä). 50-luvun pahimman taantumuksen aikana Marx jatkoi sitkeätä taistelua proletaarisen puolueen perusteiden puolesta.

22. *Marx oli I Internatsionalen organisaattori ja johtaja,* joka internatsionale "laski perustuksen työläisten kansainväliselle järjestölle niiden vallankumouksellista rynnistystä varten pääomaa vastaan" (Lenin).[35]) Harhaoppisia ja marxismille vihamielisiä virtauksia (proudhonilaisuus, bakuninilaisuus, lassallelaisuus, trade-unionismi) taistellen Marx vei voittoon tieteellisen kommunismin kansainvälisessä työväenliikkeessä suunnaten tämän liikkeen eri haarautumat I Internatsionalen yhteiseen uomaan. Marx ja Engels saavuttivat tämän joustavan taktiikkansa ja sen johdosta, että he osasivat taistella joukkojen vetämiseksi puolelleen, kohottaa työväenliikkeen korkeammalle tasolle, johdonmukaisesti ja peräänantamattomasti puolustaa periaatteitaan.

Kaikkein kunniakkaimpana sivuna I Internatsionalen historiassa oli *Pariisin Kommuuni.* Marx johti I Internatsionalen esiintymistä Kommuunin puolustamiseksi, auttoi Kommuunia neuvoilla ja ohjeilla; Marx oli Kommuunin "joukkotaistelun osanottaja" (Lenin).[36]) Paljastaen kommunaardien virheitä, jotka eivät riittävän johdonmukaisesti taistelleet porvaristoa vastaan ja eivät rohjenneet loppuun asti murskata sotilasbyrokraattista koneistoa, Marx samalla ihastuksella kirjoitti joukkojen historiallisesta aloitteellisuudesta, jotka urhoollisesti taistelivat proletaarisen vallankumouksen puolesta ja kokemuksellaan rikastuttivat maailman proletariaatin teoriaa ja käytäntöä. Pariisin Kommuunin maailmanhistoriallisen kokemuksen pohjalla Marx kehitti ja syvensi valtioteoriaansa. Marx paljasti "Kommuunin salaisuuden" todistaen, että olemukseltaan se oli *työväenluokan diktatuuria.*

V. 1848—1871 välisen kauden alussa Marxin oppi oli vain yksi sosialismin suunnista. I Internatsionalen ja Kommuunin kauden jättiläismäisen kokemuksen rikastuttamana marxismi saavuttaa voiton kansainvälisessä työväenliikkeessä.

23. 70-luvun alkupuolelta alkanut kausi oli verrattain rauhallisen kehityksen, työväenluokan voimien kokoamisen, eri maiden proletaaristen puolueiden muodostamisen, proletaarisen diktatuurin puolesta käytävien tuleviin taisteluihin valmistautumi-

---

[33]) Lenin. Kootut teokset, XVIII nide, siv. 35.

[34]) Stalin. Leninismin kysymyksiä. V. 1932 suom. painos, siv. 33.

[35]) Lenin. Kootut teokset, XXIV nide, siv. 247.

[36]) Lenin. Kootut teokset, X nide, siv. 365.

sen kausi. Tänä kautena, niinkuin I Internatsionalenkin kautena, Marx ja Engels edelleen *johtivat* kaikkien tärkeimpien kapitalististen maiden proletaarista liikettä. "Tieteelliseltä kannalta katsottuna, — kirjoitti Lenin tästä johtamisesta, — me näemme tässä dialektisen materialismin näytteen, taidon vetää etualalle ja alleviivata kysymyksen eri kohdat, eri puolet sovitettuina yksien tai toisten poliittisten ja taloudellisten ehtojen konkreettisten erikoisuuksien mukaisesti." [37]) Anglo-saksilaisten maiden sosialistisissa puolueissa Marx ja Engels ruoskivat erikoisen ankarasti lahkolaisuutta, poliittisten puolueiden eristyneisyyttä työväenliikkeestä. Saksan sosialidemokratiassa he taistelivat kaikkein ankarimmin proletaarisen vallankumouksen tehtävien opportunistista väheksymistä vastaan. Marx ja Engels esittivät klassillisia näytteitä *taistelusta kahdella rintamalla:* lassallelaista opportunismia, reformisteja ja "sosiali-filantrooppeja" (Höchberg, Bernstein, Bloss ym.) vastaan, toiselta puolelta, ja, toiselta puolelta, vallankumouksellisten fraasien sankareita, lahkolaisia ja anarkistisia aineksia (Most, Hasselmann) vastaan. Kannattaen ja ohjaten Saksan vallankumouksellisen sosialidemokratian johtajia Bebeliä ja Liebknechtiä, Marx ja Engels usein ruoskivat heidän opportunistisia virheitään.

24. Marxin lähin aseveli ja ystävä oli *Friedrich Engels* (1820—1895). "Marxin ja Engelsin nimet oikeudenmukaisesti asetetaan rinnakkain nykyaikaisen sosialismin perustajain niminä" (Lenin). [38])

Marxin kuoleman jälkeen Engels 12 vuoden ajan johti kansainvälistä työväenliikettä. Hän jatkoi taistelua kahdella rintamalla — reformismia (possibilistit, Volmar) ja pikkuporvarillista vallankumouksellisuutta ("nuoret", Domela Neuenhyas). Jo silloin Engels paljasti Saksan sosialidemokratian johtajien opportunistisia pyrkimyksiä. Engelsin kuoleman jälkeen, imperialismin kaudella, opportunismi vahvistui ja asteettain pääsi vallalle II Internatsionalessa. II Internatsionale *luopui marxismista.* "Marxin ja Engelsin ja Leninin toiminnan välillä on kokonainen ajanjakso, II Internatsionalen opportunismin rajattoman herruuden kausi" (Stalin). [39]) Marxin ja Engelsin taistelua yleismaailmallisen proletaarisen puolueen puolesta jatkoi *Lenin.* Hän loi "uusityyppisen puolueen", hän organisoi Kommunistisen Internatsionalen, hän ohjasi työväenluokkaa Marxin ja Engelsin tietä, proletariaatin diktatuurin voittoon.

Leninismi on imperialismin ja proletaarisen vallankumouksen kauden marxismia.

25. XIX:n ja XX:n vuosisadan vaihteessa kapitalismi astui kehityksensä korkeimpaan vaiheeseen — imperialismiin. "Imperialismi kehittää kapitalismin ristiriidat huippuunsa, äärimmäisiin rajoihinsa, joitten takana alkaa vallankumous" (Stalin). [40])

Venäjä oli imperialismin ristiriitain solmukohta, jossa tsarismin edut kietoutuivat yhteen kansainvälisen pääoman etujen kanssa, oli se maa, jossa "nousi valtava kansan vallankumous, jonka johdossa oli maailman vallankumouksellisin proletariaatti, ja sillä käytettävänään niin mahtava liittolainen kuin Venäjän vallankumouksellinen talonpoikaisto... Näistä syistä Venäjästä tuli leninismin ahjo, ja venäläisten kommunistien johtajasta, Leninistä, sen luoja" (Stalin). [41])

Leninismi kasvoi ja voimistui taistelussa opportunismia ja sen muun-

---

37) Lenin. Kootut teokset, XI nide, siv. 166.

38) Lenin. Kootut teokset, XVII nide, siv. 34.

39) Stalin. Leninismin kysymyksiä. V: 1932 suom. painos siv. 7.

40) Stalin. Leninismin kysymyksiä. V. 1932 suom. painos siv. 7.

41) Stalin. Leninismin kysymyksiä. V. 1932 suom. painos siv. 11.

nosta — keskustalaisuutta — vastaan. "Bolshevismi on ollut olemassa, — kirjoitti Lenin, — poliittisena ajatussuuntana ja poliittisena puolueena v:sta 1903." [42]) Bolshevismi syntyi "marxismin teorian mitä lujimmalla pohjalla", se imi itseensä ja kriitillisesti muokkasi koko kansainvälisen työväenliikkeen, proletariaatin koko luokkataistelun kokemuksen. Lenin herätti henkiin marxismin vallankumouksellisen sisällön ja kehitti sitä edelleen imperialismin ja proletaarisen vallankumouksen kauden olosuhteiden mukaisesti.

26. Useissa teoksissaan on tov. Stalin esittänyt klassillisen luonnehtimisen siitä *uudesta, mitä Lenin toi marxismin varastoon.* Keskustelussaan ensimmäisen amerikkalaisen työläislähetystön kanssa tov. Stalin harvinaisella selvyydellä määritteli tärkeimmän, mitä "Lenin antoi teoksissaan, konkretisoidessaan ja kehittäessään edelleen Marxin oppia sovitettuna proletariaatin uusiin taisteluehtoihin imperialismin aikakautena" (Stalin). [43])

a) Lenin paljasti *imperialismin,* kapitalismin viimeisen, monopolistisen vaiheen, erikoisuudet. "Leninin ansio ja siis uutta on Leninillä tässä se, että hän nojaten "Pääoman" perusmääritelmiin, antoi perustellun marxilaisen analyysin imperialismista kapitalismin viimeisenä vaiheena, paljastaen sen mädännäisyyden ja sen kiertämättömän perikadon edellytykset" (Stalin). [44])

b) Lenin elvytti, kehitti ja muokkasi marxismin perusosaa — oppia *proletariaatin diktatuurista.* "Uutta Leninillä tällä alalla on se, että a) hän osoitti neuvostovallan proletariaatin diktatuurin valtiomuodoksi, käyttäen tätä varten hyväkseen Pariisin Kommuunin ja Venäjän vallankumouksen antamia kokemuksia; b) hän poisti vajanaisuudet proletariaatin diktatuurin määritelmästä proletariaatin liittolaisia koskevan probleemin suhteen, määritellen proletariaatin diktatuurin luokkaliiton erikoismuodot proletariaatin, joka on johtaja, ja ei-proletaaristen luokkien (talonpoikaiston ym.) riistettyjen joukkojen välillä, jotka ovat johdettavat; c) hän korosti erikoisella voimalla sitä tosiasiaa, että proletariaatin diktatuuri on demokratian korkein tyyppi luokkayhteiskunnan vallitessa, *proletaarisen* demokratian muoto, joka ilmaisee enemmistön (riistettyjen) edut, — vastoin kapitalistista demokratiaa, joka ilmaisee vähemmistön (riistäjien) edut" (Stalin). [45])

c) Lenin muokkasi kysymyksen *sosialistisen rakennustyön* muodoista ja keinoista proletariaatin diktatuurin kaudella. Kapitalismin epätasaisen kehityksen lain pohjalla Lenin todisti täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen mahdollisuuden yhdessä erillisessä maassa, joka on kapitalististen valtioiden ympäröimä. Lenin viitoitti talouspolitiikan tiet, joita myöten proletariaatti, liittäen yhteen sosialistisen teollisuuden maatalouden kanssa, johtaa maan sosialismiin. Lenin "merkitsi konkreettiset tiet talonpoikaiston perusjoukkojen vähitellen lähentämiseksi ja vetämiseksi sosialistisen rakennustyön uomaan osuustoiminnan kautta, joka proletariaatin diktatuurin käsissä on mitä suurin keino pikku talonpoikaistalouden uudestiluomiseksi ja talonpoikaiston perusjoukkojen kasvattamiseksi sosialismin hengessä" (Stalin). [46])

d) Lenin kehitti Marxin ja Engelsin nerokkaita ajatuksia *proletariaatin hegemoniasta.* "Uutta Leninillä tässä on se, että hän kehitti edelleen ja laajensi nämä luonnokset proletariaatin hegemonian sopusuhtaiseksi järjestelmäksi, kaupungin

[42]) Lenin. Kootut teokset, XXV nide, siv. 175—176.
[43]) Stalin. Leninismin kysymyksiä. V. 1932 suom. painos siv. 350.
[44]) Stalin. Leninismin kysymyksiä. V. 1932 suom. painos siv. 346.

[45]) Sama. Siv. 346—347.
[46]) Sama. Siv. 347—348.

ja maaseudun työtätekevien joukkojen sopusuhtaiseksi, proletariaatin taholta tapahtuvan johtamisen järjestelmäksi ei ainoastaan tsarismin ja kapitalismin kukistamisessa mutta myös sosialistisessa rakennustyössä proletariaatin diktatuurin vallitessa" (Stalin).[47])

e) Lenin muokkasi *kansallisuussiirtomaakysymystä* proletaarisen vallankumouksen reservejä koskevana kysymyksenä. "Uutta Leninillä tällä alalla on se, että a) hän kokosi yhteen nämä aatteet kansallisuussiirtomaavallankumouksia imperialismin kautena koskevien katsomusten sopusuhtaiseksi järjestelmäksi; b) yhdisti kansallisuus-siirtomaakysymyksen yhteen imperialismin kukistamiskysymyksen kanssa; c) selitti k a n s a llisuus-siirtomaakysymyksen oleelliseksi osaksi kansainvälistä proletaarista vallankumousta koskevasta yleiskysymyksestä" (Stalin).[48])

f) Lenin kehitti Marxin ja Engelsin luonnokset puolueesta sopusuhtaiseksi opiksi *puolueesta.* "Uutta Leninillä tällä alalla on se, että hän kehitti nämä luonnokset pidemmälle, sovellutettuna proletariaatin uusiin taisteluehtoihin imperialismin kautena, osoittaen, että a) puolue on proletariaatin luokkaorganisatsion korkein muoto verrattuna proletariaatin muihin organisatsion muotoihin (ammattiliittoihin, osuuskuntiin, valtio-organisatsioon), joitten toiminnan sen on yleistettävä ja suunnattava; b) proletariaatin diktatuuri voidaan toteuttaa ainoastaan puolueen kautta, joka on sen suuntaava voima; c) proletariaatin diktatuuri voi olla täydellinen vain siinä tapauksessa, että sitä johtaa yksi puolue, kommunistinen puolue, joka ei jaa eikä voi jakaa johtoa toisten puolueitten kanssa; d) ilman rautaista kuria puolueessa ei voida toteuttaa proletariaatin diktatuurin tehtäviä riistäjien kukistamiseksi ja luokkayhteiskunnan uudestirakentamiseksi sosialistiseksi yhteiskunnaksi" (Stalin)[49])

"Juuri hän (Lenin. — Suom.), eikä kukaan muu, ryhtyi suorittamaan mitä vaikeinta tehtävää materialistisen filosofian alalla, yleistämään tärkeimmän siitä, mitä tiede oli antanut Engelsin jälkeen, ja antamaan kaikinpuolisen kritiikin marxilaisten keskuudessa esiintyvistä materialismin-vastaisista virtauksista. Engels on sanonut: "materialismin tulee aina saada uusi muoto, kun on tehty joku uusi suuri keksintö". Tiedämme, että tämän tehtävän on aikaansa varten suorittanut juuri Lenin..." (Stalin).[50])

Lenin muokkasi syvällisesti *materialistisen dialektiikan* kaikki tärkeimmät kategoriat. Leninin filosofisissa teoksissa on keskeisessä asemassa *vastakohtain taistelun,* kehityksen liikkeellepanevan prinsiipin, "dialektiikan ytimen" muokkaus.

Muokkaamalla Marxin oppia yhteiskunta-taloudellisista muodostumista, vallankumouksesta, valtiosta, proletariaatin diktatuurista, siirtymisestä kapitalismista kommunismiin Lenin kohotti uudelle tasolle *historiallisen materialismin.* Kaikilla teorian aloilla Lenin johdonmukaisesti ja peräänantamattomasti noudatti *puoluekantaisuusperiaatetta.*

Lenin muokkasi Marxin vallankumouksellisen teorian kaikki puolet, kohottaen sen korkeammalle tasolle.

28. Marxismi-leninismin teoriaa konkretisoi ja kehittää Leninin aseveli ja oppilas, hänen työnsä paras jatkaja — *Stalin.*

Stalin on kehittänyt marxilais-leniniläistä oppia *proletariaatin diktatuurista,* on muokannut kysymyksen proletariaatin luokkataistelun muodoista sosialistisen rakennustyön eri etapeilla, kapitalististen ainesten ja yleensä luokkain hävittämisen teistä. Stalin on konkretisoinut marxilais-

[47]) S t a l i n. Leninismin kysymyksiä. V. 1932 suom. painos siv. 348.

[48]) S t a l i n. Leninismin kysymyksiä, V. 1932 suom. painos siv. 349.

[49]) S t a l i n. Leninismin kysymyksiä. V. 1932 suom. painos siv. 349—350.

[50]) S t a l i n. Leninismin kysymyksiä. V. 1932 suom. painos siv. 21.

leniniläistä oppia siirtymiskaudesta kapitalismista kommunismiin. Stalin on kehittänyt Leninin oppia *sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta meidän maassamme.* Tällä pohjalla Stalin on kehittänyt koko rintamalla tapahtuvan sosialismin hyökkäyksen pääsuunnitelman, konkretisoiden luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen metoodit, muodot ja tiet.

Stalin on kehittänyt Leninin oppia *teollistamisesta* sosialismin voiton ehtona meidän maassamme. Stalin on tuonut mitä arvokkaimman sijoituksen marxilais-leniniläiseen teoriaan muokkaamalla kysymyksen *talonpoikaiston sosialistisen uudestikasvattamisen* teistä proletariaatin johdolla, kysymyksen tuotannollisesta liitosta, maatalouden kollektivisoinnin ja täyskollektivisoinnin pohjalla tapahtuvan kulakiston luokkana likvidoimisen ehdoista ja metoodeista.

Stalin on kehittänyt marxilais-leniniläistä teoriaa *kansallisuus-siirtomaakysymyksessä* kansainvälisen vallankumouksen yleisen kysymyksen osana.

Stalin on kehittänyt Leninin oppia *puolueesta ja sen osuudesta proletariaatin diktatuurin järjestelmässä,* on loistavasti muokannut proletaarisen puolueen *strategian ja taktiikan.* Stalin on kehittänyt *opportunismin* yhteiskunnallisten ja aatteellisten juurten leniniläistä analyysiä, paljastaen sen ilmauksien erikoisuudet luokkataistelun eri etapeilla.

Leniniläisen imperialismia koskevan opin pohjalla Stalin on esittänyt selvän analyysin *kahden järjestelmän välisestä taistelusta* kapitalismin yleisen pulan ja kehittyvän kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen olosuhteissa.

Leniniläisellä lujuudella ja peräänantamattomuudella Stalin johtaa taistelua kahdella rintamalla opportunismin kaikkinaisia ilmauksia vastaan puolueen ja Kominternin sisällä, trotskilaisuutta, joka on sittemmin muodostunut vastavallankumoukselliseksi, ja oikeisto-opportunismia vastaan, joka on voitokasta proletariaattia vastaan kulakiston tekemän vastavallankumouksellisen vastustuksen ilmaus. Puolueen ja Kominternin teoreetikkona ja johtajana Stalin esittää koko toimintansa kautta loistavia näytteitä vallankumouksellisen teorian ja käytännön yhdistämisestä ja rikastuttaa marxismi-leninismin vallankumouksellista metoodia — *materialistista dialektiikkaa. Stalinin nimi kuuluu maailman proletariaatin teoreetikkojen ja johtajien — Marxin, Engelsin ja Leninin — suurten nimien joukkoon.*

SNTL on marxismi-leninismin voittokulku.

29. *Lokakuun vallankumous* Venäjällä alkoi uuden aikakauden maailman historiassa. *Marxin suuri tunnuslause — proletariaatin diktatuuri — on SNTL:ssa pantu täytäntöön.*

"Historia tuntee monia vallankumouksia. Ne eroavat Lokakuun vallankumouksesta siinä, että kaikki ne olivat yksipuolisia vallankumouksia. Työtätekeväin yksi riistomuoto vaihtui toiseen riistomuotoon, mutta itse riisto säilyi. Toiset riistäjät ja sortajat vaihtuivat toisiin riistäjiin ja sortajiin, mutta itse riistäjät ja sortajat säilyivät. Vain Lokakuun vallankumous asetti tehtäväkseen — hävittää *kaikkinainen* riisto ja likvideerata *kaikki ja kaikenlaiset* riistäjät ja sortajat" (Stalin).[51])

Proletariaatin diktatuuri SNTL:ssa on ruumiillistunut itsessään Marxin, Engelsin ja Leninin suuret aatteet. Bolshevikkien puolueen johtamat neuvostot ovat murtaneet proletaarisen vallankumouksen kukistamain ja pakkoluovuttamain tilanherrain ja kapitalistien vastarinnan, ovat tiivistäneet proletariaatin ympärille työtätekeväin

---

[51]) Stalin. Puhe yleisliittolaisessa kollektivisti-iskurien ensimmäisessä edustajakokouksessa.

laajat joukot, ovat hävittäneet siirtomaariippuvaisuuden ja kansallisen eriarvoisuuden, ovat muodostaneet mahtavan Punaisen Armeijan, joka seisoo sosialistisen vallankumouksen vartiona, ja ovat kehittäneet voitokkaan sosialistien hyökkäyksen koko rintamalla.

30. Marxin ja Leninin opilla varustettuna on SNTL:n työväenluokka suorittanut loppuun *sosialistisen yhteiskunnan taloudellisen perustan rakentamisen*. Ensimmäisen 5-vuotissuunnitelman voitto neljässä vuodessa on muuttanut aikaisemmin takapajuisen maan kasvavan sosialismin mahtavaksi maaksi; maatalousmaasta tehnyt sen mahtavaksi teollisuusmaaksi. Maatalouden sosialistiset muodot — neuvosto- ja kollektiivitaloudet — ovat tulleet maaseudun vallitseviksi muodoiksi; pienen ja pienimmän talonpoikaistalouden maa on muuttunut maailman suurimman maataloustuotannon maaksi; kulakisto on lopullisesti ja peruuttamattomasti murskattu, talonpoikaisjoukot on vapautettu kulakkien orjuudesta ja riistonalaisuudesta. Likvideerataan kaupungin ja maaseudun välisen vastakohtaisuuden perusteet. Luodaan *luokattoman sosialistisen yhteiskunnan* luja perustus.

SNTL:n kansantalouden kehitys historiassa ennen näkemättömin tempoin, miljoonain työtätekeväin vetäminen valtion johtamiseen, työttömyyden lopullinen poistaminen, jokaisen työtätekevän varma luottamus huomisesta päivästä, uusi sosialistinen työhön suhtautuminen, kaupungin ja maaseudun työtätekevän väestön hyvinvoinnin kohoaminen, muodoltaan kansallisten, mutta sisällöltään sosialististen kulttuurien kehitys, naisen vapauttaminen — kaikki tämä osoittaa, että sosialismi ohjelmavaatimuksesta, jonka Marx ja Engels julistivat, muuttuu eläväksi todellisuudeksi.

Työläisten ja kollektivistien miljoonaisten joukkojen tyhjentymätön aloitteellisuus ja innostus; bolshevistisen puolueen ohjaaman proletaarisen valtion oikea marxilais-leniniläinen politiikka; suunnitelmallisen sosialistisen talousjärjestelmän suunnattomat etuisuudet, — siinä ovat perusvoimat, jotka ovat turvanneet sosialismin historiallisen voiton SNTL:ssa.

31. *SNTL on proletaarisen maailmanvallankumouksen tuki.* Sosialismin voitto SNTL:ssa on historiallinen osoitus marxismi-leninismin oikeudesta; se vakuuttaa koko maailman mitä laajimmille työtätekeville joukoille, että työväenluokka voi ei ainoastaan kumota porvariston, murskata sen valtiokoneiston ja pystyttää diktatuurinsa, vaan että se pystyy kehittämään tuotantovoimia siinä laajuudessa ja sellaisin tempoin, jotka ovat kapitalistiselle yhteiskunnalle aivan saavuttamattomat.

Tov. Stalin, suorittaen yhteenvedot ensimmäisestä 5-vuotissuunnitelmasta, sanoi: “Historia on osoittanut, että 5-vuotissuunnitelma ei ole Neuvostoliiton yksityisasia, vaan koko kansainvälisen proletariaatin asia.” Taistelu toisen 5-vuotissuunnitelman puolesta, jonka tehtävänä on toteuttaa *Marxin suuri testamentti — luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen* — on *yleismaailmallisen* proletaarisen rintaman ratkaiseva osa.

Komintern on marxismi-leninismin maailmanpuolue

32. “Seuraava Internatsionale” — kirjoitti Engels sen jälkeen kun hän oli poistunut I Internatsionalen historialliselta areenalta, — “tulee olemaan puhtaasti kommunistinen”[52]). II Internatsionale (1889—1914) ei täyttänyt näitä toiveita. Oli aika, jolloin se edisti marxismin kasvua *leveyssuuntaan*, jolloin sen lipun alla syntyi työväenluokan mahtavia sosialistisia, ammatillisia, osuustoiminnallisia järjestöjä. Engelsin kuo-

---

[52]) Engels. Kirje Sorgelle 12 (ja 17) pv:ltä syysk. v. 1874.

leman jälkeen, imperialismin kaudella, II Internatsionalen johto vähitellen siirtyi opportunistien, työväenliikkeen sisällä olevien porvariston agenttien käsiin. Maailmansota paljasti II Internatsionalen täydellisen vararikon. Lokakuun vallankumouksen voitto heitti lopullisesti marxismin luopiot vastavallankumouksellisen porvariston leiriin. "Lokakuun vallankumous syntyi ja lujittui marxismin lipun alla, proletariaatin diktatuuriaatteen lipun alla, leninismin lipun alla, joka on imperialismin ja proletaaristen vallankumouksien kauden marxismia. Se merkitsee tämän takia marxismin voittoa reformismista, leninismin voittoa sosialidemokratismista, III *Internatsionalen voittoa II Internatsionalesta*" (Stalin) [53]).

Bolshevikkien puolue on perustamispäivästään asti käynyt kansainvälisellä areenalla säälimätöntä taistelua opportunismia ja keskustalaisuutta vastaan. Lokakuun vallankumouksen voiton jälkeen on kaikissa tärkeimmissä kapitalistisissa maissa muodostunut *kommunistiset puolueet.* V. 1919 perustettiin Leninin johdolla *Kolmas Kommunistinen Internatsionale,* jonka tehtävänä on Marxin asian saattaminen lopulliseen voittoon koko maailmassa. "Bolshevismi *loi* III Internatsionalen, todella proletaarisen ja kommunistisen, aatteelliset ja taktilliset perusteet, joka internatsionale ottaa huomioon sekä rauhallisen kauden saavutukset että *alkaneen vallankumouksien kauden* kokemuksen" [54]).

"III Kommunistisen Internatsionalen maailmanhistoriallinen merkitys on siinä, että se *on alkanut panna täytäntöön Marxin suurinta tunnuslausetta,* tunnuslausetta, joka suoritti yhteenvedon sosialismin ja työväenliikkeen vuosisataisesta kehityksestä, tunnuslausetta, joka ilmaistaan käsitteellä: *proletariaatin diktatuuri"* (Lenin) [55]).

Komintern on käynyt ja käy heikentymätöntä ja säälimätöntä taistelua todellisen marxismin, sektsioidensa bolshevisoimisen puolesta, taistelua kahdella rintamalla marxismi-leninismin oikeisto- ja "vasemmisto"-vääristelyjä vastaan. Komintern on varustanut koko maailman työläiset marxilais-leniniläisellä *ohjelmalla,* joka "tieteellisesti formuloi kommunistisen liikkeen perusprobleemit, viitoittaa näiden probleemien perusratkaisutiet ja luo niinmuodoin Kominternin sektsioille sen *päämäärien ja keinojen selvyyden,* jonka puuttuessa varma liikunto eteenpäin on mahdoton" (Stalin) [56]).

33. Proletaaristen kapinain ja vallankumousten ensimmäinen aalto vain Venäjällä päättyi työväenluokan voittoon. II Internatsionalen hirvittävä petos *siirsi tuonnemmaksi* porvariston perikadon. Alkoi kapitalismin osittaisen vakaantumisen kausi.

Sosialidemokraatit julistivat kaikin tavoin porvarillisen kukoistuksen uuden "aikakauden" alkua. He pettivät proletariaattia "järjestyneen kapitalismin" legendalla. Oikeassa osoittautui olevan Stalin, oikeassa osoittautuivat olevan kommunistit, jotka Marxin ja Leninin opin pohjalla ennustivat kapitalismin vakaantumisen pikaista päättymistä, jatkaen tarmokkaasti joukkojen valmistamista sotien ja vallankumouksien uuden kiertämättömän sarjan varalle. Nyt me elämme *näiden taistelujen aattoa.* Kapitalistinen vakaantuminen on päättynyt. Kapitalismi ei löydä ulospääsyä yleisen pulan kourista. Kasvaa uusi vallankumouksellinen nousu. *Mitä syvempi ja laajempi on kapitalismin pula, sitä voimakkaammin kaikuu koko maailmassa Marxin nimi,* joka nerokkaasti ennusti kapitalismin häviön ja

---

[53]) Stalin. Lokakuun vallankumouksesta. 1932. siv. 134.

[54]) Lenin. Kootut teokset, XXIII nide, siv. 385.

[55]) Lenin. Kootut teokset, XXIV nide, siv. 248.

[56]) Stalin. Leninismin kysymyksiä. V. 1932 suom. painos siv. 436—437.

kommunistisen vallankumouksen voiton.

Juuri tämän takia porvaristo ja sen sosialidemokraattinen agentuuri on kaikissa maissa julistanut *vallankumoukselliselle marxismille sodan elämästä ja kuolemasta.* Fasismin kasvu on porvariston vastaus kommunististen puolueiden kehitykseen ja lujittumiseen. Tämä kasvu kuvastaa porvariston heikkoutta, joka ei kykene entisin keinoin säilyttämään herruuttaan. Marxismi-leninismiä vastaan käytävän taistelun tunnuslauseen avulla fasismi mobilisoi kuumeentapaisesti rosvolaumojaan kaikissa Europan ja Amerikan maissa. SNTL:n hävittämisen nimessä, joka toteuttaa Marxin suurta perintöä, kaikkien maiden imperialistit valmistavat uutta interventsionia proletariaatin diktatuurin ensimmäistä maata vastaan.

Iljettävintä osaa tässä taistelussa marxismia vastaan esittää *sosialidemokratia.* Marx ja Engels ennustivat reformismin muuttuvan poliisisosialismiksi. Marx ja Engels näkivät ennakolta, että vallankumouksen hetkellä juuri demokratian lipun alle tiivistyvät proletariaatin pahimmat viholliset, että tällä hetkellä "äärimmäinen porvarillinen puolue", piiloutuen demokratian sanahelinään, "osoittautuu joksikin aikaa koko porvarillisen ja vieläpä feodaalisenkin talouden viimeiseksi pelastusankkuriksi" (Engels)[57]). *Tällainen kapitalistien pelastusankkuri onkin nykyinen II Internatsionale, marxismin luopioiden internatsionale, porvarillisen diktatuurin tärkein yhteiskunnallinen tuki.* Mutta Marxin nimellä on suunnaton auktoriteetti työläisjoukoissa, m.m. myöskin sosialidemokraattisten työläisten joukoissa. Kas tämän takia kaikenkarvaiset luopiot, Kautskyt, Brandlerit, Trotskit ja Ko, nimittävät edelleen itseään "marxilaisiksi", kas tämän takia he väärentävät Marxin oppia, jotta saisivat salatuksi työläisiltä proletariaatin asian pettämisensä.

34. Ei ole ainoatakaan maata maailmassa, jossa kommunistit eivät kävisi sankarillista taistelua Marxin asian puolesta. Vetäen vallankumouksellisen yhteisrintaman riveihin kaikki työläiset ja työtätekevät, sitkeästi taistellen työväenluokan enemmistön voittamiseksi proletaarisen vallankumouksen puolelle; mobilisoiden joukkoja uusien imperialististen sotien ja interventsioiden valmistamista vastaan; säälimättä paljastaen petturit ja luopiot; nostattaen työläisiä osittaisvaatimuksista taisteluun proletariaatin yleisten ja perusetujen puolesta — kommunistit, ja vain kommunistit, ovat johdonmukaisia Marxin asian puolesta, proletariaatin diktatuurin puolesta taistelijoita

Marxin ainoa perillinen, I Internatsionalen kunniakkaille traditsioneille horjumattoman uskollinen on *Kommunistinen Internatsionale.*

Marxismi-leninismi on muodostunut ratkaisevaksi tekijäksi maailmanhistoriassa. Marxin lippu liehuu Euroopan pääkaupunkien työläiskorttelien, Kiinan savuavain kaupunkien ja kylien yllä. Tätä lippua pitävät korkealla Euroopan ja ennen kaikkea Saksan työläiset, jotka käyvät sankarillista taistelua fasismia vastaan, ja jotka ovat ratkaisevien taistelujen kynnyksellä. Lakot kaikissa maailman maissa, työttömien nälkämarssit, kapinat Englannin ja Hollannin laivastoissa, espanjalaisten työläisten ja talonpoikain sitkeä taistelu, Kiinan Indo-Kiinan, Indonesian miljoonien sorrettujen liikehtiminen, — kaikki nämä lähentävät *proletaarisen vallankumouksen uusia voittoja, marxismin uusia voittokulkuja.*

---

35. Marxin kuolinpäivän 50-vuotismuiston SNTL:n työläiset ja kollektivistit merkitsevät iskutyön uudella nousulla tehtaissa, konepajoissa ja sosialistisilla pelloilla,

---

57) Engels. Kirje Bebelille 11 pv:ltä jouluk. v. 1884.

uusilla voitoilla toisen 5-vuotissuunnitelman rintamalla, luokattoman sosialistisen yhteiskunnan puolesta käytävän taistelun rintamalla. Tämän 50-vuotismuiston Komintern merkitsee uudella voimien mobilisoinnilla taisteluun fasismia ja sosialidemokratiaa vastaan, vallankumouksellisten työläisten yhtenäisyyden, yleismaailmallisen proletaarisen vallankumouksen puolesta. Jokaiselle tietoiselle proletaarille kapitalistisissa maissa, jokaiselle Lännen ja Idän raatajalle, jokaiselle SNTL:n työläiselle ja kollektivistille tulee olla selvänä, että lippu, jonka alla koko maailman bolshevikit taistelevat — että tämä lippu on Marxin vanha taistelulippu.

Suuren opettajan ja johtajan kuoleman 50-vuotispäivänä meidän on kohotettava ja aukaistava leveämmälle tämä kunniakas lippu, *Marxin ja Engelsin, Leninin ja Stalinin, proletariaatin diktatuurin, kommunistisen vallankumouksen lippu!*

Marxin-Engelsin-Leninin Instituutti NKP(b):n KK:n yhteydessä.

M. JOELSON

Nykyinen maailman talouspula Marxin oppien valossa

KAPITALISTINEN maailma joutui ottamaan Marxin kuoleman 50-vuotispäivän vastaan mitä ankarimman talouspulan oloissa, talouspulan, joka on järkyttänyt porvarillisen maailman kaikkia perusteita ja tukipylväitä, joka ei ole jättänyt kiveä kiven päälle kaikista kapitalismin osittaisen vakaantumisen kaudella muodostuneista porvarillisista teorioista, — teorioista, jotka vielä muutama aika sitten julistivat, että «kapitalismi on ihmishengen mainioin tuote, se on suurin ihme ihmiskunnan historiassa, ihme, jota me emme koskaan jaksa täydelleen käsittää, vaan ihailemme sen suuripiirteisyyttä ja sen tekniikan loistetta» [1]).

Pirstoiksi ovat murskautuneet kaikki teoriat ikuisesta «kukoistuksesta», kapitalismin kaikkien ristiriitojen lieventymisestä, mahdollisuudesta, että kapitalismi muka voisi kehittyä ilman ajottaisia kriisejäkin, teoriat «järjestyneen kapitalismin» aikakaudesta, — sanalla sanoen kaikki ne «opit» ja olettamukset, jotka eräs pöyhistelevä amerikkalainen vielä vajaa vuosi ennen nykyisen talouspulan alkua määritteli omaan tapaansa, lausuen, että «me olemme vasta astumassa siihen aikakauteen, joka tulee piirtymään historiaan kultaisena vuosisatana» [2]).

Jo aikaisemminkin porvaristo ja sen uskolliset aseenkantajat — sosialidemokraatit — ovat useammin kuin kerran haudanneet Marxin pulakausien teorian ja Marxin yleisen teorian «kapitalismin perikadon» kiertämättömyydestä. Jo Lenin aikanaan kirjoitti Marxin kuoleman 25-vuotispäivälle omistetussa artikkelissaan näistä Marxin «kumoojista», osoittaen, että kaikki ne, jotka ovat tehneet «korjauksia» Marxin oppeihin, «ovat puhuneet, että talouspulat ovat käyneet yhä harvemmiksi, yhä heikommiksi, että nähtävästi kartellit ja trustit antavat pääomalle mahdollisuuden kokonaan poistaa pulat. He puhuivat, että «perikadon teoria», peri-

---

[1]) **W. Sombart,** Europan taloudellisen kehityksen perspektiivit (julkaistu sanomalehdessä "Neue freie Presse", 27.IX.—1928).

[2]) Katso Amerikassa v. 1932 julkaistua mielenkiintoista kirjasta "On Iear", johon on koottu kaikki kuvaavimmat lausunnot ja ennustelut, joita Amerikan liikemiehet ja politiikot ovat nykyisen talouspulan aikana esittäneet.

kadon, jota kohti kapitalismi kulkee, on epävakaa ja perusteeton, kun muka kehitystendenssin suuntana on luokkavastakohtien tylsyminen ja lieventyminen»[3]).

Jo silloin Lenin antoi musertavan iskun kaikille näille revisionisteille, nykyisen sosialifasismin edeltäjille. Jo silloin Lenin korosti, että:

"Yhdistäessään tuotannon, kartellit ja trustit ovat samanaikaisesti kaikkien nähden voimistaneet tuotannon anarkiaa, proletariaatin turvattomuutta ja pääoman orjuutusta, siten kärjistäen luokkaristiriitoja ennenkuulumattomiin mittasuhteisiin. Että kapitalismi kulkee perikatoaan kohti — sekä erillisten poliittisten ja taloudellisten pula-aikojen mielessä että myöskin koko kapitalistisen järjestelmän täydellisen romahduksen mielessä, — sen ovat erittäin havainnollisesti ja erikoisen laajassa mitassa osoittaneet juuri nämä uusimmat jättiläismäiset trustit"[4]).

Nykyinen talouspula, joka on kehittynyt ja kärjistynyt **taustanaan kapitalismin yleinen pula,** on loistavasti osoittanut todeksi tämän Leninin ennakkomääritelmän: nykyisen talouspulan erikoinen ankaruus, sen syvyys ja pitkällisyys johtuu nimenomaan juuri siitä, kuten Kominternin TpK:n XII täysistunto määritteli, että:

"Monopolipääoman, joka nyt on alistanut kapitalistisen yhteiskunnan miltei koko talouden alaisekseen, tämän monopolipääoman valta kapitalismin yleisen pulan oloissa vaikeuttaa tavattomasti talouspulan voittamista vapaan kilpailun ajan kapitalismille ominaista tietä".

Nykyinen talouspula on pakottanut yksinpä porvarillisetkin tiedemiehet miettimään Marxin oppeja puristaen heiltä esiin sellaisia tunnustuksia, kuten esim. Schmalenbachin tunnustus hänen jo useita vuosia takaperin asettaessaan kysymyksen:

"Mitä me tosiaankin nykyään elämme, ellei juuri suuren sosialistin Marxin ennustelujen toteutumista käytännössä?"[5]).

Porvarillisten tiedemiesten «painavimmissakin» teoksissa asetetaan yhä useammin ja useammin kysymys kapitalismin kohtaloista. Yksinpä arkkiapologeettinen Berlinin konjunktuuri-instituutti, joka viimeisimmässä tutkimustyössään asetti tehtäväkseen luoda kuvan maailman kapitalismin kehityksestä viimeisten 70 vuoden ajalta, alkaa tämän tutkimuksensa asettamalla kysymyksen siitä,

"elämmekö me nykyään järjestelmällistä pulakautta, josta ei enää ole ulospääsyä ilman talouden järjestelmällistä uudestijärjestelyä"[6]).

Joitakin vuosia sitten tällainen kysymyksen asettelu ei tietenkään voinut edes kohotakaan porvarillisten teosten palstoilla.

Yhä tiheämmin ja tiheämmin mainitaan Marxin nimeä porvarillisissakin tieteellisissä teoksissa, joissa yritetään vakavasti suhtautua kapitalismin kehityksen nykyisten kehitystendenssien ilmentämiseen. Vasta mainitsemassamme Berlinin konjunktuuri-instituutin tutkimustyössä, sen jälkeen kun siinä on annettu verrannollinen analyysi eri kapitalistimaiden kehityksestä, määritellään Marxin sanoilla johtopäätös, että «teollisessa suhteessa kehittyneempi maa osoittaa vähemmän kehittyneelle maalle vain sen oman tulevaisuuskuvan»[7]).

Kapitalistinen todellisuus yhä enemmän osoittaa oikeaksi Leninin lausunnon, että

"puhua Marxin jälkeen jostakin toisesta, Marxin opista erillisestä poliittisesta taloustieteestä voidaan vain poroporvarien, vaikkakin "korkeasti sivistyneiden" poroporvarien tylsistyttämiseksi"[8]).

Ja suurimpana todisteena Marxin teorian pätevyydestä on Lokakuun vallankumous. Marx sanoi:

"Määrätyllä kehitysasteellaan yhteiskunnan aineelliset tuotantovoimat joutuvat ris-

[3]) **Lenin,** Marxilaisuus ja revisionismi, kootut teokset, XII nide, sivulla 185.

[4]) **Lenin,** kootut teokset, XII nide, sivulla 186.

[5]) **Schmalenbach,** Kahlehdittu kapitalismi. ("Vossische Zeitung", I.VI.1928). Katso kirjoituskokoelmaa "Porvarilliset tiedemiehet kapitalismin laskusta", julkaistu venäjänkielellä v. 1931, sivulla 66.

[6]) "Teollisuustalous". Saksan ja koko maailman teollisuuden kehitystendenssit v:sta 1860 vuoteen 1932 saakka. Berlinin konjunktuuri-instituutin julkaisema v. 1933.

[7]) Samasta lähteestä, sivulta 20, jossa on siteerattu Marxin alkulausetta "Pääoman" I osaan.

[8]) **Lenin,** kootut teokset, XXVII nide, siv. 333.

tiriitaan vallitsevien tuotantosuhteiden kanssa, tai — mikä on vain sen juriidisena ilmenemismuotona, — omistussuhteiden kanssa, joiden sisällä ne tähän saakka ovat kehittyneet. Tuotantovoimien kehityksen muodoista nämä suhteet muuttuvat tuotantovoimia kahlehtiviksi muodoiksi. Silloin koittaa sosialisen vallankumouksen aikakausi" [9]).

Mitä voimakkaimpana ja parhaimpana todisteena näiden sanojen oikeellisuudesta on proletaarisen vallankumouksen voitto Venäjällä, sosialistisen rakennustyömme jättiläismäiset saavutukset maassamme, ensimmäisen viisivuotissuunnitelman voitokkaasti toteuttaminen, sosialismin perustan loppuun rakentaminen Neuvostoliitossa.

"Viisivuotissuunnitelman yhteenvedot ovat osoittaneet, että kapitalistinen talousjärjestelmä on horjuva ja heikko, että se käy jo kuolinkamppailuaan ja että sen täytyy luovuttaa paikkansa toiselle, korkeammalle, neuvostolliselle sosialistiselle talousjärjestelmälle, että ainoa talousjärjestelmä, joka ei pelkää kriisejä ja pystyy voittamaan vaikeudet, jotka ovat ratkaisemattomia kapitalismille, — on neuvostollinen talousjärjestelmä" [10]).

* * *

Nykyinen maailman talouspula on laajentunut ja kehittynyt kapitalismin yleisen pulan perustalla. Kapitalismin yleisen pulan kauden koittamisen kiertämättömyys johtuu jo Marxin ja Engelsin opeista.

Marxilta ja Engelsiltä, etenkin viimemainitulta, jolla oli tilaisuus seurata vielä uuden, kehkeytyvän imperialismin kauden alkuvaiheita, me löydämme erillisiä hajanaisia huomautuksia, jotka jo puhuvat siitä, että kapitalismin kehitys tulee kiertämättömästi johtamaan sen uuteen vaiheeseen. Niinpä esimerkiksi aivan äskettäin julkaistussa Engelsin käsikirjoituksessa, joka on kirjoitettu v. 1895 ja koskee pörssejä, Engels kirjoittaa **Pääoman** III osassa olevan luoton osuutta kapitalistisessa tuotannossa selvittävän luvun johdosta seuraavaa:

"Kuitenkin, vuoden 1865, jolloin tuo kirja on kirjoitettu, jälkeen on tapahtunut muutos, joka antaa pörsseille huomattavasti suurentuneen ja yhä kasvavan merkityksen ja jolla edelleen kehittyessään on suuntana keskittää pörssivaltijaiden (Börsianer) käsiin koko tuotannon — sekä teollisuus- että maataloustuotannon, ja kaiken kiertokulun — sekä yhteysvälineet että myöskin vaihtovälityksen; näinollen pörssi muodostuu kapitalistisen tuotannon kaikkein huomattavimmaksi edustajaksi" [11]).

Tässä meillä siis on jo olemassa nerokkaat viittaukset niihin muutoksiin, jotk alkoivat kapitalismissa tapahtua XIX vuosisadan viimeisellä neljänneksellä.

Eräässä Engelsin aikaisemmista tuotteista meillä on samoin olemassa nerokas ennakkolausunto kapitalismin yleisen pulan kiertämättömästä koittamisesta, jossa kohdassa Engels korosti sitä, että kapitalismin edelleen kehittyminen tulee kiertämättömästi johtamaan siihen, että

"se hyvinvoinnin kausi, joka nykyään vielä erottaa yhden pulakauden seuraavasta, tulee äärettömästi kasvaneiden tuotantovoimien painostuksesta kokonaan katoamaan, jolloin pulakaudet tulevat eroamaan toinen toisistaan vain heikon, puolittain jähmettyneen teollisuuden lyhyillä elpymisajoilla, ja jolloin teollisuus, kauppavaihto ja koko nykyajan yhteiskunta joutuisivat häviöön yhdeltä puolen johtuen — toiminnan mahdollisuutta vailla olevan elinvoiman yltäkylläisyydestä ja täydellisestä nääntymyksestä — toiselta puolen, ellei tämä epänormaalinen tila sisältäisi oman itsensä tieltään raivaamisen keinoa ja ellei teollisuuden kehitys samanaikaisesti nostattaisi eloon sitä luokkaa, joka yksin kykeneekin ottamaan käsiinsä yhteiskunnan johtamisen — proletariaattia. Proletaarinen vallankumous käy silloin kiertämättömäksi ja sen voitto on varma" [12]).

Lenin kehitti edelleen Marxin oppia uusiin imperialismin kauden olosuhteisiin sovellutettuna. Lenin,

"nojautuen "Pääoman" perusasettamuksiin, perusteellisesti marxilaiselta pohjalta analysoi imperialismin kapitalismin viimeiseksi vaiheeksi, paljastaen sen mätäpaiseet

[9]) **Marx,** Poliittisen taloustieteen arvostelun, vuoden 1932 julkaisusta, siv. 45.

[10]) **J. Stalin,** selostuksestaan NKP(b):n KK:n ja KKK:n yhdistetyssä tammikuun täysistunnossa (v. 1933).

[11]) Aikakauslehti "Bolshevik" N:o 23—24 vuodelta 1932.

[12]). **Marx ja Engels,** kootut teokset, VIII nide, siv. 111.

ja sen kiertämättömän perikadon ehdot"[13]).

Ja loppujen lopuksi tov. Stalinin, Leninin nerokkaimman oppilaan ja marxismi-leninismin perustajain elämäntyön jatkajan, teoreettisissa töissä on Leniniin nojautuen annettu kapitalismin sodanjälkeisen pulan analyysi ja kapitalismin yleisen pulan teoria.

Ja vain nojautuen Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin oppiin voidaan oikein ymmärtää kapitalismin nykyinen talouspula.

* * *

Huumautuneina teollisuustuotannon kasvun «menestyksistä» osittaisen vakaantumisen kaudella, «menestyksistä», jotka maailman porvaristo ja sosiali-fasismi silloin ylisti maasta taivaaseen «ikuisen kukoistuksen» kaudeksi, välittömästi nykyisen talouspulan edellisinä vuosina porvarilliset kapitalismin ylistäjät eivät edes tulleet ajatelleeksikaan talouspulan puhkeamisen mahdollisuutta. Tällöin yhä uudelleen ja uudelleen toistui vanha pulakauden edellinen tilanne, jota Marx jo varhaisemmissa teoksissaan pilkkasi:

"Onko edes kertaakaan tapahtunut, — kirjoitti Marx, — aina "kukoistavan Robinsonin", tuon oivallisen rahakanslerin ajoilta, jolloin hän välittömästi pulakauden alkaessa, vuonna 1825, avasi parlamentin ennustamalla ennenkuulumatonta ja vakavaa kukoistusta, — että nämä optimistit olisivat ennakolta nähneet tai aavistaneet pulakauden tulevan. Ei ole ollut ainoatakaan kukoistuskautta, jolloin he eivät olisi käyttäneet tilaisuutta hyväkseen vakuuttaakseen, että tällä kertaa ei mitalissa olekaan nurjaa puolta, että tällä kertaa tuo ainainen pahuuden lähde on lopullisesti voitettu"[14]).

Ja aivan nykyisen talouspulan aattona kuuluisan tutkimusteoksen **Uusimmat muutokset Yhdysvaltojen taloudessa** kirjoittajan suun kautta maailman mahtavin Amerikan porvaristo toitotti, että

"amerikalaiset ovat onnistuneet saamaan aikaan tasapainon tuotannon ja kulutuksen välillä, ovat onnistuneet tekemään lopun tuotannon epävakaasta kulusta, s.o. pulakausista, että tuotantoa voidaan kehittää rajattomasti, sillä yksi kysyntä puolestaan aiheuttaa toisen"[15]).

Näiden «porvarillisten optimistien» jälkiä seuraavat sosialifasistit, pukien optimisminsa «järjestyneen kapitalismin» teorian muotoon. Vielä tammikuussa v. 1930 austromarxilaisten äänenkannattaja **Kampf** kirjoitti:

"Kapitalismi järjesti talouden, järjesti sen kansainvälisessä mitassa. Se syrjäytti vapaan kilpailun...Tuotannon anarkiasta ei siis enää kannata puhuakaan"[16]).

Ja ainoastaan NKP(b) ja Komintern, aseistettuina marxilais-leniniläisellä analyysillä, koko tämän ikuisen kukoistuksen ennustelijain riekujaisten kuumimmillaan ollessakin yhtämittaisesti osoittivat, että

"osittaisesta vakaantumisesta kasvaa kapitalismin pulan voimistuminen, kasvava pulakausi saattaa vakiintumisen rappiotilaan — tällaista on kapitalismin kehityksen dialektiikka nykyisellä historiallisella ajankohdalla"[17]).

Raivoava talouspula löi kuin ränsistyneen lautahökkelin hajalle kaikki kopeamieliset porvarilliset teoriat sodanjälkeisestä kapitalismista. Alkoi omalaatuisensa arvojen uudestihinnoittelu myöskin sodanjälkeisen kapitalismin pulanedellisen kauden suhteen. Englannin hallitus — tuo kapitalismin vanhimman maan porvariston viisain kauppapalvelija — oli pakoitettu nootissaan Yhdysvalloille, joulukuussa v. 1932, vakuuttamaan, että «vuosien 1923—1929 välisen aikajakson kukoistus olikin huomattavassa määrin harhakäsitystä».

Talouspula on sysännyt maailman kapitalismin kauaksi sodanedellistä kautta alemmaksi. Aineellisten arvojen suunnatonta hävitystä nykyisen

[13]). J. **Stalin,** Leninismin kysymyksiä, 4. painos, v. 1931, siv. 341.

[14]) **Marx,** Kirjeitä Englannista, Kootut teokset, X nide, julkaistu v. 1924. Kirje lokakuun 15 päivältä v. 1852, sivulla 40.

[15]) "Uusimmat muutokset Yhdysvaltojen taloudessa", I osa.

[16]) "Kampf", tammikuun 30 p:ltä v. 1930.

[17]) **J. Stalin,** selostuksestaan XV puoluekokouksessa. NKP(b):n XV edustajakokouksen pikakirjoituspöytäkirja, siv. 40.

pulan yhteydessä kuvaavat kirkkaasti tilastotiedot maailman kapitalistisen teollisuustuotannon yleisarvon alentumisesta. Nojautuen Berlinin konjuktuuri-instituutin tietoihin, voidaan todeta, että vuonna 1930 maailman teollisuustuotannon yleissumma oli 26 miljaardia markkaa alhaisempi kuin v. 1928, vuonna 1931 — 62 miljaardia markkaa ja vuonna 1932 — 110 miljaardia markkaa alhaisempi! Niinpä sitten, yksin vuonna 1932 kapitalismi «normaalisiin» mahdollisuuksiinsa verrattuna jätti antamatta 110 miljaardin markan arvosta tavaroita! Tämän summan ääretöntä suuruutta kuvaamaan riittää, kun toteamme, että koko Saksan teollisuuden kokonaistuotannon yleisarvo korkeimmillaan ollessaan käsitti noin 80 miljaardia markkaa.

Maailman kapitalistisen tuotannon yleisarvo on tavattoman suuresti supistunut ja siitä huolimatta vallitsee ääretön ylituotanto, samanaikaisesti kun miljoonat ihmiset kärsivät nälkää, kituvat asuntoa ja vaatetta vailla. Talouspula on kaikella kärkevyydellä paljastanut nykykauden kapitalismin mätänemisen, sen lahoamisen ja siinä rehottavan loismaisuuden. Turhaan ovat kapitalismin porvarilliset ylistelijät etsineet viime kuukausista parannuksen merkkejä talouspulan kehityksessä. Nimenomaan vain nojautumalla nykyhetken tilanteen ja olosuhteiden kokonaiskäsitteiseen marxilais-leniniläiseen analysiin, voidaan todistaa kaikkien sellaisten vakuutusten, että muka pulakausi olisi jo loppuun kulunut, että jo muka on alkanut siirtyminen pysähdykseen ja sen kautta uuteen elävöitymiseen — perättömyys.

Tätä vakuutustaan pysähdyskauteen siirtymisen alkamisesta maailman porvaristo perustelee vertailuilla aikaisempiin pula-ilmiöihin. Mutta «nykyinen pula ei ole yksinkertaisesti entisten pulien toistumista» (Stalin). Nykyinen talouspula kehittyy monopolipääoman oloissa, kapitalismin yleisen pulan pohjalla. Tätä eivät ymmärrä eivätkä voikaan ymmärtää ei porvarilliset teoreetikot, eikä sosialifasistiset sepustelijat.

Tosiaankin, kapitalismin edellisten pulien aikana, mikäli ne syventyivät ja kärjistyivät, niin samalla dialektisesti muodostuivat aina edellytykset siirtymiselle seuraavaan vaiheeseen pulatilanteiden sarjassa — nimittäin pysähdystilaan. Hintojen lasku, pääomien huomattavan osan arvossa aleneminen, palkkojen pienentyminen, työläisten riiston voimistuminen — ovat yhdeltä puolen johtaneet pula-aikana kasaantuneiden tavaravarastojen hupenemiseen; toiselta puolen kaikki nämä ehdot yhteensä otettuina ovat luoneet edellytyksiä pääomien arvon kohoamiselle ja siten se muodostuu lähtökohdaksi uusille pääomasijoituksille. Mutta se, että nykyinen talouspula on kehittynyt kokonaan toisenlaisissa oloissa, lyö leimansa koko nykyisen talouspulan koneistoon ja piirteisiin.

On tunnettua, miten Marx osoitti, että

"pulakausi on aina lähtökohtana uusille suurille pääomasijoituksille ja siis, katsoessamme asiaa koko yhteiskunnan kannalta, se suuremmassa tai pienemmässä määrin antaa uuden aineellisen perustan uusien kiertokulkujen seuraavalle sarjalle"[18]).

Mutta nykyään oloissa, jolloin **jo pulanedellisellä kaudella** tavattoman suuri määrä tuotantokoneistosta ei ollut läheskään täydelleen kuormitettu, oloissa, jolloin monopolijärjestöt huomattavassa määrin estävät hävittämästä ja hajoittamasta peruspääomaa sen uusintamisen tarkoituksella, jolloin monopolien olemassaolo aiheuttaa tuotantovälineiden hintojen pysymisen suhteellisen korkealla tasolla — ei muodostu eikä siis vielä ole muodostunut edellytyksiä peruspääomien laajamittaisesti uusimiselle. Sitä todistavat kyllin monilukuiset tosiseikat: rakennustoiminnan tavaton supistuminen (esim. Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa uusien rakennussopimusten summa vuonna 1932 käsitti vain 20 % siitä, mitä ne

[18]) **Marx,** "Pääoma", II osa, vuoden 1929 painoksen siv. 122.

tekivät ennen pulaa vallinneena aikana), uusien pääomien liikkeellelaskun katastrofimainen supistuminen (esim. Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa uusien teollisuusarvojen liikkeeseen siirtymiset käsittivät vuonna 1932 vain 0,5 % vuoteen 1929 verrattuna) sekä kaikenlaisten konerakennustilausten räikeä supistuminen. Suurimmatkin optimistit porvariston leirissä ovat pakotetut toteamaan, että «uuden aineellisen perustan» luomisen suhteen seuraavaa vaihetta varten ovat kapitalismin asiat kerrassaan kehnolla tolalla. Niinpä esim. Berlinin konjunktuuri-instituutti tilannekatsauksessaan, joka julkaistiin juuri joulun aattona, jolloin porvarillisessa maailmassa on yleensä tapana puhua lukijoille vain hauskoja ja ilahduttavia asioita, oli kuitenkin pakotettu toteamaan, että

"ei ole olemassa näköaloja yksityisyritteiden huomattavasti kohoamiselle. Käyttämätöntä tuotantokoneistoa ja pääomamarkkinoilla vallitsevaa tilannetta vastaavasti ei ole tarvetta ei laajentaa entisiä eikä rakentaa uutta tuotantokoneistoa" [19]).

Edelleen, yhtenä niistä momenteista, jotka luovat ehdot kapitalistisen talouspulan voittamiseksi, on edellisten pulien aikana ollut se, että eräs osa pääomasta on kapitalististen liikelaitosten vararikkoutumisen tuloksena joutunut häviölle:

"Pulien aiheuttama pääomien hajaantuminen, — kirjoitti Marx, — merkitsee sitä, että arvojen summa menettää arvoaan, eivätkä arvosummat näinollen voi enää uudistaa tuotantoprosessiaan samansuuruisena pääomana" [20]).

Se, että huomattava osa pääomasta menettää arvoaan, muodosti sen jälkeen mahdollisuuden pääomien jäännös-osan arvon kasvulle: samanaikaisesti sen kanssa vararikot johtivat pääoman keskittymiseen, sentralisoitumiseen. Kaikkea tätä on vississä määrin havaittavissa nykyisenkin pulan aikana. Mutta samanaikaisesti, nykyisten kapitalististen valtioiden politiikka joidenkin suurimpien monopoliliikkeiden pelastamiseksi avustusten avulla, eri muodoin rahastamalla niitä, estää samoin eituotannollisten laitosten hävittämistä, vaikeuttaa pulan voittamista «normaalista» tietä.

Jo vuosi takaperin tunnettu saksalainen professori Eckert kirjoitti, että

"valtion apu vararikkoutuvien liikelaitosten tukemiseksi merkitsee sitä, ettei pula täytä kapitalistista tarkoitustaan: hävittää heikot liikelaitokset" [21]).

Edelleen, yhtenä tienä edellisten kapitalististen pulien voittamiseksi oli uusien myyntimarkkinoiden löytäminen. Jo **Kommunistisessa Manifestissa** Marx osoitti, että «porvaristo syrjäyttää pulat tieltään ... valloittamalla uusia ja entistä laajamittaisemmin riistämällä entisiä markkina-alueita» [22]).

Mutta samanaikaisesti toisessa, eräässä myöhemmässä tuotteessaan Marx korosti sitä, että

"sikäli mikäli tuotteiden yleismäärä kasvaa, niin sikäli siis kasvaa myöskin markkina-alueiden laajentamisen tarve, maailman markkinat yhä suuremmassa määrin supistuvat ja käyttöä varten jää yhä vähemmän uusia markkinoita, sillä jokainen edellisistä pulista ehti jo alistaa maailman kauppaverkoston alaiseksi joitakin uusia markkina-alueita, jotka siihen saakka olivat vielä olleet valloittamatta tai käytetty vain pintapuolisesti" [23]).

Kapitalismin yleisen pulan oloissa, monopoolien yliherruuden oloissa, maailman agraaripulan oloissa, siirtomaavallankumouksien vaikutuksesta sekä ennen kaikkea sen vuoksi, kun Neuvostoliitto on lohjennut pois kapitalistisen maailmantalouden puitteista, nämä kapitalismille epäedulliset pyrkimykset ovat edelleen kehittyneet, ovat johtaneet siihen, että

[19]) Konjunktuuri-instituutin viikkokatsaus, joulukuun 23 p:ltä v. 1932.

[20]) **Marx,** Lisäarvoteoria, "Pääoman" II nide, 2 osa, siv. 177.

[21]) "Weltwiertschaftliche-arkisto", tammikuu v. 1932.

[22]) "Kommunistinen manifesti", venäjänk. painoksen siv. 26.

[23]) **Marx,** Palkkatyö ja pääoma, venäjänk. painoksen siv. 72.

nykyisen talouspulan voittaminen uusien markkina-alueiden hyväksikäyttämisen tietä on käynyt tavattoman vaikeaksi. Päivä päivältä kärjistyy taistelu ulkomaamarkkinoista. Päivä päivältä huonontuvat eri kapitalistimaille tuotteittensa myyntimahdollisuudet. Suurimpien maiden ulkomaakaupan numerotiedot vuoden 1933 ensimmäisiltä kuukausilta puhuvat ulkomaan kauppavaihdon edelleen laskemisesta, myyntimarkkinoiden edelleen supistumisesta.

Tällaisissa oloissa eri maitten porvaristo etsii ulospääsyä pulasta ennen kaikkea hyökkäämällä raivokkaasti työväenluokan kimppuun, valtiovallan fasistisoimisen tietä, aseellisesti anastamalla uusia markkina-alueita muilta mailta, valmistelemalla uutta interventsiota Neuvostoliittoa vastaan. Talouspula on jättiläismitassa kärjistänyt ristiriitoja luokkien välillä, ristiriitoja eri imperialistimaiden välillä. Talouspula on perusteitaan myöten järkyttänyt kapitalistisen maailman. Se teki lopun osittaisen vakaantumisen kaudesta — parhaillaan on tapahtumassa siirtyminen vallankumousten ja sotien uuteen jaksoon.

(Jatk.)

R. A. M.

Suomen sosialifasistien «suunnitelmataloudesta»

SAKSAN sosialifasistisen ammattiliiton julkaistua päätöslauselmansa "suunnitelmataloudesta" alkoivat myöskin Suomen sosialifasistit teoretisoida suunnitelmatalouden kimpussa. Varsinkin sosialifasistien "vasen" siipi, Cay Sundström etupäässä, otti nyt suunnitelmatalouden keppihevosekseen. Heidän tarkoituksenaan on Marxin oppeja väärentäen osoittaa työläisille, miten "suunnitelmataloutta" sovellutetaan kapitalistiseen järjestelmään.

Aluksi he ottavat hyvin demagogisen asenteen tuomiten kapitalistisen järjestelmän. Vielä puolitoista vuotta sitten oli kapitalistinen järjestelmä heidän mielestään ikuinen ja ihana. Se oli silloin heidän mielestään niin hyvin organisoitu, että "siinä näkyy suorastaan Jumalan sormi", kuten Antero Rinne, eräs sosialifasistien uusia talousoppineita, esitelmässään H:gin työväentalon A-salissa vielä v. 1931 sanoi. Nyt he jo tunnustavat kapitalistisen järjestelmän kykenemättömyyden enää kehittyä. Heidän on pakko nyt tämä tunnustaa, sillä työtätekevät alkavat yhä enemmän nähdä ja tuntea kapitalistisen järjestelmän mätänemisen. Kapitalismin kukoistuksesta puhuminen ei menisi nyt pulan aikana joukkoihin ja siksi on levyä muutettu ja pantu sundströmiläinen neula gramafooniin. Sosialifasistien leirissä on työjako: Tanner ja kumppanit kalastelevat suurporvariston suosiota, Sundström ja kumppanit kalastavat työläisiä vasemmistolaisilla fraaseilla ja Marxin sitaateilla.

Todettuaan nykyisen pulan ja kapitalismin kehityksen pysähdyksen (huom! ei vielä sen laskua) esittää esim. "Palkkatyöläinen", joka esittää "vasemmistolaisempaa" osaa kuin "S.Sosialidemokraatti", kirjoituksessa "Kapitalistista rationalisointia" 21/6—32 oikein huomiota herättävässä väliotsikossa kysymyksen:

"Joudumme nyt kysymään onko haettava pulalle kapitalistinen vaiko sosialistinen ratkaisu?"

Lehti löytää "sosialistisen" ratkaisun suunnitelmataloudessa ja sanoo sen edellytyksistä:

"Ennen maailmansotaa kysymys sosialistisesta eli suunnitelmataloudesta ei ollut päivänpolttava, koska taloudellisia edellytyksiä sille ei ollut. Marxilainen sosialismi piti silloin kysymystä sosialistisesta yhteiskunnasta tulevaisuuden kysymyksenä ja pyrittiin sovelluttamaan politiikka kapitalistiseen kehitykseen. Yhtä oikea kuin tällainen politiikka olikin kapitalismin silloisen kehityksen vaiheessa, yhtä väärä se olisi sen nykyisessä vaiheessa. Se mikä silloin oli kysymys tulevaisuudesta on nyt kysymys päivästä."

Ei oikea marxilainen ole kieltänyt ennen maailmansotaa olleen jo edellytykset sosialistiselle taloudelle. Kapitalismi oli jo silloin kehittynyt huippuunsa. Sosialifasistit itse selittävät, että tuotannon kasaantu-

minen ja keskittyminen, trustit, konsernit, kartellit antavat edellytykset sosialistiseen talouteen siirtymiselle. Mutta nämähän olivat jo olemassa ennen maailmansotaa ja olisi siis sosialifasistienkin nykyisen sanonnan mukaan ollut edellytykset sosialismille. Ja Neuvostoliiton esimerkki on loistavasti todistanut marxilaisten olleen oikeassa, mutta siitä huolimatta sosialifasistit yhä vielä väittävät, ettei muka ennen maailmansotaa olisi ollut edellytyksiä sosialistiselle talousmuodolle. Tällaisella tyhjänpäiväisellä jankuttamisella he puolustavat II internationalen puolueiden opportunismia, joka puhkesi kukkaan maailmansodan aikana.

Mikä sitten lehden mielestä on pulan sosialistinen ratkaisu? Tästä lehti sanoo seuraavaa:

"Jos pääoma ei tuota voittoa, se lakkauttaa tuotannon. Silloin yhteisön täytyy astua sen tilalle ja kontrolloida tuotantoa" eli "toisin sanoen yhteisön täytyy saattaa o s a kapitalistisesta voitosta yhteisön käytettäväksi.

Vaatimus palkkojen ennallaan pysymisestä ja kohottamisesta ei ole riittävä, koska se ainoastaan koskee voittoon, mutta ei sano, mitä olisi tehtävä, jotta tuotannossa ei tapahtuisi pysähdystä, silloin kuin kapitalistinen liikevoima, voitto, ei toimi."

Tämän mukaan epäsuorasti kielletään palkankorotukset ja taistelu niiden puolesta, koska ne vähentäisivät kapitalistien voittoa ja pysähdyttäisivät tuotannon. Sosialifasistit eivät halua ottaa kapitalisteilta pois voittoa. Mitä se merkitsee? Tiedämme, että voitto on työläistä riistämällä saatua lisäarvoa. Sosialifasistit eivät halua lopettaa työläisten riistäntää, he haluaisivat ottaa vain "osan kapitalistisesta voitosta" yhteisön haltuun. Noskelaisten mielestä ei myöskään saisi työnantajilta ottaa varoja sellaiseenkaan kuin työttömyysvakuutukseen, sillä:

"Jos nämä rahat otetaan ainoastaan työnantajalta lisämaksujen muodossa työttömyyskassoihin tai valtiolta korkeampien verojen muodossa, on olemassa se vaara, että tuotantokoneisto joutuisi epäkuntoon." (Sama kirjoitus).

Työnantajaa ei siis saisi pakoittaa huolehtimaan edes maantielle heittämistään työläisistä. Lehti jättää sanomatta keneltä rahat otettaisiin. Mutta edellisestä lauksesta jo selviää, että työläiset saisivat itse edelleen kantaa työttömyyden tuoman kurjuuden. Sosialifasistit haluavat sälyttää edelleen pulan seuraukset työläisten hartioille, ettei vain kapitalistinen "tuotantokoneisto joutuisi epäkuntoon", ettei vain kapitalistin voitto pienenisi. Tätä he sitten vielä ilkeävät kutsua marxilaisuudeksi.

Mutta sosialifasistit eivät halua kaiken kapitalistisen yksityisomistuksenkaan hävittämistä. Vain osa otettaisiin yhteiskunnalle, osa jäisi edelleen kapitalistien haltuun, sillä lehti kaavailee sosialisoimistaan seuraavasti:

„On olemassa voittoa ja voittoa. Sosialisoimiseen vielä kypsymättömät tuotantohaarat synnyttävät voittoa, mutta myös suuret keskittyneet laitokset. Edelliset, koska ne eivät voi toimia ilman voittoa ja kapitalistista aloitetta. Jälkimäiset taas, keskitetyt ja järjestetyt, joita johtavat palkatut johtajat ja insinöörit voivat jo toimia ilman tätä kiihoitetta (voittoa). Nämä on saatava rahan harvainvallan käsistä yhteiskunnalle."

Lehti jaottelee kapitalistisen voiton, s.o. riiston, kahteen osaan, tarpeelliseen ja tarpeettomaan. Keskittymättömissä laitoksissa on voitto lehden mielestä tarpeellista. Tarvitaan siis edelleen työläisen riistämistä, jotta ne voisivat toimia. Näinollen kirjoittajan mielestä työläisen riisto, laiskurikapitalistin elättäminen on välttämätöntä tuotannon jatkumiselle. Tämänkin pitäisi muka olla marxilaisuutta.

(Jatk.)

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„Kirja" № 95. Jätetty kirjapainoon 5/IV kirj. painettavaksi 11/IV—33
Ленгорлит № 8477. 3 п. л. 65408 зн. на п. л. 62х88. Тираж 2.110 экз.

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9 Заказ № 903

UUTTA KIRJALLISUUTTA

Valtion kustannusliike Kirjan kustannuksella on äskettäin ilmestynyt J. M. Botsharovin, A. S. Joannisianin y. m.

LUOKKATAISTELUJEN HISTORIA III

Oppikirja teknikumeja, työläistiedekuntia ja neuvostopuoluekouluja varten. Nyt ilmestynyt III osa käsittää maailmansodan ja sen jälkeisen kauden v. 1932 saakka

Siv. 252, hinta 3:—

Hinta 75 kop.

Финский журнал „КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1933